

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

Част 0 от „Бунтовници и мошеници“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Най-добре никога да не се правиш на герой.

Крайно време беше да научи този урок, при това веднъж и завинаги, мислеше си Джош. Седеше на самия край на кушетката в спешното отделение, втренчен намръщено в затворената врата. Не бе в добро настроение. Не обичаше болниците и никак не му бе приятно да признава дори пред себе си, че е извадил невероятен късмет, или че по-скоро се е проявил като пълен глупак, по-точно като един бавен глупак, за да се озове тук тази вечер.

Можеше да е и по-зле, напомни си той. Ако ножът на Еди Ходър се бе плъзнал няколко сантиметра по-ниско, щеше да прекара нощта в моргата.

Джош пое предпазливо дъх и се намръщи. Лекарят току-що му бе казал, че ребрата му са натъртени, а не счупени, но разлика почти нямаше. Важният въпрос в момента беше дали глезенът му е навехнат, или просто сухожилието е лошо разтегнато. Рентгеновата снимка щеше да е готова всеки момент.

Всичко друго бе закърпено сравнително безпроблемно. Бяха превързали болезнено ожуленото му рамо, а порязаното място на челото затвориха с няколко шева. За съжаление действието на местната упойка вече отминаваше. Заслужаваш всичко, което те сполетя, каза си навъсен Джош. Не беше попаднал в подходящия бизнес. Или просто се бе задържал в него прекалено дълго.

Тъкмо се готвеше да продължи с укорите към себе си, когато вратата се отвори със замах. Влезе млад мъж с престилка и с прекалено голямо самочувствие за мъж на неговата възраст. Джош се зачуди защо и лекарите, и ченгетата, и другите професионалисти започват да му се струват толкова обидно млади. Изглежда само частните детективи като него остаряваха бързо и неусетно.

— Новините са добри, господин Дженюъри. Глезенът е навехнат. Ще ви стегнем крака и ще можете да си тръгнете съвсем скоро.

— Страхотно. — Джош погледна подутия ляв глезен и имаше чувството, че е предаден. Тъп глезен. — Колко време ще бъде така?

— В какъв смисъл? — Лекарят отвори бялото чекмедже в другия край на кабинета.

— След колко време ще мога да стъпвам на него?

— Може и да отнеме известно време — каза лекарят и май тази възможност го развесели. — Ще трябва да му дадете почивка в продължение поне на една седмица, а след това от време на време сигурно ще ви понаболява. Ще ви изпратим с патерици от болницата.

— Патерици ли? — Джош изруга съвсем искрено.

Лекарят се обърна, стиснал ластичен бинт в ръка. Усмивката му озари кабинета.

— Можеше да е много по-зле. Доколкото разбрах, за малко да ви убият, когато сте нахълтали след онзи тип Еди Ходър. Сега ченгетата го пазят в един от кабинетите малко по-надолу по коридора. Ако ще ви успокоя, Ходър е в доста по-окаян вид от вас.

— Да, да, много ме успокоихте — изръмжа Джош.

— И аз така си помислих. Известно време ще ви боли. Няма как да се избегне. Ще ви напиша рецепта за обезболяващи. Според мен е редно да излезете в отпуска, господин Дженюъри. Трябват ви няколко седмици СИП. Сън и почивка.

— Знам какво значи. — Джош стисна зъби, докато лекарят продължаваше да се занимава с глезена му. — Не може ли да пипате по-леко, бе. Боли!

— Извинявайте. Известно време всяко по-рязко движение ще ви дразни — уведоми го доволно лекарят.

Джош го погледна кисело.

— Вие май много обичате работата си.

— Обичам я и още как.

Джош отново се намръщи, докато лекарят стягаше ластичния бинт.

— Личи си.

Макрей го чакаше в коридора. Нисък, започнал да оплешивява, с доста закръглено шкембе, Макрей бе най-близкото подобие на приятел за Джош. Освен това бяха съдружници в „Бизнес разузнаване и

безопасност“, една от най-големите частни охранителни агенции по Северозападното тихоокеанско крайбрежие.

Макрей поклати недоволно глава, щом Джош посегна към патериците.

— Виж ти, виж ти. Страшна гледка. Как се чувстваш?

— Ужасно.

— И така изглеждаш, ако трябва да съм честен. Подписах документите вместо теб и си поговорих с ченгетата. Дадох им пълен отчет. Можем да си ходим.

Джош размърда рамене, с надеждата патериците да му станат удобни. В резултат на това движение разпрати вълни на болка по израненото си натъртено тяло.

— Момичето добре ли е?

— Нищо му няма на момичето. Не може да те гледа, защото си й съсипал живота, поне така разправя, иначе нищо й няма. Гаджето й, Ходър, бил пуснат под гаранция, когато замислили това така наречено отвличане. Сега той заминава право в затвора и сигурно няма да се покаже навън известно време. Бащата на младата госпожица, клиентът ни, ще ни бъде вечно благодарен, разбира се.

— Прати му сметката още утре сутринта и ще разберем колко е благодарен.

— Леле кви сме кисели!

Макрей отвори стъклените врати на Спешното отделение и Джош закуцука в студената нощ, спуснала се над Сиатъл.

— Знаеш ли, приятелю?

— Какво?

— Трябва ти малко почивка. Месец, месец и нещо.

— Я ме чуй, Макрей...

Макрей вдигна длан.

— Сериозно ти говоря, Дженюъри. Изхабен си, изтощен си, а пък отношението ти хич не е за приказки. Трябва ти поне месец спокойствие. Намери някой да се върти около теб. Домашно приготвена храна, чай, топли кифлички следобед и обстановка, в която да забравиш какво е това стрес. Накратко, трябва ти пълна промяна на картинката.

— Някое специално място ли имаш наум? — попита подразнен Джош.

— Честно да ти призная, да. — Макрей отвори вратата на стария олдсмобилен. — Качвай се. Искам да ти прочета едно писмо.

— От кого е? Ау! По дяволите!

— Чакай, дай ми тези патерици. Ще ги оставя на задната седалка. Писмото е на таблото отпред.

Джош се наведе напред с усилие, за да се намести и протегна навътре левия си крак. Забеляза плика, поставен точно пред него. Дръпна го и погледна подателя. Светлината пред спешното бе достатъчно силна и той веднага прочете думите „Перегрин Менър“.

Джош отвори плика. Изпадна пъстра брошура, посветена на причудлива викторианска сграда, а след нея се изплъзна и писмото, написано с четлив спретнат почерк. Брошурата обещаваше уют и лукс за посетителите в „Перегрин Менър“, както и несравнимо вкусна храна на великолепния вашингтонски бряг.

Писмото обещаваше и работа.

— Според мен ти трябва да поемеш този случай — заговори Макрей, след като се настани зад волана.

Джош прегледа набързо текста на писмото.

— Това не е никакъв случай. Това е някаква смешка. Тази госпожица Маргарет Гладстон очевидно има развинуто въображение.

— Точно това е — обясняваше търпеливо Макрей, докато излизаше от паркинга. — Бонбонска работа. Детска игра. Щракваш с пръсти и всичко е готово. Ще си живееш живота в този разкош поне един месец, а в замяна ще се правиш, че душиш наоколо заради сладката бабка, написала писмото.

— Детска игра, значи, а? И защо реши, че госпожица Гладстон е бабка?

— Че кой друг би написал подобно писмо, освен някоя старомодна стара мома? Какво имаш да губиш? Трябва да се откъснеш от това място поне за известно време, Джош. И двамата го знаем. Няма да си от полза за Агенцията, докато не се отървеш от това противно настроение, дете не те пуска през последните няколко месеца. Вече ти казах, че си изтощен, приятелю. Прекалено дълго си в този бизнес.

— И ти си в него също толкова дълго — измърмори Джош.

— Да, но аз не съм се набутвал в същите трудности като теб. Аз съм книжен плъх.

Не си струва да се правиш на герой, каза си отново Джош. Погледна писмото, подпряно на коляното му. Нещо му подсказваше, че госпожица Маргарет Гладстон не е бабка. Мила, сладка или проклета, нямаше значение каква. А пък предчувствията никога не го лъжеха. Джош се запита защо изведнъж бе обладан от невероятното любопитство да разбере повече за жената, написала това шантаво писмо с още по-шантаво предложение за работа.

Май наистина трябваше да се откъсне от всичко познато за известно време.

ПЪРВА ГЛАВА

Черна кола зави по алеята и подкара право към входа на „Перегрин Менър“. Беше пет часа и вече се бе стъмнило. Ноемврийският дъжд блъскаше в стъклата на хола и хората, седнали вътре така и не успяха да видят кой е шофьорът. Нямаше съмнение, обаче, кой пристигаше.

— Обзалагам се, че е нашият човек — заяви с нескрито задоволство Полковника. Извади златен джобен часовник от износеното си официално сако и се взря в циферблата. — Точно навреме. Добър знак. Уважавам мъжете, които знаят колко е важно да си точен.

— Надявам се, че постъпихме правилно — промърмори притеснена Одеса Хокинс. Седеше до Полковника с чаша шери в обсипаната си с пръстени ръка. И тя подобно на останалите бе облечена като за официална вечеря. Избелялата ѝ синя рокля бе също толкова стара, колкото и сакоето на Полковника, но тя бе изпънала гордо и елегантно гръб, както през всеки ден от шейсет и петте си години.

— Стига, Одеса, вече сто пъти приказвахме по този въпрос. Не че имахме кой знае к'ъв избор. Маги е права. Понякога трябва да си наемеш бияч, за да се оправи с тази работа и да сложи 'сичко в ред. — Шърли Смит отпи от мартинито си и погледна раздражена през очилата, чиито рамки бяха обсипани с фалшиви диаманти.

Шърли бе на приблизително същата възраст като Одеса, но произлизаше от съвсем различна среда. Никой не я бе научил как да се държи с елегантност и финес. За нея официалното вечерно облекло означаваше да се пъхне в обувки с високи тънки токчета и прекалено тясна рокля без презрамки от убийствено цикламен сатен доста над кокалестите ѝ колене. Тази вечер се бе накичила е цялата си колекция фалшиви диаманти. Дори бе сложила диадема на ситно накъдрената неестествено руса коса.

Полковника кимна тържествено и погали ръката на Одеса с много обич.

— Шърли е съвсем права, скъпа моя. Не бива да се притесняваш. Просто нямахме друг избор. Налагаше се да предприемем решителни мерки.

Маги Гладстон огледа лицата на тримата постоянни жители в „Перегрин Менър“ и мислено стисна палци. Искрено се надяваше да е постъпила правилно. За нея наемането на частен детектив бе нещо ново и напълно неестествено. Въпреки това бе чела достатъчно романи със загадки и заплетени сюжети и знаеше какво може да очаква от мъжа в черната кола. Обзе я вълнение. Щеше да се запознае с истински частен детектив!

— Ще отида да се представя и ще го отведа в стаята му. Пътят от Сиатъл е дълъг. Сигурна съм, че ще иска да се преоблече преди вечеря. — Маги остави чашата шери и скочи.

— Да, разбира се — съгласи се с кралско спокойствие Одеса. — Напомни ми, ако обичаш, че тук в „Перегрин Менър“ държим на облеклото за вечеря. — Стисна устни. — Надявам се да е от *онези* детективи от старата школа, за които четем в очарователните британски криминални романи — не от нахаканите младежи, които се стрелкат напред-назад и бързат да вадят пистолетите си.

— Струва ми се, че може и да ни потрябва мъж, който знае как се държи пистолет — заяви злокобно Полковника.

— Ми да — подкрепи го Шърли. — Само че хич не ни е притрябвал някой нафукан младок. Това е работа за як мъжага, както казваше едно време моят Рики.

Маги спря на вратата на хола.

— Той е от „Бизнес разузнаване и безопасност“. Това е най-добрата охранителна агенция на Западното крайбрежие. Имахме страхотен късмет, че се съгласи. Сигурна съм, че не е някой нафукан младеж. А сега бихте ли престанали с коментарите! Нали не искате да ни чуе как го обсъждаме?

— Тичай да го посрещнеш, мила — подкани я Одеса.

— Тичай — ухили се Шърли. — Ние ще слушкаме.

Маги излезе във фойето и се огледа в огромното огледало с позлатена рамка, закачено близо до рецепцията. Беше се спряла на черен копринен гащеризон, който подчертаваше слабата ѝ висока

фигура. Гъстите светло кестенява къдри бяха събрани високо на тила, захванати със златна шнола и се стелеха небрежно по врата и раменете ѝ.

Маги се намръщи критично към образа си с надеждата да направи впечатление на опитна компетентна жена. Искаше специалният частен детектив да я приеме като обиграна собственичка на хотел с търговски нюх. Големите играчи от града понякога си въобразяваха, че могат да подмятат хората от малките градчета като Перегрин Пойнт. Не ѝ се искаше скъпият и прескъп специалист по охраната да си въобрази, че може да остане в хотела цял месец, без да плаща, да надраска след това набързо някое докладче и да си замине. Маги държеше да го види, че прави нещо.

Нещо изтропа по вратата. Младата жена стисна топката, завъртя я и отвори.

Загледа изумена мъжа, застанал на прага. Сърцето ѝ се сви от разочарование. Не бе възможно този да е детективът, когото очакваха.

Очевидно нещастникът току-що беше напуснал някое спешно отделение. Едва се крепеше на патериците, а левият му крак бе бинтован стегнато. На главата се виждаше чиста бяла превръзка. И двете му очи бяха очертани с тъмни лилави кръгове.

— Господи — възкликна Маги. — Очаквах друг.

Мъжът се намръщи. Грозната му сърдита физиономия предаде страховит вид на строгото лице, потъмняло от небръсната поне от един ден брада. Косата му бе мокра от дъжда, както и дънковото яке и ризата. Възможно ли бе първата ѝ преценка да бе погрешна? Бе достатъчно висок, за да отговаря на представата ѝ за професионалист, бе стегнат и як, точно както си го бе представяла. Освен това от изражението му лъхаше нещо опасно, впечатление подсилено и от студените сиви очи.

Бе готова да се обзаложи, че нито един истински частен детектив не би се появил да разследва даден случай, след като наскоро бе изпълнявал ролята на пациент от бърза помощ.

— Имате ли нещо против да ме пуснете да вляза? — изръмжа непознатият с плътния си дрезгав глас. Изглежда наскоро бе имал известни трудности и нямаше никакво намерение да прояви добродетели като търпение и толерантност. — Навън е отвратително мокро.

— Да, разбира се. Влезте и се изсушете. — Маги бързо отстъпи от вратата. — Страхувам се, обаче, че не можете да останете. Не приемаме гости до края на годината, може би дори чак до пролетта. Ще правим основен ремонт. Нали нямате резервация? Струва ми се, че уведомих всички, които бяха заявили дати. Вие кой сте?

— Дженюъри.^[1]

— Точно така, нали и аз това ви казвам. Надяваме се да отворим през януари. Зависи, обаче. Вижте, ако имате резервация и не са ви уведомили предварително, че „Пeregрин Менър“ ще бъде затворен известно време, бих искала да ви се извиня. Ще успея да ви уредя стая в някой от другите хотели в града. По това време на годината не са пълни, освен през уикенда.

Мъжът влезе в антрето. Справяше се умело с патериците, въпреки че бе очевидно колко много го дразнят.

— Казах, че аз съм Дженюъри. Името ми е Джошуа Дженюъри. — Той свъси черните си вежди. — Доколкото знам, вие сте пожелали присъствието ми.

Маги отвори уста от изумление.

— Вие сте Дженюъри? Частният детектив от „Бизнес разузнаване и безопасност“?

— Точно така. — Той прехвърли и двете патерици в лявата си ръка, а дясната прокара през тъмната си коса. По износения вълнен килим се посипаха капчици дъжд. — Ако може някой да ми помогне с багажа, ще съм ви безкрайно благодарен. Малко трудно се пренася багаж, когато се налага да ходиш с това чудо. — Той посочи патериците.

— Ама, господин Дженюъри...

— Наричайте ме Джош. — Той огледа нетърпеливо малкото фойе. — Къде ви е пиколото?

— Вече нямаме пиколо. Вижте, господине, сигурно е станала грешка.

— Не е станала никаква грешка. — Той пазеше равновесие на патериците, докато се опитваше да извади писмото ѝ от предния си джоб. — Нали това е „Пeregрин Менър“?

— Да, но...

Той отвори листа и зачете монотонно и мрачно: „В замяна на професионалните ви детективски услуги, съм готова да ви предлага

едномесечно безплатно настаняване в един от най-очарователните хотели на северозапад. «Перегрин Менър» е чудесен пример за великолепа викторианска архитектура, а стаите са обзаведени според модата през различни периоди“.

— Да, но...

— „В хотела, — продължи, без да я изслуша Джош, — ще можете да си починете и да се насладите на очарованието на вашингтонското крайбрежие през зимата, наистина много приятен сезон. Всяка сутрин ще ви бъде сервирана питателна домашно приготвена закуска, а следобед имате възможност да похапнете пресни кифлички с чай.“

— Моля ви, господин Дженюъри...

— „Вечер ви каним да пийнете шери и да поговорите с постоянните обитатели на хотела, преди да похапнете в чудесния ни ресторант. След това можете да се отпуснете на спокойствие пред камината. Заповядайте в «Перегрин Менър» и се потопете в спокойната обстановка на това прелестно, старинно...“

— *Разбрах*, господин Дженюъри. Това е повече от достатъчно, благодаря ви. Помня какво съм написала.

Той вдигна поглед и Маги за пръв път забеляза колко студени са очите му. От онези, които поглъщаха топлината и не познаваха търпението. Името на Джошуа Дженюъри му подходеше напълно.

— Добре. Тогава да прекратим приказките по този въпрос. — Джош стъгна писмото и го пхна обратно в предния джоб. — Вие, доколкото разбирам, сте госпожица Маргарет Гладстон.

— Ами, да.

— Чудесно. Аз съм детективът, когото сте наели. Значи въпросът е уреден. Това е мястото, вие сте човекът, когато търся, така че да не губим повече време. Ключовете за стаята ми, ако обичате.

Маги го гледаше, без да помръдва.

— Ама вие... Вие сте... — Тя замахна с ръка объркана, за да посочи патериците и превръзките. — Не сте точно човекът, който си представях, господин Дженюъри. Съжалявам, че са ви се случили неприятности, не се обиждайте, но ми е необходим човек, който може да действа... Нали ме разбирате. Тук в „Перегрин Менър“ имаме проблеми и ни трябва детектив, който е в добро физическо състояние.

Устата му се изкриви в подобие на усмивка.

— В добро физическо състояние ли? И това ли, освен всичко друго? Не очаквате ли прекалено много, след като сама знаете какво плащате?

Маги нямаше намерение да отстъпва.

— Нека се разберем, аз ви осигурявам настаняването и храната в един от най-изисканите хотели по крайбрежието за цял един месец. Това съвсем не може да се нарече нещо дребно и незначително.

— А вие имате ли представа на колко възлизат двацет и четири часовите услуги на БРБ, госпожице Гладстон? — попита тихо Джош.

— Честно казано, не. — Тя, разбира се, не си бе направила труд да провери. Маги отлично знаеше, че не разполага с пари, за да плати за двацет и четири часова охрана. Напоследък едва успяваше да си плати сметките за електричеството. — Не съм се интересувала за обичайната ви тарифа, защото прецених, че това, което предлагам е напълно достатъчна компенсация.

— Много сте далеч от истината, госпожице Гладстон.

— Защо тогава поехте случая? — засече го тя.

— Нека просто кажем, че бях настроен доста благосклонно, когато писмото ви пристигна. Вие, госпожице, се класирахте в графата „Добри дела“ за годината. Ако нямате нищо против, може ли най-сетне да получа ключа от стаята си? Освен това бих искал някой да пренесе багажа ми, защото не съм в състояние да се справя сам. Според съдружника ми, би трябвало да ме гледате като писано яйце.

— Защо ми се струва, че вие не знаете какво са това „добри дела“ и благосклонност, господин Дженюъри?

Той се ухили неочаквано и щом свършените му зъби проблеснаха, изражението му стана съвсем като на хищник.

— Може би защото сте изключително схватлива жена, госпожице Гладстон. Цяла вечер ли ще ме държите тук? Денят ми не беше блестящ. Не беше добра нито седмицата, нито месецът. Нямам нищо против малко тишина и спокойствие.

Маги се колебаеше дали да не го изхвърли, но после прецени, че задачата ѝ е неизпълнима, дори да повикаше Полковника да ѝ помага. Джош Дженюъри може и да се тътреше на патерици и да изглеждаше ужасно, но пак си бе здравеняк.

— След като сте вече тук, заповядайте да прекарате нощта в хотела.

— Беше ми подсказано да очаквам старовремско очарование. — Той наклони глава в някакво подобие на подигравателен поклон. — Благодаря ви, госпожице Гладстон.

— Ще ви донеса ключа. — Промъкна се покрай него и мина зад рецепцията, за да извади ключ от една ниша. — Стая триста и тринайсет.

— На третия етаж ли? — Той я погледна презрително. — Няма да стане. Да не би да си въобразявате, че ще се катеря нагоре-надолу два етажа всеки път, когато изляза от стаята? Казахте, че повече от стаите са празни. Не може да няма свободни на най-ниския етаж.

Той говореше разумно, но Маги така се подразни от тона му, че не пожела да признае очевидното. Грабна друг ключ.

— Двеста и десета в източната кула. — Това бе стаята до нейната, сепна се тя. Не че имаше значение, реши младата жена. Без да се замисля се впусна в обичайните за гости обяснения. — Изключително приятна стая, нищо че го казвам аз. Прекрасна гледка към морето. Легло с балдахин. Имате си камина и запас от дърва. Бъдете така любезен да ме последвате, а аз ще се погрижа за багажа ви.

Джош се намръщи и погледна през отворената врата към паркираната под дъжда кола.

— Няма ли кой да ви помогне?

— Разбира се, че има — излъга нагло Маги. — Няма да се забавим с багажа ви. Ще го донесат след малко.

— Както кажете. — Той сви рамене и нагласи патериците под мишниците си. — Мирише вкусно. Направо умирам от глад. Какво има за вечеря днес?

— Очаквахме ви, тъъ, да вечеряте с нас в ресторанта — отвърна притеснена Маги. — Но ако предпочитате да отскочите до града — предложи тя с малко повече ентузиазъм, отколкото трябваше, — можете да се отбиете в някой от прекрасните ресторанти там. Сервират чудесни морски деликатеси.

— Много разкарване ще бъде. Ще ям тук. Нали ми се полагат домашно сготвени ястия. Ще сляза веднага щом взема душ и се преоблека. Господи, с какво удоволствие бих пийнал нещо. Пътуването беше ужасно. — Патериците изтропаха на най-долното стъпало.

Маги прехапа устни, докато го наблюдаваше как тромаво се качва по стълбите.

— Изглежда съм пропуснала да спомена в писмото, но ние... В хотела има постоянни обитатели — и е създадена традицията да се обличаме официално за вечеря. Съобразявам се с тях. — Тя погледна дънките и якето. — Надявам се да не възразявате да се облечете и вие.

— Не се притеснявайте — отвърна Джош от средата на стълбите. — Ще се облека. Няма да се домъкна гол.

Маги затвори отчаяно очи, а когато ги отвори, студен порив на вятъра навя дъжд през отворената врата. Тя дръпна чадър от старомодната поставка, стисна зъби и излезе в пороя, за да свали багажа на Джошуа Дженюъри.

Започваше да се чуди дали не е допуснала огромна грешка като бе наела детектив, когото не бе виждала никога през живота си. Освен това имаше чувството, че ще бъде безкрайно трудно да поправи вече допуснатата грешка. Господин Дженюъри не бе човек, който би приел безпроблемно да бъде уволнен.

Всъщност, каза си Маги, докато отваряше задната врата на черната му кола, Джошуа Дженюъри не приличаше на човек, който се заема с неща, които са му неприятни.

Дъждът барабанеше по чадъра, докато тя се взираше към седалките на колата. Изпъшка на висок глас, когато видя багажа. Очевидно господин Дженюъри не бе чувал, че може да се пътува с най-необходимото.

Протегна се и издърпа най-малкия куфар. Оказа се изненадващо тежък и беше метален. Тя заситни към вратата и го остави във фоайето. Полковника се показа на вратата на хола. Очите му се озариха щом видя металния куфар.

— Забелязвам, че носи компютър — закима той с глава, очевидно доволен от видяното. — Нашият човек е специалист по високите технологии. Отлично. Отлично.

Маги погледна куфара и я обзе облекчение. Компютърът поне е добър знак, каза си тя. Може би Джошуа Дженюъри знаеше какво прави.

— Чувала съм, че напоследък разследванията се правят само с помощта на компютри.

— Сигурен съм, че се прилагат и старите методи — отвърна Полковника. — Нищо не може да замени личните наблюдения. Няма спор обаче, че в нашия век компютрите са ключът към всички сведения, които се съхраняват за хората. О, да. Нашият човек изглежда знае какво прави.

Маги се зачуди дали Полковника ще се чувства по същия начин, когато види патериците и превръзките на „нашия човек“. Обърна се и отново хукна през дъжда, за да донесе един от саковете.

След пет минути вече бе натрупала на сухо във фоайето два сака, куфар и компютъра. Погледна към стълбите и въздъхна тихо.

— Да ти помогна ли с багажа, мила? — попита любезно Полковника.

— Не, благодаря. Съвсем леки са. — Маги се насили да се усмихне ведро и мило. Тъй като Полковника беше истински джентълмен, той се чувстваше длъжен да ѝ предложи услугите си, въпреки че и двамата знаеха, че лекарят изрично му е забранил да вдига тежко заради гърба. — Качвам се горе и се връщам след няколко минути. Господин Дженюъри каза, че с удоволствие ще слезе да вечеря с нас.

— Отлично. — Полковникът се обърна и се върна в хола.

Маги изчака той да влезе и посегна към саковете. Заклатушка се по стълбите и се зачуди дали багажът не тежи толкова заради някакви оръжия. На площадката на втория етаж спря, за да си поеме дъх, след това хвана отново дръжките и се насочи към стая 210. Дженюъри беше прав, мислеше си тя. Третият етаж щеше да бъде прекалено високо.

След малко стовари багажа му и почука силно на вратата на стаята в кулата.

— Момент. Идвам веднага — изръмжа Дженюъри.

Маги използва момента, за да си поеме въздух. Когато вратата се отвори, тя вече не бе задъхана. Щом видя Джошуа Дженюъри само с кърпа, препасана на тесния му ханш, с остатъци от пяна за бръснене по лицето, младата жена отново усети, че не ѝ достига дъх.

— А, вие ли сте? — Джош погледна багажа, наведе се и вдигна първо единия, а след това и втория сак.

— Можех и аз да ги внеса.

Маги усети, че устата ѝ изведнъж пресъхна, а пулсът ѝ забърза, все едно че се изкачваше по стълбите със саковете. След това забеляза

огромните черни синини по ребрата и рамото му.

— Мили Боже! Май пътуването ви наистина е било доста мъчително.

Той проследи погледа ѝ и сведе очи към гърдите си.

— Синините винаги са най-страшни два дни след инцидента.

— Искате ли да ви донеса нещо?

— Чаша уиски и една прилична вечеря, когато слеза долу, ще си кажат думата. Къде ми е компютърът?

— Във фоайето. Ще го кача с куфара за дрехи. — Маги се завъртя на пети и тръгна бързо по коридора. Широките мускулести голи гърди на Дженюъри блестяха на меката светлина на стаята и ѝ оказваха много необичаен ефект.

Може би се бе почувствала по-особено, когато видя леглото с балдахин зад него. Беше ѝ се сторило прекалено интимно.

Щом качи останалите чанти и компютъра, почука и се разбърза.

— Оставям ги пред вратата, господин Дженюъри — провикна се тя. — Ще ви чакам долу.

Джош се върна в банята и обръсна местата, където бе останала пяна, заслушан в бързите стъпки на Маги Гладстон. *Браво, Дженюъри. Включи в действие фактор смразяване, защото пък не, и гледай да прогониш надалече единствената интересна жена, с която си се запознавал от един Господ знае колко време.*

Значи предчувствието му все пак се оказа вярно. Маги Гладстон може и да беше стара мома, но съвсем не беше бабка. Бе много привлекателна по доста необичаен начин. Тя бе сладка и невинна, нищо че приближаваше трийсетте. Бе готов да се обзаложи, че цял живот е живяла в някое малко градче. Беше работила или като учителка, или като библиотекарка. Сигурно поглъщаше разни детективски романи и бе решила, че частните детективи са последните благородни крале на тази земя — самотни рицари, които се борят за истината и справедливостта и винаги застават на страната на малките хора.

Определено не бе негов тип.

Въпреки това Джош не можеше да отрече, че има огромно желание да прокара пръсти през гъстите кестеняви къдри, които се спускаха по врата на Маги. Изглеждаше гъвкава и стройна, а в същото

време бе закръглена точно където трябва и черният гащеризон подчертаваше хубавото ѝ тяло.

Мислеше за секс. Значи бе по-добре.

Загледа се замислен в мрачното си навъсено лице и се зачуди в каква каша се бе забъркал този път като прие странната задача в Перегрин Пойнт.

Беше истинска лудост да се остави Макрей да го убеди да дойде. Сигурно е бил напълно замаян от обезболяващите, които му дадоха в болницата. Обяснението бе само едно.

Огледа насиненото си пребито тяло. Всички наранявания щяха да преминат с времето. *Този път*. Не можеше, обаче, да пренебрегне факта, че мъж, който приближава четирийсетте, не би трябвало да се юрка както преди десет или петнайсет години.

Определено остаряваше и вече му бе минало времето да се търчи из разни тъмни сгради в преследване на хора със силна склонност да премажат останалите с някоя метална тръба, нож, или друго пособие за убиване. Бе прекалено стар за герой. Кога, по дяволите, щеше да му дойде умът в главата, чудеше се мрачно Джош.

Потисна стона си, когато се приведе над мивката, за да измие остатъците от пяната. Може пък този път да използва целия месец, за да се възстанови, точно както настояваха и лекарят, и Макрей.

А и винаги можеше да продължи с книгата, напомни си Джош. Трябваше да се захване сериозно и да допише детективския роман, над който мислеше вече две години. „Пегрин Менър“ бе точно мястото, където човек да се настани удобно и да открие дали го бива за писател.

Джош потисна ругатнята, която напираше, докато куцукаше към стаята. Глезенът му бе просто навехнат, нямаше нищо счупено, но когато забравеше и се отпуснеше на него, проклетията започваше да го боли много повече, отколкото ако беше счупен. Поне синините щяха да се разнесат след още няколко дни.

Огледа отново причудливата стая и поклати глава. Това място бе като извадено от вълшебна приказка с тези заоблени стени под кулата с тежките кадифени завеси и мебели обточени с ръждиво кафяви кантове. Леглото бе истинско чудовище. Джош знаеше, че ще се чувства като пълен глупак, докато се катери по дървените стъпала отстрани, за да си легне. Зачуди се дали управата са помислили за грейка, която да го топли нощем.

Кой знае защо се сети отново за Маги Гладстон. Джош стовари един от саковете на леглото и дръпна ципа. Вътре имаше чиста бяла риза и копринена вратовръзка. В куфара носеше прилично италианско сако и два чифта панталони. Не можеше да си обясни от къде на къде на някой му е притрябвало да се облича официално, за да отиде на вечеря в подобен хотел, въпреки това нямаше нищо против да се съобрази с реда тук. Но щеше да се съобразява до едно време.

Ухили се за момент, когато си представи какво си е помислила Маги Гладстон, когато го видеше с развързани маратонки, италианско сако и копринена вратовръзка. Просто нямаше начин да напъха все още подутия си крак в стегната кожена обувка.

Двайсет минути по-късно Джош се отправи бавно и внимателно надолу по покритите с килим стълби. Носеше се примамлив аромат, който му подсказа, че вечерята вече е готова. Май нещата щяха да се оправят. Почти съжали, че одеде се сопна на бедната малка госпожица Маги Гладстон.

Когато стигна до вратата на хола пред ресторанта, забеляза, че останалите клиенти го чакат и отново промени решението си.

Маги се обърна, когато чу тракането на патериците по дървения под. Усмихна му се любезно, но изключително резервирано.

— Ето ви и вас, господин Дженюъри. Позволете да ви представя госпожа Одеса Хокинс и госпожица Шърли Смит.

— Дами. — Джош наклони глава, докато се отпускаше на един стол. — Моля, наричайте ме Джош.

Двете жени на канапето го наблюдаваха с блеснали очи.

— Да знаеш само колко сме ти благодарни, че прие предложението ни, Джош — усмихна се мило Одеса.

— И още как — заяви Шърли. Фалшивите диаманти по рамката на очилата блестяха на светлината, докато тя оглеждаше патериците и превръзките. — Какво, по дяволите, ти се е случило, я кажи? Да не би да си участвал в престрелка с лошите момчета?

— Малко произшествие — отвърна, без да се замисля Джош.

— Ясно. Много неприятно. — Шърли бе разочарована. — А пък аз си помислих, че са били лошите.

Маги отново пое нещата в свои ръце и кимна към забележителния господин с великолепно бели мустаци и изпънат гръб.

— А това е полковник Еймъс Бун.

— Вече пенсионер — уточни старият войник и се приближи, за да разтърси ръката на Джош. — Армия на Съединените Щати. Всички ми казват Полковник.

— Ясно.

— Какви оръжия предпочитате, господине? — попита Полковника с професионален интерес. — Автоматичен пистолет или револвер? Винаги носех колт навремето. Докато все още бях на служба.

— Не се интересувам особено от огнестрелни оръжия — отвърна Джош.

Маги се намръщи.

— Искате да кажете, че не носите оръжие ли?

— Само ако се налага. А в повечето случаи не се налага.

Полковника мъдро кимна.

— Значи разчитате на бойни изкуства, така ли? Не се учудвам. Имате вид на човек, който е специалист. Бойците се познават отдалече.

Маги стисна устни и нарочно погледна патериците. Усмихна се много мило.

— Да се надяваме, че силата му не е в бойните изкуства, Полковник. Защото ако е така, сме в голяма беда, нали? Специалист по бойни изкуства с патерици не вдъхва особено доверие, не съм ли права?

— Не се притеснявай, Маги — обърна се към нея Джош с измамно любезен глас. — Патериците ми са регистрирани като смъртоносни оръжия.

Полковника прочисти гърлото си и побърза да се намеси, преди Маги да налага въдицата.

— Кажете, господине, какво ще пиете?

— Уиски, ако имате. — Джош погледна с искрено съмнение към бара.

— Разбира се, че имаме. — Полковника отвори една от вратичките на шкафа и извади бутилка. — Хубаво пивко уиски. Точно каквото ни трябва във вечер като тази. — Той сипа щедра доза в една чаша и я подаде с искрено удоволствие на Джош.

— Благодаря. — Джош отпи и се наслади на разлялата се в тялото му топлина. Забеляза, че Маги го наблюдава тайно. Бе толкова лесно да прочете мислите ѝ. Усмихна ѝ се открито. — Отговорът е не.

Тя мигна и Джош усети задоволство, когато забеляза изненадата, блеснала в очите ѝ.

— Моля? — попита тя.

— Казах, че отговорът е не, че не съм пияница. Детективите, които се наливат непрекъснато ги има само в романите. Пиенето просто не се отразява добре на уменията на детектива, а ние в истинския живот се налага да си изкарваме по някакъв начин прехраната. Надявам се, че не съм те разочаровал прекалено много.

— Не става въпрос за разочарование, а за облекчение — отвърна сухо тя. — Ако имахте и проблем с пиенето, освен че ви се случват разни произшествия, щеше да е доста потискащо.

— Да, виждам. — Джош отпусна глава назад на облегалката на стола и нарочно присви очи по характерния си лениво заплашителен начин, докато я наблюдаваше. Усети, че се забавлява. Завихри уискито в чашата и не каза и дума повече, докато притеснението на Маги не стана очевидно. Не отне много време. Тази дама изобщо не му бе в категорията, когато ставаше въпрос за война на нерви. — Защо сега не ми обясниш какво точно искаш в замяна на едномесечното настаняване и храната.

Маги изпъна рамене и го погледна гневно.

— Вижте, господин Дженюъри. Свързах се с първокласна детективска агенция. Очаквахме човек, който да е напълно способен да поеме отговорността и работата. Наистина ли вярвате, че ще успеете да се справите в това състояние?

Джош бавно се усмихна.

— Получавате това, за което сте платили, госпожице. Вярвайте ми, че в момента съм най-доброто, на което можете да разчитате.

---

[1] January — януари (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Усмивката на Джош никак не допадна на Маги. Почувства се още по-неловко. Освен това започна да се ядосва. Хрумна ѝ, че чувствата ѝ се вихрят през краткото време, откакто Дженюъри се появи в „Пeregрин Менър“. През последните четирийсет минути тя бе обзета както от изпълнено с надежда очакване, така и от крайно раздразнение. Понякога се луташе някъде по средата, но също така се намесваше и чисто физическо привличане.

Не беше нищо повече от физическо привличане, каза си убедено тя. Този мъж не би могъл да ѝ стане нито симпатичен, нито приятен. Напротив, трябваше ѝ съвсем малко, за да ѝ стане истински неприятен.

Време бе да поеме нещата в свои ръце. Бе замислила цялото това нещо и трябваше да се справи. Маги се обърна към Джош и посрещна предизвикателната му усмивка със своята подигравателно любезна.

— Господин Дженюъри...

— Доколкото си спомням казах на всички да ме наричат Джош.

Не си струва да започва разправия, каза си Маги.

— Много добре, Джош. Ще карам направо и ще ти кажа веднага, че изобщо не си това, което очаквах, когато наех частен детектив.

— Обикновено така се случва. Искам да кажа с очакванията на хората. Кой знае защо винаги се изненадват, когато ме видят.

— Защо ли ги разбирам — отвърна Маги. — Така, тъй като очевидно няма да успеем да се отървем от теб...

— Моля те, Маги — прекъсна я укорително Одеса. — Не е нужно да се държиш грубо с Джош.

— Ми да, той още нищо не е направил — обади се и Шърли. — Дай шанс на човека.

Полковникът изви неодобрително едната си вежда към Маги.

— Така е, мила. Трябва да дадем на нашия човек възможност да си свърши работата. Тук характерът му не е от значение.

Маги се изчерви заради внимателно изречените забележки. Забеляза и присмеха в очите на Джош.

— Разбира се, че имам намерение да дам на нашия... Искам да кажа — на Джош шанс. Както сам той ни каза току-що, изглежда ще получим точно това, за което си плащаме.

Джош вдигна ръка.

— Имам идея. Защо един от вас не ми обясни каква е причината да искате частен детектив? Доколкото си спомням, в писмото на Маги се споменаваха „необясними случки“ тук в „Пeregрин Менър“. Разкажете ми за тях?

Както трябваше да се очаква, всички заговориха едновременно.

— Особено притеснителни случки... — започна угрижената Одеса.

— Веднага разбрахме, че има нужда от намесата на професионалист — довери му Полковника. — Тук е заложено много, да знаеш. Може би дори милиони.

— Това се предупреждения — задъхано изрече Шърли. — Така е. Предупреждения. Нямам нищо против да ти призная, че ме е страх.

Джош отново вдигна ръка.

— Казах един от вас да ми разкаже подробностите. Не всички едновременно. — Погледна право към Маги. — Ти си написала писмото, ти си тази, която, доколкото разбирам, покрива таксата, така че давай. Кажи ми какво става тук.

Полковника прочисти гърлото си, за да привлече всеобщото внимание.

— Той е прав, Маги. Ако говорим всички едновременно, само ще разводним нещата. Изложи фактите пред човека.

— Добре. — Маги кръстоса крака и разсеяно започна да размахва единия си крак, докато си събираше мислите. Джош Дженюъри бе човек, който уважаваше фактите. Нямахше да се интересува от предчувствия и подозрения. — Тук в хотела се случиха неща, които ни стреснаха малко. Всъщност, истинската причина да затворим през този сезон е, че бяхме притиснати от тези случки.

— По-точно — настоя Джош, без да откъсва очи от крака ѝ.

— Първо, изникнаха механични и структурни проблеми, които не очаквахме. — Маги усети, че той наблюдава стъпалото ѝ, наполовина измъкнато от лачената пантофка. Тя внимателно отпусна крака отново вътре. — В разгара на сезона големият фризер и

хладилникът, които използваме в кухнята се скапаха. Изгубихме храна за няколко долара. Най-лошото бе, че ни се наложи да затворим ресторанта в най-натоварения уикенд през годината. Много от хората с резервации за вечеря се разсърдиха. Хотелът беше пълен и всички се подразниха, защото им се нарушиха плановете.

— Продължавай — подкани я Джош.

Изглежда бе загубил интерес към крака ѝ, след като тя го бе пъхнала обратно в обувката. Сега, обаче, кой знае защо, наблюдаваше ръцете ѝ.

— Непрекъснато имахме проблеми с фурната, въпреки че е инсталирана преди две години. — Маги усети, че пръстите ѝ мърдат нервно, докато говореше. Скръсти ръце на скута. — След това, един ден направих рутинната проверка на датчиците за дим в мазето и открих, че са прекъснати. Това наистина ме смути. Полковника държи уредите и документите си там. Ако долу започне пожар, ще има фатални последици.

— Уреди и документи ли?

Полковника сви скромно рамене.

— Правя някои експерименти. И до този въпрос ще стигнем покъсно, стига да искаш.

— Добре. — Джош отново изви очи към Маги. — Нещо друго странно да е станало?

Тя прехапа долната си устна. Страхуваше ѝ се, че до този момент Джош не е никак впечатлен.

— Както вече казах, имаше най-различни дребни, но много дразнещи нередности. Новият бойлер изключи. Гостите се разбунтуваха.

— Някои от тях се разкрещяха на Маги толкова грубо. Беше смущаващо — довери Одеса. — Наложил се Полковника да поговори с един от мъжете, който се държи особено отвратително.

— „Неприемливо поведение“, както се изразявахме в армията. — Полковника поклати намръщен глава. — Аз, разбира се, изпратих онова приятелче да си ходи.

Маги се усмихна тъжно.

— Само дето не трябваше да го пращаш да си ходи, без да е платил.

— Много по-важно е човек да държи на принципите си, отколкото на парите — заяви Одеса.

— Правилно — съгласи се Шърли. — Трябва да имаме принципи.

Маги потисна въздишката си. Бе по-лесно да подмине този въпрос, ако искаше да има приходи. Усети, че Джош отново я наблюдава с онзи напрегнат поглед. Продължи да разказва.

— Освен неприятностите с бойлера, започнаха неприятности и с тоалетните. След това, в стаите има камини, както и в твоята и неочаквано комините им започнаха да пушат, когато гостите палеха огън. Пожарната се отбиваше всяка вечер в продължение на една седмица, докато накрая забранихме да се използват камините.

Шърли поклати мрачно глава.

— Накрая ги почистихме и те проработиха, но нещата се нижеха едно след друго и започнаха приказки.

Джош я погледна.

— Какви например?

— Как какви? Че хотелът вече не бил хубав. Все нещо не било наред. Инсталацията била остаряла. Нямамо удобства. Време било за ремонт. Хората от новата управа запуснали хотела. Някои от постоянните гости започнаха да отказват резервациите.

Джош погледна замислен Маги.

— Вярно ли е?

Тя кимна нещастно.

— След неприятностите с камините, прецених, че ще бъде по-добре ако обявим, че ще затворим през ненаатоварения сезон тази година. Казах на всички, че ще правим ремонт през зимата и до пролетта всичко ще бъде наред. Истината е, че всичко е в превъзходно състояние. Пралеля ми Агата вече се бе погрижила.

— Коя е Агата? Освен че ти е пралеля — поинтересува се Джош.

Този път отговори Полковника.

— Агата Гладстон бе една от най-фините жени, които човек може да срещне. Държа хотела цели четирийсет години. Почина миналата година и го остави на Маги.

Джош мислеше. Маги забеляза, че съдържа въпросите си. Вместо това се насочи към първоначалния разговор.

— Добре, да видим сега дали разбрах правилно. Появили са се най-различни дребни, но неприятни инциденти, както механични, така и електрически. На хотела му се понесла лоша слава и сте решили да затворите, освен за тримата постоянни гости.

Маги мигна изненадана.

— Одеса, Шърли и Полковника не са гости. Те живеят тук. Хотелът е техен дом. Леля Агата много държеше на това.

Полковника кимна.

— Бяхме се разбрали с нея. Ние сме едно семейство. Агата вече я няма, мир на праха ѝ, но сега си имаме Маги.

Джош погледна Маги.

— Аха. Едно голямо щастливо семейство.

Маги се намръщи.

— Работата е там, че не вярваме тези случки от последните няколко месеца да са били причинени от лош късмет. Искаме да откриеш кой стои зад тях и какъв е бил мотивът му. Преди да започнеш, трябва да призная, че имаме различни теории, които бихме искали да провериш.

Джош отпи от уискито си.

— А ще имате ли нещо против, ако похапнем, преди да се заемем с теориите и подозренията? Гладен съм. Беше ми обещана домашно сготвена храна, нали помниш?

Маги скочи рязко и си наложи да се усмихне.

— Разбира се, че помня. Бихте ли ме извинили за момент, ще отида да видя как е задушеното.

— Идвам с теб — обади се Одеса.

Полковника стана любезно, когато двете жени се отправиха към вратата.

— Маги и Одеса се занимават с готвенето напоследък — обясни той на Джош. — Наложил се да освободим главния готвач и помощниците му, когато затворихме. Ние с Шърли чистим.

— Едно голямо щастливо семейство — измърмори отново Джош.

— Не се бързай — отбеляза Шърли. — Хубаво е.

Маги погледна през рамо, стресната от една мисъл. Спря на вратата и се зачуди как така един мъж ще отсъства цял месец от дома.

— А ти имаш ли семейство, Джош?

— Не — отвърна той. — Трябва да се грижа само за себе си. Така ми харесва.

Маги потръпна от студенината в думите му и забърза по коридора след Одеса.

— Какво мислиш за него? — изсъска тя, когато се изравни с по-възрастната жена.

— Направи ми добро впечатление — отвърна весело Одеса, на път за кухнята. — Имам чувството, че сме в добри ръце, мила.

— Та той ходи с патерици, за Бога. И никак не ми прилича на професионалист. Нещо в поведението му не е наред. А и пистолет няма. Аз пък си мислех, че всички частни детективи носят огнестрелни оръжия.

— Може би важи само за онези в романите, дето толкова обичаш да ги четеш, мила. Ти някога познавала ли си друг частен детектив? — Одеса отвори хладилника и извади зелената салата, приготвена преди час-два.

— Не познавам. Чела съм, обаче, достатъчно романи и имам добра представа какво да очаквам от един детектив. — Маги грабна две кухненски ръкавици и отвори фурната. Навън изскочи ароматна пара. — Хрумна ми, че може би Джош Дженюъри е приел работата, защото хотелът му се е сторил подходящото място, където да се възстанови след произшествието си. Сигурно е решил, че случаят ни е лесна работа.

— Интересно какво ли му се е случило? — Одеса сипа на зелената салата заливка, приготвена по нейна много тайна рецепта. — Как мислиш, възможно ли е да е било автомобилна катастрофа?

— По-скоро е ядосал някого и той го е бутнал по стълбите — измърмори мрачно Маги, докато вадеше съда за печене от фурната.

— Не си далеч от истината — отбеляза Джош от вратата. Беше подпрял едното си рамо на стената, стиснал патериците в ръка. Изглеждаше небрежно арогантен с излъчването на хищник, въпреки че едва пазеше равновесие. — Наистина ядосах някого.

Маги побърза да остави тавата. Заради горещината от фурната лицето и вратът ѝ пламнаха, поне така се опита да се убеди. Тя посочи патериците.

— Не те чух да идваш.

Джош се ухили доволно.

— Знам. Да се движиш незабележим е детска игра за частните детективи. Ходим на специални курсове. — Той потропа с патериците по плътния килим в антрето. — Заради килима става още по-лесно. Нищо че съм с патерици. Ако искаш го запомни.

— Ще го запомня — сопна се Маги.

— Не обръщай внимание на Маги — намеси се небрежно Одеса. — Тя само се прави на интересна. Има чудесно чувство за хумор. — Усмихна се ведро, докато пренасяше покрай него салатата. — Заповядай на голямата кръгла маса в трапезарията, Джош. Вечерята ще бъде готова след минутка.

— Благодаря. — Джош изчака Одеса да се отдалечи, преди да се обърне отново към Маги. — Мога ли с нещо да помогна? — попита веднага той.

— Едва ли — отвърна Маги. — Не и като те гледам как са те докарали. — Тя се промъкна високомерно покрай него, стиснала тавата с две ръце.

— Напомни ми да не стоя на стълбите, когато си наблизко — измърмори зад нея Джош.

Маги беше напълно сериозна, каза си Джош по средата на вечерята. Значи смяташе, че той използва този смехотворен случай като извинение да се добере до лесна работа, а и да се възстанови след „произшествието“. Май никак не беше глупава тази Маги Гладстон. Трябваше да я държи под око. Това щеше да е един от бонусите в работата му.

Самият случай щеше да се окаже фасулска работа, разбира се, точно както му каза и Макрей. Очевидно тук в „Пeregрин Менър“ върлуваше лошият късмет в съчетание с малко развилняло се въображение. А клиентката се бе паникьосала заради поредицата неприятни случки, които си бяха съвсем нормални проблеми.

Работата опираше до това, да разтегли случая в продължение на цял един месец. Ако останеше четири седмици, както бе планирал, щеше да успее да поработи над книгата. Щеше да го направи, обеща си той. Когато се почувстваше отново в добро физическо състояние и преценеше дали го бива за писател на криминални романи, щеше да приготви внушителен доклад за клиентката. Тя и цялото й „семейство“

щяха да са силно впечатлени и най-вероятно облекчени, че никой не се таи зад тези инциденти. *Бонбонска работа*. Междувременно щеше да си почива и да се остави да го гледат като писано яйце. Маги готвеше страхотно, ако можеше да се съди по това първо ястие.

Джош изяде и втората си порция от вкусното задушено със зеленчуци и сирене. Колебаеше се дали да не си поиска още малко, когато Одеса с финеса и великодушието на родена домакиня сама му предложи.

— Сипи си още, Джош. Един мъж, който се възстановява след сериозно произшествие, трябва да трупта нови сили — усмихна се топло тя.

— Убеди ме. — Джош си сипа още. — Сега вече съм готов да чуя теориите ви. Одеса, би ли започнала ти?

— Разбира се. — Одеса остави вилицата и сви недоволно устни. — Убедена съм, че някой от племенниците ми е зад този опит да се затвори „Перегрин Менър“. Трима са, да знаеш. За племенниците си говоря.

— Защо му е на някой от племенниците ти да иска хотелът да се закрие?

— Отмъщават си, задето наскоро изключих и тримата от завещанието си, разбира се — заяви Одеса. — Подли, неблагоприятни егоистични деца са те. Най-сетне взех решение, че нито един от тях няма да получи акциите от златната мина. Държа огромен дял от компания, наречена „Лъки“ ООД. Страхувам се, че племенниците ми са научили за намеренията ми да ги обезнаследя и ме тормозят, за да ме накарат да променя нещата.

Джош успя да скрие усмивката си. Бе много малко вероятно дама, която държеше „огромен дял“ акции от златна мина, да се облича в толкова стара и избеляла рокля, в каквата бе облечена Одеса Хокинс тази вечер. Одеса може и да е била отгледана и възпитана в богато семейство, но сега ясно личеше, че елегантността ѝ е само бледа сянка в сравнение с едно време. Бе сигурен, че някой е взел диамантите от масивния ѝ пръстен още преди години. В момента на пръста ѝ блестяха стъкълца. Бе готов да се обзаложи.

— Аз, обаче, имам друга теория — обади се властно Полковника, седнал начело на масата. — Одеве споменах, че провеждам експерименти долу в мазето. Не обсъждам с външни хора този факт, но

истината е, че съм изобретател. Постигнал съм невероятен успех в работата си над ценно алтернативно гориво, което ще измести петрола. Смея да твърдя, че това ще предизвика революция в автомобилната индустрия, както в производствения сектор на икономиката ни.

— Много интересно. — Джош лапна огромна хапка задушено и си спомни прекъснатите датчици за дим в мазето. *Само това ми липсва, помисли си той. Да прекарам цял месец в една къща с луд изобретател, който обича да си играе с леснозапалими вещества.*

— Аз, разбира се, прекратих всички експерименти, докато случаят не бъде разрешен — продължи Полковника. — Не мога да поема подобен риск. За момента най-разумното е да прекратя опитите си. — Най-добре почакай да се изнеса от града и тогава се прави на изобретател.

— А пък според мен, тези случки нямат нищо общо нито с ужасните племенници на Одеса, нито с опитите на Полковника — намеси се и Шърли. Погледна високомерно Джош през обсипаните с блестящи камъчета очила. — Той стои зад всичко. Изпраща ми предупреждение.

С крайчеца на околото си Джош забеляза, че Маги хапе нервно долната си устна. Сигурен знак, че се чувства неудобно. Джош се зачуди какво ли би било той да захапе долната ѝ устна. Много примамлива идея. Отново насочи вниманието си към Шърли.

— Кой ти изпраща предупреждение, Шърли? — попита търпеливо той.

— Рики. — Неочаквано очите на Шърли се напълниха със сълзи. — Извинете ме. Не исках да се излагам. — Тя дръпна очилата и попи очи със салфетката. — Само че всеки път, щом се сетя за него и ме хваща страх.

Джош въздъхна и се обърна към Маги.

— Ти знаеш ли кой е този Рики?

— Гангстер — измърмори притеснена Маги. — Шърли твърди, че му е била гадже.

— Така е. Рики Трошача Ринг. Преди двайсет години неслучайно му викаха Трошача. Но пък беше истински джентълмен, грешка нямаше. Винаги се държеше с мен като с кралица. Докато не го завлякоха в затвора. Сигурно си мисли, че аз съм го предала и сега ще дойде да си отмъщава.

Маги дискретно покашля.

— Шърли променила фамилията си още преди петнайсет години, когато се е преместила да живее тук на крайбрежието. От тогава все се притеснява, че Рики ще я намери, щом един ден излезе от затвора.

Джош изви вежди.

— Кога е трябвало да го пуснат?

— Още преди няколко години — отвърна Шърли и отново изтри очи. — Сигурно му е отнело доста време, докато ме открие. Сега обаче е по следите ми и ми подсказва, че се готви да си разчисти сметките с мен заради това, което е убеден, че съм му причинила. Щях да избягам, ако можех, но не мога да си позволя да отида никъде. „Пeregрин Менър“ е моят дом.

Джош се зачуди дали да не обясни на малката група, че ако някой играч от мафията иска да убие жена като Шърли, досега е щял да го стори. След това си напомни, че го чака цял месец тук. Не искаше прекалено отрано да започне да оборва теориите на клиентите си. Като нищо можеха да го уволнят, ако си помислеха, че не им е нужен. Имаше чувство, че на Маги не ѝ трябва много, за да се убеди, че може да мине и без услугите му.

— Добре — заяви Джош властно, по начин, на който клиентите му винаги реагираха както той искаше. — Това са три от теориите ви. — Вече си мислеше за десерта, но си наложи да се върне на въпроса. — Ами ти, Маги, какво мислиш ти за инцидентите?

— Може би ще поговорим за това по-късно, Джош — поколеба се тя. — За момента вече имаш достатъчно информация, над която да мислиш. Някой иска ли десерт? — Тя скочи и започна да вдига съдовете с резки отривисти движения.

Джош я наблюдаваше развеселен. Погледът ѝ се откъсна от него, докато шумно трупаше чиниите една в друга. Бе ясно, че теориите на постоянните обитатели на „Пeregрин Менър“ са въздух под налягане. Не бързаше да му даде още една възможност, над която да се присмива.

— Чудесно е, че има десерт. — Джош с изненада усети колко му е приятно да седи в трапезарията на този странен хотел, заобиколен от застарели ексцентрици.

Всичко бе ясно. Или бе това, или той губеше усета си.

— Винаги съм си падала по мъже с добър апетит — отбеляза Шърли, докато се изправяше. — Остави ги тези чинии, Маги. Знаеш, че ние с Полковника ще вдигнем. Моят Рики ядеше като слон. Ама на него му трябваше бая сила за оная работа, дето я вършеше. Сигурно и при теб е така, а Джош?

— Така е, госпожо — съгласи се Джош. — След моето произшествие за малко изгубих апетит, но гледам, че пак се е върнал. — Нарочно погледна Маги. — За много неща.

— Ще донеса ябълковия пай — каза Маги. Изчезна към кухнята, сякаш я гонеха демони.

Одеса се усмихна с разбиране към Джош.

— Имаш невероятен ефект над нашата Маги.

Полковника погледна Джош по мъжки.

— Внимавай с нея, млади господине. Не я подвеждай, ако не си сериозен. Нашата Маги е момиче от малък град. Не е свикнала с мъже от твоя калибър.

— Мъже от моя калибър ли? — изви едната си вежда Джош.

— Знаеш какво искаш да кажа — продължи спокойно Полковника. — Имаш вид на човек, свикнал да получава това, което иска. Това, което казвам е да не преследваш нашата Маги, ако не си сигурен, че наистина я искаш. Ние много обичаме Маги. Не искаме да я видим наранена, нали ме разбираш?

— Разбирам те. — Джош се облегна назад на стола и небрежно протегна ранения си крак под масата. Опита се да си спомни кога за последен път са го предупреждавали да не се приближава до някоя жена, но така и не успя да си спомни. — Вие всички добре познавате Маги, нали?

— Да, разбира се — обади се Одеса. — Често я виждахме, докато растеше. Родителите ѝ живееха във Вашингтон. Повечето лета Маги прекарваше ваканцията си тук, в „Пeregрин Менър“. В последните години не се виждахме често, разбира се. Докато Аги не почина и не ѝ остави хотела. Но се чувахме и си пишехме. Родителите ѝ се оттеглиха в Аризона, но идват тук поне по веднъж в годината, през лятото.

Джош въртеше бавно чашката с кафе, докато измъкваше необходимата информация. Това се бе превърнало в негова втора природа през годините в този бизнес.

— А тя какво е правила през последните години?

— След като завърши гимназия, се записа в колеж и стана библиотечарка — обясни Одеса. — Все това работеше в различни градове в щата. Напусна, когато наследи хотела. Родителите ѝ бяха против, но Маги настояваше.

— Сигурно приятелят ѝ не е одобрил Маги да започне да се занимава с нещо толкова различно и да се премести да живее в Перегрин Пойнт — предположи Джош. Усети, че изведнъж го е обзело напрежение, докато чака да разбере дали Маги си има някого.

— Гадже ли? Маги няма гаджета — изсумтя Шърли. — Освен ако не броиш оня Клей О'Конър.

— О'Конър значи — повтори тихо Джош.

— Премести се да живее в града миналата година — отвърна загрижено Полковника. — Откри агенция за недвижими имоти. Добре се развива. Двамата с Маги напоследък започнаха да излизат заедно на вечеря. Миналата седмица ходиха на кино.

Джош внимаваше да долови всички нюанси в гласа на Полковника.

— Ти май не одобряваш този О'Конър.

Полковника сви рамене.

— Момчето си е добро. Държи се любезно. Работата му върви. Малко мекушав ми се вижда, нали разбираш. От тези, дето трябва да отидат в армията, за да се позакалят.

— „Мекушав“ значи е точно. Не е от хората дето Рики би взел да му пазят гърба — обясни Шърли. — Маги може да си намери къде-къде по-добър от Клей.

— Не съм толкова сигурна — въздъхна Одеса. — Клей е много приятен, както казва и Маги. Не е по-различен от младите мъже напоследък, но е и много по-добър от повечето. Поне има стабилна работа и е възпитан, което не може да се каже за някои други.

— Това не може да се каже за мъжете напоследък — измърмори Шърли. — Добрата работа и зализани маниери не го правят добър човек. Както вече казах, Маги може да си намери по-добър.

— Може би вие се опитвате напълно ненужно да защитавате Маги — продължи замислен Джош.

Полковника се усмихна строго, колкото да напомни на Джош, че някога е обучавал други мъже.

— Може и така да е. Вече ти казахме, че сме едно семейство.

ТРЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Джош лежеше подпрян на пухкавите възглавници и се взираше към прозрачния балдахин над него, а сънят бягаше от очите му. Не можеше да вижда високия таван, но пък едва ли имаше нещо за гледане. Още одеве бе дръпнал тежките завеси и бе забелязал, че тази вечер тежки облаци скриват луната. Отвън не идваше почти никаква светлина.

Мислите му се стрелкаха между три проблема: Маги в съседната стая, книгата и тъпия случай, който бе поел в „Перегрин Менър“. Най-силно му въздействаше мисълта, че Маги спи в съседната стая. Въздъхна. Бе прекалено стар, за да реагира по този начин на жена и да изпитва тази внезапна еротична нужда.

Истината бе, призна си Джош, че бе омаян от нея още от мига, в който отвори шантавото ѝ писмо. Може би дързостта на молбата за помощ в замяна на едномесечно настаняване го бе заинтригувала. Повечето хора никога не биха се обърнали към водеща охранителна фирма заради тази смехория в Перегрин Пойнт.

В това съмнение нямаше, доста дързост се искаше, за да напишеш такова писмо. Джош се възхищаваше на хората, които притежаваха смелост.

Обърна се на една страна и се намръщи, когато натъртените му ребра разпратиха болка из цялото тяло. Ослуша се, за да долови звуците от съседните стаи. Всичко бе потънало в тишина. Одеве бе чул да тече вода в малката ѝ баня и си бе представил как Маги се готви да си ляга.

Опита се да разбере какво у нея му харесваше. Тя не бе поразителна красавица. Имаше учудващо остър език за симпатично момиче, живяло в малки градчета. Освен това Джош вече си даваше сметка, че ще се окаже от онези взискателни клиенти, които искаха много повече, отколкото бяха готови да платят.

Само че нещо у нея бе събудило желанието му и колкото повече мислеше, толкова повече знаеше какво означава това.

У Маги бе забелязал същото наивно желание да защитава и спасява невинните души, което навремето го бе подтикнало да се заеме със сегашната си работа. Това обясняваше защо се опитваше да поддържа хотела, който поглъщаше всичките ѝ средства и усилия. Тя бе готова да даде всичко от себе си, за да защити дома на тримата ексцентрици, с които вечеря.

Маги Гладстон определено не бе научила, че да си играеш на рицар в бляскави доспехи в повечето случаи води до пълна загуба на време и усилия.

Часовникът на нощното шкафче тиктакаше тихо и отмерваше минутите на нощта, която очевидно щеше да се окаже безкрайна.

След като нямаше да може да заспи, най-добре да свърши малко работа. Тази вечер щеше да започне книгата. Рано или късно се налагаше да разбере дали може да пренесе замислените герои на хартия. Хващай се за компютъра, каза си той и отметна тежкия юрган.

Джош се надигна и се претърколи към края на високото легло, обзет от прилив на ентузиазъм. Едва когато понечи да слезе, си спомни за стълбата отстрани. Проблемът беше, че кракът му вече висеше във въздуха и той загуби опора.

Стисна богато резбованата колона на леглото. Проклетията очевидно бе счупена. Тя се изви под пръстите му, завъртя се и никак не му помогна. Ръката му се изплъзна. Съвсем инстинктивно, нещо, за което съжали само след миг, той отпусна цялата си тежест на ранения крак. Петата му опря пода и го заляха вълни от болка.

— По дяволите! — Джош стисна зъби, за да намали раздиращото усещане и отново посегна за някаква опора. Пръстите му стиснаха финия балдахин.

За съжаление никой не бе предвидил балдахинът да издържа подобна тежест. Платът се съдра от рамката. Вече нямаше за какво да се захване. Джош се прекатури на ръба на леглото, плъзна се настрани и се стовари тежко на пода. Израненото му рамо и натъртените ребра, които до този момент се възстановяваха бързо, пламнаха като обхванати от адски огън.

Джош затвори очи, стисна зъби и зачака болката да утихне. Докато чакаше, балдахинът се понесе леко надолу и въздушно се отпусна отгоре му.

Джош остана да лежи на пода, омотан в прозрачната материя, докато чакаше да събере достатъчно сили, за да се пребори с болката. Забавляваше се като изреждаше нецензурни думи, които да прикачи към непривичните очарователни мебели във викторианските хотели, когато на вратата се почука. Той веднага се сети кой може да бъде.

— Джош? Джош, добре ли си? — Маги бе доста притеснена.

По дяволите. Само това му липсваше, каза си той възмутен. Не му ли стигаше, че вече се чувстваше като пълен глупак? Сега щеше да се наложи да се подложи на унижението клиентката му да го спасява. Изведнъж му се стори, че спокойният приятен месец на крайбрежието не започва никак добре.

— Добре съм, Маги — успя да извика той. — Връщай се да спиш.

— Не ми се струваш добре. Отвори вратата. Чух, че падна нещо тежко.

— Малко произшествие — изпъшка Джош, докато плюеше балдахинът, незнайно как попаднал в устата му.

— Още едно произшествие ли? — попита тя, без да крие ужаса си.

— Не се притеснявай — изсъска той, защото цялото му тяло пулсираше от болка. Жената сигурно вече бе убедена, че е непохватен идиот. Защо ли не можеше да я вини.

— Джош, звучиш зле. Влизам.

— Недей. — Предупреждението му само засили решителността ѝ да се вмъкне при него. Джош побърза да се изправи и да се отърве от балдахина, но се наложи да си поеме отново рязко дъх, заради болката, която плъзна от глезена нагоре и от натъртените ребра. — По дяволите.

Вратата се отвори. Тънък процеп светлина плъзна по пода, когато Маги надникна.

— Джош, къде си?

Той се сети, че тя не може да го види, защото лежеше от другата страна на огромното легло.

— Тук съм. Виж, Маги, няма защо да се притесняваш. Добре съм.

— Какво, за Бога, се е случило? — Тя запали лампата до вратата. — Мили Боже, какво си направил с леглото?

— По-скоро питай какво ми направи леглото? Ти знаеше ли, че колоните са разхлабени? — Джош си пое дълбоко въздух, докато се опитваше да се отърве от прозрачната материя. Неочаквано кихна. — И кога за последен път си прала тези неща? Толкова са прашни.

— Господи! Съжалявам много. Преди доста време. Това беше стаята на леля. Не карам чистачките да оправят стаите, които не се използват. Чакай да ти помогна.

Той чу босите ѝ стъпала по килима и се остави на унижението тя да го вдигне от пода.

— След като вече си тук, можеш да ми помогнеш. Разкарай това перде от мен.

— Разбира се. Джош, много съжалявам. Сигурно не си успял да уцелиш стъпалото, когато си ставал. Понякога хората се чувстват объркани и не се сещат, че старите легла са толкова високи. Нали няма да тръгнеш да ме съдиш?

— И това ми минава през ума — измърмори мрачно той.

— Няма да има смисъл, да знаеш. Единственото, което притежавам, е този хотел, а ти сигурно няма да го искаш. — Тя започна да вдига тънката материя от него, но спря рязко, когато я повдигна от лицето и раменете му. — Боже!

— Сега пък какво? — Той вдигна поглед и забеляза, че тя го е зяпнала. Освен това се бе изчервила.

Той пък забеляза, че косата ѝ е пусната и прилича на облак около лицето. Беше облякла подплатен халат, но очевидно не ѝ бе останало време да завърже колана. Ситни цветчета и дантела обточваха демодираната бархетна нощница с висока яка, подаваща се отдолу. Маги изглеждаше затоплена и готова да си ляга. Колкото и да го болеше, Джош усети как тялото му реагира по очевиден начин. Зачуди се защо природата бе дала на мъжете възможността да усещат едновременно и желание, и болка.

— Ще ти донеса халат — предложи Маги с изтънял гласец и бързо пусна балдахина върху него.

— Чакай. По дяволите, не ме покривай пак с това чудо. — Джош съобрази, макар и късно какъв беше проблемът. — Май трябваше да те предупредя, че спя само по слипове. Виж, ако това е прекалено за моминския ти свян, просто излез. Мога и сам да се погрижа за себе си.

— Я не ставай смешен. Ще ти помогна да си легнеш. — Тя отметна тънкия плат от него и се обърна, за да го постави на близък стол. Вдигна се малък облак прах. — Поне ще ги изпера, така и така са вече свалени.

— Добра идея. — Джош се хвана за края на леглото и се опита да се надигне от пода. Глезенът му започна отново да протестира, а след това се обадиха и ребрата. Едва сдържа стенанието си.

Маги се завъртя веднага щом чу тихото пъшкане. Притеснението ѝ бе веднага заменено от загриженост. Върна се и му подаде ръка.

— Хайде, облегни се на мен. Щом си легнеш, ще изтичам долу, за да ти донеса лед за глезена. Искаш ли малко и за рамото?

Джош бе обхванат от гняв, че е попаднал в това неловко положение и отчасти забрави болката.

— Не ми трябва никакъв лед и не ми е притрябвала медицинска сестра. Защо просто не ме оставиш на мира? Не съм тръгнал да умирам. Още съм далеч от подобна възможност. — Само мъжката му гордост бе в списъка на застрашените видове, каза си той.

— Сигурно, но личи, че те боли. — Тя пусна ръката му, когато той седна на леглото. — Стой тук. Връщам се веднага. Ще ти донеса лед. Имаш ли някакъв халат?

— Не. Нямам такива неща.

— Ясно. Ами, връщам се веднага.

Преди да успее да я спре, Маги вече бе изскочила навън. Джош изруга приглушено и остана да седи неподвижен, докато чакаше да се върне. След като така и така беше отишла за лед, защо да не го използва. Какъв начин само да впечатлиш клиентката, мислеше си той. Страхотен начин да впечатлиш една жена.

Когато след няколко минути чу стъпките на Маги, болката бе намалела до пулсиране и в глезена, и в ребрата. Щеше да оживее, все пак, каза си Джош мрачно, когато вратата се отвори. Освен това се налагаше да държи под контрол развилнелите се хормони.

— Добре че пазим торбички с лед за спешни случаи — каза весело Маги, щом влезе в стаята. — Просто лежи мирно и аз ще сложа едната на глезена, а другата на рамото.

Нямаше смисъл да протестира. Джош се поизправи, облегна се на възглавниците и се намръщи, когато Маги внимателно постави торбичките с лед.

— Благодаря. — Знаеше, че не звучи особено благодарен.

Маги се изправи и го погледна притеснена.

— Имаш ли някакви болкоуспокояващи?

— Да, но не ми трябва. След няколко минути ще се оправя. Ледът ще си свърши работата. — Той я погледна с притворени очи. — Май направих всичко по силите си, да те избавя от романтичната ти представа за храбрите честни детективи, нали?

Тя се усмихна при тези думи.

— Всъщност успя. Не приличаш на детективите в романите, които съм чел. Не си спомням някой да е падал от леглото, например. Предполагам няма да ми е особено трудно да приема фактите такива, каквито са. Все още ли мислиш, че ще можеш да се справиш с този случай?

— Дори едната ми ръка да е завързана зад гърба.

Тя огледа преценяващо израненото му тяло.

— А какво ще кажеш с една ръка и един крак завързани зад гърба ти?

— Ще се справя.

— Как? — Тя го гледаше с огромно любопитство.

— Как така как? По обичайния начин.

— Ама аз ти говоря сериозно. — Тя приседна на един стол и внимателно загърна халата около коленете си. — Как смяташ да подходиш към този случай?

Джош сви рамене и се опита да измисли думите си така, че да звучи като професионалист.

— Първо ще изолирам смешните теории на другите. Според мен нито един от постоянните обитатели няма да остане доволен от резултатите, докато не им докажа, че грешат.

— Хм. — Маги замълча за момент. — Може и да си прав. Доколкото разбирам не вярваш на нито една от теориите, които според тях обясняват всичко, което става тук.

Джош си напомни да внимава, за да не се изпусне и да не каже повече, отколкото трябва, преди да е дошъл подходящият момент. Не искаше да остане без работа.

— Не съм казал нищо подобно. Имах предвид, че всяка теория трябва да се провери внимателно. Нали знаеш старата приказка, „След

като елиминираш невъзможното, каквото остане, колкото и невероятно да е то, трябва да е истината“.

Лицето на Маги грейна.

— Шерлок Холмс. „Знакът на четиримата“, струва ми се. Толкова се радвам, че си запознат с класическите детективи.

— Да, да. Класиката. — Джош реши да не ѝ казва, че са изминали трийсет години, откакто бе чел за последно сър Артър Конан Дойл, че отдавна вече бе забравил откъде е този цитат. Помнеше го единствено защото често бе изключително подходящ за случаите, които разследваше.

— Предполагам ще използваш компютъра си, за да елиминираш невъзможните елементи.

— А? О, да. Компютърът. — Джош мислено стисна палци. Нямахше намерение да използва компютъра за нищо друго, освен за да работи над книгата. — Напоследък много от проучвателната дейност се прави на компютрите.

— Да, знам.

Голяма работа бяха клиентите, запалени читатели на криминални романи. Трябваше да си мери приказките. Джош побърза да смени темата.

— Ти така и не ми каза твоята теория, Маги. Намекна само, че имаш теория.

Тя го погледна малко объркана.

— Имам наистина. Само че ти, сигурно, ще си помислиш, че си измислям.

— Пробвай.

— Ами... — Тя се колебаеше. — Честно да ти кажа, започнах да се чудя дали някой не се опитва да се добере до брошката със смарагда на леля Агата. След като тя почина така и не успях да я намеря.

Господи, мислеше си развеселен Джош. Сега вече се появиха и смарагди.

— Защо му е някой да създава толкова неприятности в „Перегрин Менър“ заради някаква си брошка?

Маги се наведе напред, обхваната от напрежение.

— Моята теория е, че който и да създава всички тези неприятности се опитва да ме накара да затворя хотела, за да преровят всичко на спокойствие и да открият брошката.

Джош се опита да си придаде вид на силно впечатлен.

— Мислиш, че е скрита някъде тук в къщата ли?

— Много е възможно. Виж, леля почина от инфаркт. Случи се неочаквано. Нямахме време да ми даде последни наставления. Беше в отлично здраве и нямаше причина да се притеснява за бъдещето. Много обичаше тази брошка и я пазеше в кутията за бижута, вместо в сейф. Само че когато преглеждах нещата ѝ след погребението, се оказа, че брошката липсва.

— Кой е трябвало да получи тази брошка след смъртта ѝ? Това споменава ли се в завещанието ѝ?

— Да. Беше за мен заедно с хотела. Беше оставила много точни инструкции, че трябва да я възприемам като дългосрочна инвестиция.

— Инвестиция ли? — намръщи се Джош.

— Да. За хотела. Леля Агата ми каза тайно, че мога да продам брошката, ако са ми необходими пари за поддръжката на „Перегрин Менър“.

— Защо? Кое е толкова важно, та се налага хотелът да работи?

Маги го погледна стреснато.

— Това е техният дом.

— Чий дом? Искаш да кажеш на Шърли, на Одеса и на Полковника ли?

— Именно. Ако дойде ден, когато не мога повече да покривам сметките на хотела, леля Агата искаше да бъде сигурна, че това ще продължи да бъде убежището на приятелите ѝ.

Джош подсвирна тихо.

— Искаш да ми кажеш, че леля ти е стоварила подобна отговорност на раменете ти?

Маги се намръщи.

— Тя не ме е накарала да я поема насила. Обсъждала е тази възможност с мен много пъти, преди да вземе решение. А и аз нямам нищо против. Честно. Виж, винаги съм си мислила, че управлението на „Перегрин Менър“ ще е забавна работа. И е така. За мен това е съвършената работа. Научих много за поддръжката и управлението на хотела, докато работех тук през летата. Трябва да ти призная, че хотелът вървеше чудесно, докато не започнаха неприятностите преди два месеца.

— А сега вече не върви — продължи вместо нея Джош. — Пък и брошката я няма. Сигурно е задигната отдавна от крадец, който се е преструвал на клиент, за да може по-лесно да се добере до нея.

— Съмнявам се — отвърна бавно Маги.

— Леля ти носеше ли я на обществени места?

— Разбира се. Понякога.

Джош кимна мрачно.

— Значи много хора знаят, че е притежавала въпросната брошка и че не я е държала в сейф. Вярвай, Маги, сигурно отдавна е заминала.

— Дори да си прав, това не означава, че теорията ми за причината за всички неприятности тук е погрешна — изтъкна тя и изведнъж му се стори голям инат. — Някой може да е решил, че брошката е загубена някъде тук в къщата, което също е вероятно и да е решил да я потърси. А за да го направи, трябва да се отърве от останалите от нас. Поне за известно време.

Джош барабанеше с пръсти по леглото и се опитваше да прояви търпение.

— Я ми кажи нещо, Маги. Ти какво ще правиш, ако не успееш да спасиш имението за приятелите на леля си?

Тя въздъхна нещастно.

— Наистина не знам. Нито един от тях не разчита на пари. Знам, че Одеса говори за акциите си, но леля Агата веднъж ми разказа, че навремето Одеса купила акциите от мината и никога не получила никакви дивиденди.

Джош се усмихна.

— Което елиминира една от теориите, нали?

Маги отвърна на усмивката му с тъга.

— Говориш за племенниците, които са побеснели, защото са изключени от завещанието ли?

— Да.

— Страхувам се, че си прав. Само че аз нямам смелост да ѝ го кажа. Одеса е толкова горда. За нея е много важно да може да каже, че притежава акции.

— Аз, разбира се, ще проверя — за да съм сигурен. Ако открия, че акциите ѝ нямат никаква стойност, може да успея да намеря някой тактичен начин да ѝ съобщя, че племенниците ѝ не се опитват да я

тормозят, но без да разбира, че акциите ѝ са едно нищо — предложи Джош.

— Това ще бъде наистина много мило от твоя страна.

— Каж ми, Маги, какво смяташ да правиш, ако не намериш начин да поддържаш хотела? — попита той.

— Не знам — призна тя. — Единствената ми възможност е да пробвам.

Значи беше прав, помисли си Джош. Една наивна малка госпожица в ролята на Дон Кихот, която се сражаваше с мелници, за да защити слабите и невинните.

— Нали знаеш, че само си губиш времето?

— С кое?

— Като се правиш на герой. Не си струва.

Тя го погледна внимателно.

— Ти пък откъде знаеш?

— От опит — отвърна той веднага и се изуми от остротата в гласа си. — Как, по дяволите, мислиш, че съм започнал този бизнес?

— Искал си да спасяваш хората ли?

Той стисна зъби.

— Отначало, когато започнах, последното, което имах намерение да направя, бе да създам корпорация като „Бизнес разузнаване и безопасност“. Отначало действах съвсем сам. Беше ми хрумнала тъпата идея, че ще успея да наклоня везните на правосъдието в полза на онези, които не успяват да се справят сами. Както вече ти казах, исках да се правя на сър Галахад. Да защитя всички, които не можеха да се защитават сами.

— И какво стана? — попита тихо тя.

На Джош му се прииска да не бяха започвали този разговор. Поради някаква причина не успяваше да спре.

— Стана това, че накрая научих колко е трудно да се правиш на герой, защото често пъти е невъзможно да различиш добрите от лошите. Това стана.

— Не те разбирам.

— По дяволите, Маги, през първите ми пет години като частен детектив, поемах всеки сърцераздирателен случай, който ми попаднеше. Нито един не беше това, което изглеждаше на пръв поглед.

— Разкажи ми — прошепна тя, а очите ѝ бяха огромни и питащи.

— Искаш да разбереш какво е да си частен детектив ли? — попита грубо той. — Ще ти обясня. Родителите идват разплакани и ме молят да открия малкото им момиченце. Проследявам хлапето и разбирам, че е избягала, защото се страхувала повече от сексуалния тормоз на баща си, отколкото от живота на улицата.

— О, Джош.

— Откривам липсващи съпруги на разстроени съпрузи, а жените признават, че са се скрили, защото мъжът редовно ги бие и заплашва да им види сметката. Молят ме да не казвам на клиента къде се намират.

— Колко ужасно...

— А пък за случаи за правата над деца да не говорим — продължи той, обзет от дива ярост. — Родителите воюват помежду си, а горките деца се озовават под кръстосан огън. Децата се превръщат в плячка. Те са символът на победата на единия над другия. Това е начинът на родителите да се наранят. Аз трябваше да застана на страната на онзи родител, който е спечелил правата. На никой не му пукаше за детето.

Маги мълчеше.

— Май разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Наистина не прилича много на моите криминални романи.

— Сигурен съм, че не прилича. Поне в повечето време не прилича. Най-сетне поумнях и прецених, че след като няма да успея да спася слабите и беззащитните от лошите, тъй като имам усет към бизнес делата, мога поне да изкарам добри пари. Двамата с един приятел създадохме „Бизнес разузнаване и безопасност“. Намерихме си лъскав офис в Сиатъл, наехме достатъчно персонал и започнахме дейността си. Хубавото при бюрократичните престъпления е, че там няма много емоции. Да не говорим, че почти няма убити.

— Сигурно напоследък много се търсят консултанти по въпросите на корпоративната сигурност — попита най-сетне Маги.

— Да, и макар че никога едно време не съм предполагал, че ще го кажа, работата е по-чиста от това, с което се занимавах едно време. Дай ми една компютърна измама, или пробив в сигурността и съм готов да се заема. — Джош замълча, шокиран, че ѝ бе разказал толкова много.

Знаеше, че е започнал и ще му бъде трудно да спре. Сякаш бе видял в нея същата ненужна наивна благородна душа, която той бе имал едно време. Прииска му се да смъкне розовите очила от очите ѝ.

— Знаеш ли? — започна тихо Маги. — Не искам да казвам нищо, но се чудех защо прие този случай. Честно казано, останах учудена, когато се обадиха от офиса ти и казаха, че си тръгнал насам.

Джош намести рамото си по-удобно и погледна пулсиращия глезен.

— Не си единствената, която не го проумява.

— БРБ бе последната компания, от която очаквах отговор. Само че бях опитала всички малки агенции в указателя на Сиатъл. Никой нямаше желание да дойде тук в „Пeregрин Менър“ в замяна за едномесечно безплатно настаняване и храна. Вече се бях отчаяла и предполагах, че няма какво да загубя, ако се обърна към голяма фирма.

— Предполагам, че повечето са ти се изсмели в лицето — отвърна мрачно Джош.

— Не точно. От останалите получих писма, с които ме уведомяваха, че не могат да поемат моя случай.

— Твоят случай е малко необичаен — позволи си да отбележи Джош.

Маги прехапа долната си устна.

— Защо тогава се зае с него, Джош?

— Имах нужда от промяна — отвърна простичко той и отново се намести на възглавниците. — Както вече казах, случаят е необичаен.

Маги остана загледана в него малко по-дълго от обикновено и се изправи.

— Има и още нещо. — Усмихна се, устните ѝ потръпнаха, но се приближи до леглото. — Знаеш ли какво мисля?

Той я погледна с наклонена глава и се зачуди дали се е сетила, че използва „Пeregрин Менър“ като санаториум.

— Защо, според теб, приех случая?

— Мисля, че каквото и да ми разправяш, пак се правиш на герой. — Очите ѝ бяха нежни, когато се наведе над леглото, за да нагласи леда на глезена му. — Според мен, нещо в писмото ми е събудило желанието ти да хукнеш да спасяваш слабите и беззащитните. Не искаш да признаеш, защото се правиш на голям мъжкар. Прекалено

много си свикнал да криеш истинските си мотиви зад фасадата на груб, закоравял и циничен частен детектив, който е видял всичко.

Джош протегна ръка и я хвана за китката. Маги извика приглушено и много стреснато. Очите му се стрелнаха към неговите и му стана приятно, щом забеляза как ясните ѝ морско зелени очи блясват.

— Ако повярваш на това, госпожице, значи жестоко се лъжеш. Нека да ти дам един съвет. Не си губи времето да ми приписваш разни префърцунени мотиви. Аз съм бизнесмен. Точка по въпроса. Ще получиш това, за което си платила.

— Това вече ми го каза и подчерта, че не плащам по установената тарифа. Така че, би ли ми казал какво точно ще получа?
— Маги не се опита да си отдръпне ръката, ала Джош усети напрежението, което бликаше от нея.

— Все още не съм сигурен. — Гласът му премина в дрезгаво ръмжене, щом усети колко е мека кожата ѝ. Мирисът ѝ замъгли сетивата му. Усети нов прилив на желание. Без дори да се замисли, той стисна китката ѝ и я привлече към себе си.

Чувство на неловкост, притеснение и възбуда се отразиха в същия момент в очите ѝ.

— Джош? Джош, престани. За Бога, та аз дори не те познавам.

Той се усмихна леко.

— Да, но аз те познавам.

— Не, това не е истина. — Въпреки протестите си, тя така и не се беше опитала да се отскубне от него. Вместо това го наблюдаваше като замаяна. — Ти не знаеш нищо за мен.

— Знам, че си родена и израснала в малък град. До много скоро си работила като библиотекарка. Знам, че си прекарвала летните ваканции тук, в „Пeregрин Менър“, докато си била по-малка. Знам, че родителите ти живеят в Аризона. Знам, че ходиш на срещи с брокер на недвижими имоти, който се казва О'Конър. — Джош ѝ се усмихна по онзи плашещ начин. — Искаш ли да продължа?

Тя разтвори удивена устни.

— Ти как... Я чакай малко. Разпитвал си Полковника и останалите, нали?

— Не забравяй, че съм частен детектив. Работата ми е да изравям информация.

— Искаш да кажеш, да си вреш носа в живота на хората.

Той сви рамене.

— То е същото. След известно време просто свикваш. Няма такова нещо като истинско усамотение в днешния свят. Както и да е, прецених, че имам право малко да се поровя за теб. Приятелите ти ме предупредиха и аз се подразних.

Тя се намръщи объркана.

— Защо са те предупредили? За мен ли? — Тя бе шокирана.

— Точно така. Полковника бе така любезен да ме уведоми да не се опитвам да те прелъстя, освен ако нямам честни и почтени намерения.

— Срамота. — За пръв път тя се опита да се откъсне от него. Изви ръце. — Ще им кажа аз на тримата. Имали са най-добри намерения, само че на мен не ми е никак приятно хората да се бъркат в личния ми живот.

Джош стисна китката ѝ за момент, защото не искаше да я пусне. Когато тя отново започна да се дърпа, той я пусна.

— Означава ли това, че ще ти бъде приятно да бъдеш прелъстена, независимо дали намеренията ми се честни и почтени?

— Я не ставай смешен. — Тя бързо отстъпи от леглото. — Първо, не знам нищо за теб. Защо ми е притрябвало да задълбочаваме нещата извън деловите си отношения?

— Кой знае? Може би защото те разбирам по-добре, отколкото си мислиш. Ние с теб имаме доста общи неща.

— В момента поне нямаме нищо общо — сопна се тя.

— Това не се знае. Може да се окажем сродни души, които отдавна се търсят.

— Това е лудост.

— Животът е лудост. Кой би помислил само преди седмица, че ще си лежа в това легло и ще разговарям посред нощ с благопристойна симпатична бивша библиотекарка, която чете прекалено много криминални романчета? — Джош се наведе и отвори чекмеджето на нощното шкафче. Извади бележник и химикалка, които бе пъхнал вътре, в случай че се събуди и му хрумне някоя неповторима идея за книгата.

Маги го гледаше с огромно подозрение.

— Какво правиш?

— Изравнявам резултата. Справедливо е да изравним точките.

Джош написа личния номер на Макрей в офиса на „Бизнес разузнаване и безопасност“ — телефонът, който не минаваше първо през секретарката. Щом го записа, скъса страницата и я подаде на Маги. Удивително бе, че толкова много хора приемаха, без да мислят разни неща, които другите им подаваха.

— Вземи.

— Какво е това? — Маги дръпна листа с нескрито неудоволствие и погледна телефонния номер.

— Нали каза, че не знаеш нищо за мен. Добре, това лесно може да се уреди. Човекът, на който е телефонът, се казва Макрей. Съдружникът ми. Щом му се обадиш, кажи му, че съм ти казал да ти съобщи всичко, което знае за мен. Може да ти даде доказателства за състоянието на здравето ми — навехнат глезен и най-различни натъртвания, не че те са важни. Освен това ще те уведоми каква е банковата ми сметка и ще потвърди, че нямам нито досие, нито деца. Дори ще ти каже кой номер обувки нося, какъв е цветът на любимата ми вратовръзка, стига да те интересува.

— Но аз не искам да разпитвам за теб. — Маги гневно смачка листчето в ръка. — Поне не и за лични неща.

— То не се знае. — Джош скръсти ръце зад главата си и забеляза, че по бузите ѝ са избили розови петна от възмущение. — Ако прецениш, че се интересуваш от нещо повече от делови отношения между нас, може неочаквано да възникнат много въпроси. А да питаш в днешни дни е разумен подход. Жените трябва да се внимателни, нали така?

— Щом казваш. Виж, обаче, какво стана, след като си наех частен детектив. Голям си нахалник.

— И аз си казах същото за теб, когато прочетох писмото ти, в което ми предлагаше едномесечно безплатно настаняване и домашно приготвена храна в „Пeregрин Менър“. Май ще се окаже, че и нахалството е обща черта, въпреки че у мен е в по-голяма доза, отколкото при теб. Да знаеш, че се дължи на естеството на работата ми.

— Не се съмнявам, че сте голям нахалник, господин Дженюъри. — Маги се обърна и се отправи към вратата.

— Маги?

— Кажи? — Тя спря, вече стиснала бравата.

— Ще чакам да позвъниш. Искам да имаш ясна представа с какво се захващаш.

— Не се надявай.

Джош се усмихна.

— Напротив, ще се надявам, Маги. Защото, ако се обадиш, ще знам, че сама си свалила надписите „Пази се“, които Полковника е поставил навсякъде около теб.

Тя не откъсваше очи от него.

— Ти не се интересуващ истински от мен. Не и какъв човек съм. Това е просто предизвикателство. Нищо повече. Мъжкото ти самочувствие се е наострило, защото приятелите ми са те предупредили да стоиш настрана.

— Те ме предупредиха да стоя надалеч, ако намеренията ми не са честни и почтени — поправи я той тихо.

Тя изсумтя презрително.

— Няма как да са честни и почтени.

— Не можеш да си сигурна в нищо, свързано с мен, преди да се обадиш на Макрей. Една умна жена първо проверява мъжа, преди да се захване с него.

— Нямам никакво намерение да се захващам с теб. Лека нощ, господин Дженюъри. Надявам се да не ми се разсърдиш много, но името ужасно ти подхожда. Никога не бях срещала по-студен човек...

— Което означава, че си живяла доста затворен живот, Маги Гладстон.

Джош я наблюдаваше доволен как понечи да хлопне вратата на стаята. В последния момент, очевидно премисли, сигурно за да не чуят другите шума. Затвори тихо, успяла да се овладее, а това бе много показателно.

Поне най-сетне го бе забелязала, каза си Джош. Както и той нея. Месецът, който го очакваше в „Пeregрин Менър“, щеше да се окаже доста интересен.

След няколко минути той махна леда от крака си и внимателно слезе от леглото. Този път откри стъпалата. Задържа се на здравия си крак и огледа внимателно фино резбованата колона, която бе поддала толкова лесно, когато се опита да се задържи одеде.

Спомни се, че стаята е била на леля Агата, нали така каза Маги.

Джош стисна здраво колоната и бавно я завъртя по посока на часовниковата стрелка. Колоната изскърца недоволено и се разхлаби.

Детективът издърпа хлабавата част и разбра, че е попаднал на скрит „сейф“. Вътре в кухата колона се гушеше малка кутийка за бижута. Той я извади и я отвори.

Старовремска брошка със смарагди намигаше на светлината на нощната лампа.

Той беше просто най-върховният частен детектив, нали така? Просто му пуснете някоя идея и той се превръщаше в истински Шерлок Холмс.

Ухили се доволен, затвори кутийката и я пъкна обратно на скришното място. След това внимателно намести горната част на колоната и я завъртя на място.

Нямаше смисъл да разгадава тайните на „Перегрин Менър“ прекалено отрано, напомни си той, докато си лягаше отново. Предстоеше му цял един месец тук. А през този месец щеше да се разрови в тайните на Маги Гладстон, стара мома, аматьор детектив и почитателка на криминални романи. Усети, че очаква с нетърпение идващите четири седмици, а подобно нещо не му се бе случвало от много отдавна.

Джош си легна да спи с удоволствие, сякаш огромен товар се бе вдигнал от раменете му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маги се събуди на следващата сутрин с чувството, че е отпочинала и свежа. Чак сега си даде сметка, че напоследък не спеше много добре. Напрежението нощем, докато се ослушваше за странни шумове, притесненията дали е проверила отново всички резета на прозорците, тревогите около бъдещето на „Перегрин Менър“, всичко това си бе казало думата през последните няколко седмици.

Очевидно имаше значение, че в къщата се бе настанил мъж като Джош Дженюъри. Въпреки че бе с патерици и целият в синини, имаше нещо в присъствието му, което ѝ вдъхваше сигурност. Жалко, че снощи се опита да я сваля. Трябваше да внимава и при следващия такъв опит да го постави на мястото му. Повече никакви спасителни операции посред нощ, каза си тя.

Маги се изкъпа набързо, избра си дънки и оранжев пуловер от гардероба. Когато ги облече, застана пред тоалетката и стисна четката.

Тъкмо бе завързала гъстата си коса на опашка, когато видя смачкания лист на масичката. Младата жена застина, замислена над станалото предишната вечер.

Имаше нещо много притеснително в удивителната мъжка сила и арогантността на разположилия се на леглото Джош. Тъмната му коса бе разбъркана. Твърдите къдрави косми по широките му гърди я очароваха. Едва бе успяла да си наложи да не го гледа. Беше ѝ се приискало да прокара пръсти през тези косъмчета. А пък как я теглеше да погали синината по ребрата.

Очакването в очите му я бе разтърсило както нищо досега. Докато ѝ разказваше за разочарованията с избраната работа, тя усети у него последователност и твърдост. Единствено мъж, който не оставяше нищо на случайността и държеше на хората, можеше да изпита подобно разочарование. Очевидно бе, че Джош не се е захванал с тази работа за пари.

Маги трябваше да признае шокирана, че няма да успее да забрави сцената в съседната стая. Тя щеше да я преследва до края на

живота ѝ.

Знаеше, че повторение няма да има, но част от нея винаги щеше да се чуди какво ли би било да спи с Джош Дженюъри. Никога през живота си не бе изпитвала толкова дълбоко женско любопитство, а същевременно си призна, че няма да успее да го потисне напълно. Спокойният тих живот в миналото не я бе подготвил за небрежния подход на мъж като Джошуа Дженюъри.

А той наистина се държеше небрежно. Маги стисна устни и престана да се взира в образа си в огледалото над тоалетката. Щеше да бъде невероятно стресната, ако бе усетила, че Джош проявява дори най-незначителен интерес към нея, но бе убедена, че той не е и наполовина толкова впечатлен от нея, колкото тя от него. Бе забелязала началото на възбудата му, разбира се, но това не означаваше нищо. Мъжете лесно се поддаваха на физическите си желания и се възбуждаха изключително бързо. Бе достатъчно голяма, за да го е разбрала досега. За Джош може и да беше забавно предизвикателство — в това съмнение нямаше — защото Полковника се бе опитал да го предупреди.

Нямаше никакво намерение да звъни на телефона, който ѝ бе написал снощи на жълтото листче. Твърдо бе решена да не допуска подобно нещо да се случи. Зачуди се дали започва всичките си връзки с проверка на жената. Като нищо. Този мъж изглежда не знаеше какво е това романтика. Може би професията му бе унищожила желанието за истинска страст, може би просто бе обезверен и не вярваше на искрените човешки пориви.

Не успя да си наложи да изхвърли листчето. Взе го и погледна едро написаните цифри. В този почерк личеше мъжка дързост. Джош е бил убеден, че тя ще позвъни.

Силно огорчена отвори едно чекмедже и пхна смачкания лист вътре. Бутна обратно чекмеджето и излезе от стаята.

Беше вече на стълбите, когато усети аромата на прясно сварено кафе. Очевидно Одеса бе станала рано. Маги вдъхна дълбоко и се усмихна с удоволствие. Усмивката бе все още на лицето ѝ, когато отвори вратата на кухнята.

— Добро утро, Одеса — поздрави тя, преди да забележи кой е вътре. — Кафето мирише прекрасно.

— Благодаря — отвърна лениво Джош от другия край на просторната кухня. — Правя хубаво кафе, нищо че се хваля сам. Заповядай, има и за теб.

Маги спря на място щом го видя. Беше се подпрял на един от шкафите и отпиваше кафе от голяма чаша. Патериците му бяха подпрени на плота до него. Изглеждаше невероятно сексапилен в дънковата риза, чиито най-горни копчета бяха разкопчани. Не можеше да отрече, че дънките му стояха страхотно. Тъмната му коса блестеше на зимното слънце, промъкнало се през прозореца.

Маги си наложи да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои и пристъпи напред. Налагаше се да издържи присъствието на Джош до края на месеца, така че трябваше да свикне, че сутрин ще го вижда. Моментът беше подходящ да определи правилата. Най-важното бе, да се държи така, сякаш снощи не се бе случило нищо. Той дори не се бе опитал да я целуне. Просто ѝ предложи да провери всичко за него.

— Благодаря ти. — Маги пое чашата, която той ѝ подаваше. — Доколкото разбирам си ранобуден.

— Доколкото разбирам, ти също — ухили се за миг Джош, задържал погледа ѝ над протегнатата чаша. — Още една обща черта, нали?

Тя сви рамене и предпочете да пренебрегне блясъка в очите му.

— Нали не си забравил, че съм една от шантавите обитателки на хотела, без значение дали ти харесва, или не.

— Да, така беше. Нямам търпение да похапна от домашно приготвената ти закуска, както обещавах в писмото. Не съм забравил и чаят, и кифличките, които обещавах в брошурата. От години не съм хапвал топли кифлички. Ти слагаш ли стафиди?

Маги едва не се задави с кафето.

— Чаят и кифличките се сервират само когато хотелът е отворен за гости. Според мен това поне би трябвало да е очевидно.

— Само че не е. Чаят и кифличките са част от уговорката. — Нищо не успя да разбере от изражението на Джош. — Аз лично се заех с този случай заради обещанията в писмото и брошурата, приложена вътре. Това си е валиден договор.

— За бога, Джош. Просто изброявах какво се предлага в хотела. Нали разбираш. Не съм искала да те подведа, че ще бъдеш обслужван като гост, който си плаща.

— Нали и аз това казвам. Много държа на това, което ми обеща.
— Започна да изброява на пръсти. — Домашно приготвен обяд, чай и кифлички следобед и неповторимо вкусна вечеря.

— Така ли стана? А в такъв случай кога ще започна да получавам детективски услуги в замяна?

— Спокойно де. Заел съм се със случая още от мига, в който пристъпих прага. В добри ръце сте, госпожице.

— Чудесно. Много по-спокойна се чувствам, че хотелът ми е в ръцете на детектив, който има проблем да стане от леглото — изръмжа Маги. Замълча веднага, защото усети, че е нарушила първото си правило, а именно да не споменава и дума за предишната вечер. Погледна гузно Джош и разбра, че няма смисъл да се надява той да подмине комплимента.

— Може и да ми е малко трудно да стана от леглото, Маги, но ти гарантирам, че чудесно се справям, когато трябва да си легна.

Маги вирна гордо брадичка.

— Май трябва да те уведомя, че не си падам по този тип хумор. Освен това, аз съм ти работодател и съм в правото си да определя държанието, с което очаквам да се съобразяваш в бъдеще. Трябва да ти е ясно, че от теб се иска да се държиш като бизнесмен и истински професионалист. Разбра ли ме?

— И още как. — Той отпи глътка кафе и отново се усмихна. — Ще позвъниш ли днес на Макрей?

— Не, няма. Няма причина да звъня.

— Аз ще ти дам причина — отвърна тихо Джош. Преди Маги да прецени какви са намеренията му, той вече бе оставил на плота чашата и се пресегна към нея.

— Джош. — Маги вдигна поглед към него и изведнъж я обзе напрежение. Усети как леко я подръпна към себе си, тя пристъпи напред против волята си и знаеше, че няма сили, за да му се противопостави. Любопитството замъгли всичките ѝ сетива.

— Искаше ми се да го направя снощи — прошепна Джош.

Наведе глава и бавно и нежно докосна устните ѝ. Целувката бе пълна с мъжко желание, обещаваше и примамваше. Маги усети вкуса на кафе и интимната топлина, която я накара да потръпне.

Джош вдигна глава почти веднага и я отдръпна от себе си, преди да ѝ е останало време да реши как да реагира. Наблюдаваше я с лениво

задоволство, с блеснали очи, когато тя инстинктивно вдигна пръсти към устните си, изпълнена с почуда.

Кратката ласка бе просто обещание за възможностите на бъдещето, дори не бе истинска зашеметяваща целувка, каза си тя. Въпреки това усети желанието, което я обзе. Знаеше, че и той го е усетил.

— Снощи не го направих, защото прецених, че е прекалено рано за теб. И наистина беше прекалено рано. — Джош бавно плъзна длани нагоре по ръцете ѝ, към раменете и най-сетне спря на тила ѝ. — Не си от хората като мен, които са свикнали да се хвърлят на прибързани решения. Ти не знаеш как да погледнеш човек в очите и да разбереш, че те лъжат. Аз, обаче, отдавна съм свикнал. Толкова отдавна различавам лъжите от истината, че вече се е превърнало във втора природа.

— Прав си — съгласи се останалата без дъх Маги. — Аз не притежавам това умение. Кажи ми тогава, как да разбера дали ми казваш истината за себе си?

— Като начало, можеш да позвъниш на Макрей — обясни мило той.

Това рязко върна Маги към действителността. Тя отстъпи рязко назад и Джош не я задържа.

— Не, благодаря. Тогава ще се появи още един допълнителен проблем и има да се чудя дали мога да вярвам на господин Макрей, нали така?

— Вече ти казах, че той ще ти даде доказателство за всичко, което съм ти казал.

Маги се усмихна неуверено.

— Извини ме, но май е време да се захвана с домашно приготвената закуска. Не ми се иска после да тръгнеш да разправяш, че съм те оцетила.

Той се разсмя.

— Правилно. В моя бизнес клюките се разнасят бързо, както, предполагам, и в твоя. Може и да ти се види трудно да наемеш друг детектив в бъдеще, ако не ми платиш подобаващо.

На вратата се появи Одеса.

— Пак ли се карате, деца? Боже, Боже. Никога не съм виждала между други двама да прелитат такива искри, както става при вас

двамата.

— Тя започна — отвърна весело Джош.

Маги изпъшка.

— А пък аз започвах да си мисля, че си голям мъж, който знае как да поеме отговорност за постъпките си.

Джош продължаваше да отпива кафе.

— Зависи от постъпките.

— Мили мои, стига вече, престанете. — Одеса се разшета из кухнята, взе грейпфрути от един поднос на плота и нож от някакво чекмедже. — Престани да я дразниш, Джош.

— Точно така, Джош. — Маги изви вежди. — Престани да ме дразниш. Да не говорим, че от заплахата ти няма никакъв смисъл. Много добре знаеш, че едва ли някога ще ми се наложи отново да наема частен детектив. Какво ме интересува дали колегите ти ще ме сложат в черния списък, защото не съм ти платила цялата такса?

— То не се знае — измърмори Джош. — Много жени използват услугите на детективи в днешно време.

Одеса го погледна учудена.

— Че защо им е на младите жени да наемат частни детективи?

— За да проверят мъжете, с които излизат — обясни Джош. — БРБ непрекъснато получава подобни поръчки, само че ние сме се специализирали в корпоративни случаи и по принцип прехвърляме тези клиенти на по-малките агенции.

Маги се стресна.

— Ама ти говориш сериозно, нали?

— Винаги говоря сериозно, когато става въпрос за бизнес.

Одеса се замисли.

— А какъв тип са жените, които искат да проверят гаджетата си?

— Умни жени — сви рамене Джош. — Главната група от тях са дами, които са се издигнали в професионално отношение и са финансово независими. Тях ги грози рискът някой да се опита да се ожени заради парите им, както се случва и при мъжете. Те искат да са сигурни, че не се женят за разни използвачи, които ще им изпразнят банковата сметка и след това ще ги зарежат. Друга, непрекъснато нарастваща група са жените, които искат да са сигурни, че не излизат с бисексуални мъже, или с наркомани.

— Много разумна постъпка — намеси се застаналия на вратата Полковник. — Едно време, родителите на младите жени и съседите знаеха достатъчно за мъжа, за когото младата дама искаше да се омъжи. Те правеха необходимата проверка, ако може така да се каже. Само дете напоследък вече няма кой да защитава нежния пол.

— А и те не слушат, ако се опиташ да ги защитаваш. — Джош погледна многозначително Маги. — Дай на дамата приятелски съвет, а тя го приема като лична обида и хуква в обратната посока.

— Като говорим за хукване — Маги остави шумно чашата си на плота, — не е ли най-добре да се захващаме със закуската, Одеса? Сигурна съм, че Джош няма търпение да хукне и да се заеме с разследването. Полковник, ще го разведеш ли из „Перегрин Менър“ след закуска? Може пък да намери някоя следа.

— Разбира се — съгласи се Полковника. — С най-голямо удоволствие.

— Следа значи. — Джош се правеше на любезен и много ентузиазизиран. — Чудесна идея. Следите са много полезни в моята работа.

— Да се надяваме, че ще я забележиш, когато я видиш, нали? — измърмори Маги, докато вадеше тигана от шкафа.

— Хич не се притеснявай — отвърна Джош. — Донесъл съм си целия набор от пособия и ръководства на частния детектив. Доколкото си спомням имаше цяла глава, посветена на начините на откриване на следи.

— Ръководство, казваш. — Маги сипа брашно за палачинките. — Да не би да са го рекламирали на някоя кутия за корнфлейкс и да са лепнали купон за по-ниска цена?

— Май така беше — отвърна Джош. — Аз похапвам доста такива неща. Почти никога не успявам да се добера до домашно приготвена закуска.

— Виж ти, виж ти, фойерверките вече са започнали — полковникът намигна на Одеса. — Май тук ще бъде доста оживено през идващия месец.

Шърли влезе в кухнята и се прозя.

— Знаете ли какво казваше моят Рики за двама, които са се счепкали като Джош и Маги?

— Не. Какво е казал Рики Трошача? — попита Джош.

— Казваше, че или са един за друг, или ще се избият. Няма средно положение.

— Доста интересен избор — отбеляза без следа от веселие Джош.

Маги с изненада установи, че през следващите няколко дни Джош свикна с реда в „Пeregрин Менър“. Наранените му ребра и изкълченият глезен оздравяваха и той се оказа доста полезен. Сутрин винаги ставаше пръв и когато Маги слезеше в кухнята, кафето вече бе готово. Освен това много помагаше при поправките из къщата. Помогна ѝ да боядиса три от баните за гости, смени счупена тоалетна чиния и закачи отново балдахина на леглото си.

Повече не я закачаше.

— Все още не знам що за детектив си, но определено ми спести куп пари, които трябваше да платя на Дуайт — призна му един ден Маги.

— Кой е този Дуайт?

— Дуайт Уилкокс е човекът, който върши всякакви поправки из градчето. Обикновено се грижи за дребните досадни неща, които изникват непрекъснато — обясни тя.

Към края на седмицата Маги разбра, че вече е свикнала с присъствието на Джош. Срещите им рано сутрин в кухнята бяха много приятни и тя се улови, че ги очаква с нетърпение.

Доколкото забелязваше, той разпитваше непрекъснато за инцидентите в „Пeregрин Менър“. Детективът прекарваше доста време с Полковника и оглеждаше мазето, където бяха възникнали доста от проблемите, но също така разговаряше надълго и нашироко с Одеса и Шърли. Задаваше много въпроси за племенниците и за Рики Трошача. Често се скриваше в стаята си в продължение на часове и работеше на компютъра. На Маги всичко това се струваше проява на истински професионализъм.

Единственото, което я дразнеше бе, че ѝ омръзваше всеки ден да запарва чай и да пече кифлички в три следобед.

— Интересно ми е какво прави на това чудо? — попита Шърли в петък. Седеше на масата в кухнята заедно с останалите. Наблюдаваха как Маги замесва тестото за кифлички.

Джош бе в стаята си вече цели три часа и Маги знаеше, че ще слезе всеки момент, за да си поиска обичайната порция.

— Проверява информацията, която е събрал — обясни компетентно Полковника. — Нашият човек е съвременен детектив, точно както предполагам. Повечето от проучванията му са на компютър, сам ми каза. И е умен, да знаете. Разбира от техника. Схвана повечето от детайлите по експеримента, които му обясних.

Одеса кимна, без да вдига очи от плетката.

— И лесно се разговаря с него, друго не мога да кажа. Всичко му разказах за ужасните си племенници. Веднага разбра колко неприятно могат да се държат хората от семейството ти.

Джош се появи на вратата без патериците.

— Кифличките готови ли са вече?

Маги го погледна, без да се изправя от фурната, докато слагаше тестото вътре.

— Не. Чак след петнайсет минути. Къде са ти патериците?

— Вече не ми трябват. Вижте! — Джош бавно влезе в стаята. Все още куцаше, но бе очевидно, че вече може да се движи сам. — Всичко ще бъде наред, стига да не се опитвам да тичам нагоре-надолу по стълбите. Господи, колко съм гладен.

— Ами.

— Естествено, нали минаха цели три часа, откакто обядва — измърмори Маги.

Джош погледна часовника си и се намръщи.

— Повече са от три часа. Какво става тук? В брошурата се твърди, че чайт с кифлички е в три всеки следобед. Сега е три и пет.

Маги го погледна с присвити очи.

— Като говорим за стълби, какво би станало, ако случайно се строполиш надолу?

— Ще те съдя — увери я Джош. — Чайт готов ли е?

Телефонът на стената иззвъня, преди Маги да успее да му каже да си го направи сам, щом толкова се е разбързал. Вдигна слушалката.

— „Перегрин Менър“ — обади се сопнато тя.

— Маги? — Познатият глас й се стори леко учуден.

Маги се отпусна и се облегна на стената.

— Здравей, Клей. Извинявай, бях заета. Как си?

— Чудесно — отвърна Клей О'Конър приятния си глас. — Звъннах само за да проверя, дали уговорката ни за тази вечер остава.

— Разбира се. В шест, нали? — Маги автоматично погледна календара до телефона и видя написаното с неин почерк: „Клей — вечеря в шест“ на днешната дата.

— Точно така. — Последва кратко мълчание. — Виж, чух, че имаш гост в хотела. Мислех, че си затворила през зимата. Нещо друго ли си решила?

Маги стреснато разбра, че не е измислила правдоподобно обяснение за присъствието на Джош. Погледът ѝ се плъзна към Джош, който я наблюдаваше напрегнато от другия край на масата.

— Стана доста неочаквано, Клей. — Умът ѝ трескаво работеше, за да измисли някакво оправдание. Клей О'Конър бе много приятен човек, но тя нямаше желание никой извън хотела да разбира, че е наела частен детектив. — Ще ти разкажа довечера. Ще се видим в шест.

— Маги...

— Трябва да вървя, Клей. Пека кифлички. Чао. — Маги побърза да затвори и се намръщи към Джош.

— Някакъв проблем ли? — попита тихо той.

— Трябва да измислим добра причина за присъствието ти в хотела, Джош. Не искам хората в Перегрин Менър да разберат, че разчитам на частен детектив. Този, който създава проблемите ще разбере.

— Така е — пригласяше Полковника. — Когато решихме да те наемем, си казахме, че това трябва да остане в тайна.

Джош погледна Маги. Беше много замислен.

— Значи предполагаш, че приятелят ти Клей няма да си държи затворена устата.

Маги се намръщи.

— Не се притеснявам за него. Страхувам се, че ще ми се изсмее. Той си мисли, че реагирам като параноичка за инцидентите.

— Разбрах — кимна Джош. — Не се тревожи. Докато той пристигне, за да те вземе довечера в шест, ще съм измислил достоверно обяснение. Нали каза в шест?

— Да. — Маги дръпна заврялата вода и напълни в порцелановия чайник. Кой знае защо се чувстваше неловко. Разбра, че не знае как да разгадае изражението в очите на Джош.

Той ѝ се усмихна весело.

— Остави всичко на мен. Все ти повтарям, че си в добри ръце, Маги.

Тя го изгледа подозрително. Тези думи не ѝ харесаха.

— Не е ли по-добре заедно да измислим какво да говорим?

— Забрави, това е моя работа.

— Ама, Джош...

Полковника я прекъсна.

— Виж, Маги, той е прав. Остави ги тези неща на нашия човек. Той е професионалист.

— Според мен кифличките са готови — смени темата Джош. — Между другото сладкото почти свърши. Да го включиш в списъка с покупки, Маги.

— Благодаря, че ми напомни — отвърна Маги през стиснати зъби.

— Нали затова съм тук, госпожице. Да забелязвам всички подробности.

Одеса се усмихна щастливо.

— Какво облекчение е да знаем, че си се заел със случая, Джош.

— Ми да — съгласи се Шърли. — Както казваше моят Рики, когато искаш нещо да е свършено като хората, наеми професионалист.

Джош се усмихна.

— Сигурен съм, че Рики е знаел какви професионалисти да наема, нали Шърли?

Тази вечер Маги се облече за вечеря с известно притеснение. Цял следобед се чудеше какво обяснение ще измисли Джош. Колкото повече приближаваше шест, толкова повече тя се притесняваше.

Облече официална черна рокля с дълъг ръкав. Тя подчертаваше тънката ѝ талия, а под коленете бе разкроена и богата. Четка косата си, докато се разстла свободно по раменете и се чудеше кои обеци да си сложи, когато на вратата се почука.

— Клей дойде — провикна се Шърли. — Я да те видя как изглеждаш, миличка?

Маги отвори вратата на стаята си.

— Кажу ми, че слизам веднага.

— Добре. Я слушай. Имам едно колие, което ще върви страхотно с тази рокля. Чакай малко, веднага ще ти го донеса.

— Няма нужда, Шърли, честна... — Маги замълча, когато забеляза, че Шърли не я слуша и е хукнала по коридора.

По-възрастната жена се появи след няколко минутки, понесла колие от изкуствени диаманти в старинна изработка.

— Заповядай, миличка. Това ще стои прекрасно.

Маги се усмихна немощно, защото не ѝ се искаше да нарани Шърли като откаже натруфеното колие.

— Благодаря, мила. — Тя пъкна дългото колие през главата си и то весело проблесна на гърдите. Маги се огледа и се усмихна. Безвкусното лъскаво бижу си имаше свое очарование.

— Да прекараш добре, скъпа — Шърли ѝ помахаша от последното стъпало. — Всеки път, когато те изпращам, си спомням как Рики ме водеше на най-хубавите места.

— Благодаря за колието, Шърли.

Маги чу гласове в хола, докато слизаше надолу. Когато различи дълбокия приятен глас на Джош, забърза. Искеше да е долу, когато той обяснява присъствието си. Вече бе разбрала, че ако не наглежда Джош, той си прави каквото иска. Влезе тъкмо когато Джош и Клей си стискаха ръцете.

— Приятно ми е да се запознаем, Дженюъри — казваше Клей. — Чух, че някой е отседнал при Маги. Мислех, че е затворила хотела до края на зимата.

— Един общ приятел я накара да направи изключение за мен — обясни без всякакво притеснение Джош. — Пиша книга и ми трябваше място за работа. Приятелят предложи „Перегрин Менър“ и убеди Маги да ме приеме за един месец. — Обърна се към нея, тъкмо когато тя влизаше. — Нали така, Маги?

Писател. Ама разбира се. Съвършено обяснение. Как не се сети сама, чудеше се Маги. Усмихна се облекчено и веднага се развесели. Джош може и да бе досадник от време на време, но не можеше да отрече, че е умен. Като се правеше на писател, на който му трябва уединение, за да намери вдъхновението, беше лесно обяснимо защо се е спрял на този хотел.

— Точно така — съгласи се весело Маги. — Общият ни приятел ме убеди. А и Джош няма нищо против, че ремонтираме, затова реших да направя изключение. Готов ли си да тръгваме, Клей?

— И още как. Тази вечер изглеждаш чудесно, Маги. — Клей се усмихна топло и сините му очи се озариха. Бе привлекателен мъж, който се държеше мило и приятелски, затова и работата му на брокер на недвижими имоти вървеше толкова добре.

Тази вечер Клей бе облечен в скъп вълнен костюм. Носеше едър златен пръстен с диамант и тънък златен часовник на китката. Пясъчно кестенявата му коса бе правена на фризьор с пяна, четка и сешоар и му придаваше изключително изтънчен градски вид в сравнение с Джош.

Кой знае защо контрастът между двамата мъже придаваше на детектива опасен вид. Сигурно защото Джош все още не се бе преоблякъл за вечеря, реши Маги в пристъп на благородство.

Все още бе с дънките, маратонките и работната си риза. Тъмната му коса сигурно никога не бе докосвана с пяна. Маги се зачуди дали е слязъл долу нарочно по дънки и риза, за да бъде по-достоверно обяснението му. Наистина приличаше на писател, каза си тя. Не че някога бе срещала друг писател.

— Трябва да тръгваме — усмихна се Маги на Клей.

— Не се тревожи, скъпа — разсмя се чаровно Клей. — Това е Перегрин Пойнт, не е Сиатъл. Няма защо да се притесняваме, че ще си загубим резервацията в ресторант „Сън енд Сенд“.

— Да, знам, но съм ужасно гладна. — Маги го хвана за ръката и го потегли към вратата. Не искаше той да се застоява и да задава въпроси. Измислицата на Джош можеше и да се пропука, ако Клей започнеше да разпитва прекалено настоятелно.

— Приятно прекарване — измърмори Джош от вратата. Думите прозвучаха любезно, но на Маги й се стори, че в тона му долови нещо необичайно — нещо, което не успя да разбере.

— Благодаря. — Маги се обърна през рамо и се стресна от блясъка в очите на детектива. Намръщи се.

— По кое време да те очакваме? — попита Джош. Подпря едното си рамо на касата на вратата и скръсти ръце.

— Ти не се притеснявай — отвърна Маги със студена усмивка. — Имам си ключ. Нали не си забравил, че хотелът е мой?

— Да, бе. Така беше.

Маги се почувства облекчена, когато вратата се затвори зад тях с Клей.

— Той откога е тук? — попита Клей, докато ѝ отваряше вратата на сребърния мерцедес.

— От скоро. От една седмица.

— Май вече се чувства като у дома си. — Клей затвори вратата и заобиколи от другата страна. — Кой е общият ви приятел? Този, който е предложил той да остане тук?

Маги усети как я обзема паника. Това бе напълно нормален въпрос и трябваше да е готова за него. По дяволите, щеше да има готов отговор, ако Джош си бе направил труда да ѝ каже какво е измислил преди идването на Клей. Ама не, нали трябваше да я впечатли и да ѝ покаже колко е умен. Ще се разбере тя с него по-късно, реши младата жена.

— Просто общ познат в Сиатъл — отвърна незаинтересовано тя. — Честно да ти кажа, след като Джош няма нищо против да остане в хотела, докато ремонтираме, на мен не ми пречи. Тази зима и без това нещата ще са по-трудни, след като нямаме гости, които да плащат. Обикновено е пълно през уикенда, дори през ноември и декември.

Клей кимна загрижен.

— Знам. Следващите няколко месеца ще ти бъдат много трудни, мила. Сигурна ли си, че си струва?

Маги въздъхна.

— Налага се да опитам да спася хотела, Клей. Вече ти бях казала.

— Скъпа, възхищавам се на благородното ти сърце, но послушай опитния човек — тази стара къща е като бездънна яма. Ще глътне всичките ти приходи и накрая пак ще се наложи да я продадеш. По-добре да я продадеш още сега и да изкараш някаква печалба.

Маги стисна устни. Не за пръв път Клей ѝ предлагаше да продаде хотела. Не можеше да не признае, че от негова гледна точка така е най-разумно. Клей, все пак, се занимаваше с недвижими имоти. Той ги разбираше тези неща.

— Знам, че си прав, Клей. Работата е там, че съм поела отговорност за Полковника, Одеса и Шърли. Налага се да опитам.

Клей свали едната си ръка от волана и я погали.

— Разбирам. Просто помни, че ако решиш нещо друго, с удоволствие ще ти намеря купувач. Дори няма да ти искам обичайната си комисионна. Това вече е сделка, на която не можеш да откажеш.

Маги се усмихна тъжно.

— Благодаря. Ще запомня.

В единайсет същата вечер, Маги бе отново пред дома си и се сбогуваше с Клей. За съжаление ѝ ставаше все по-трудно да се отърве от него по любезен начин. Наясно бе, че не иска от Клей нищо повече от най-обикновено приятелство и започваше да се чувства виновна. Клей очевидно се стремеше към по-интимна връзка. Зачуди се колко ли дълго ще приема поканите му, след като бе вече наясно, че няма да се влюби в него. Може би това бе моментът да прекъсне отношенията им по безболезнен и тактичен начин.

— Клей — започна тя, докато търсеше ключа в чантата си. — Мислех си за нещо.

Той изви устни в нещо като усмивка, докато стоеше край нея.

— И аз. Виждам, че в хола не свети, което означава, че Полковника и останалите вече са си легнали. Защо не ме поканиш на чашка и ще споделим какво си мислим.

Маги прехапа устни.

— Работата е там, че...

Преди още Маги да пъхне ключа, вратата се отвори. На прага застана Джош.

— Стори ми се, че чух шум — обясни той, докато палеше лампата във фойето. — Гледах телевизия. Влизайте. Можем всички да пийнем по едно кафе. Ти играеш ли карти, О'Конър?

Клей присви очи, неспособен да прикрие раздразнението си.

— Извинявай, не обичам да играя на карти. Маги каза, че трябва да си ляга рано. Най-добре да тръгвам. — Кимна отсечено на Маги. — Лека нощ, скъпа.

Маги се усмихна притеснено, усетила, че на Клей му е станало неприятно от присъствието на Джош.

— Прекарах чудесно, Клей.

— Ще ти се обадя. — Клей слезе обратно по стълбите и се отправи към паркирания отпред мерцедес.

Джош тъжно поклати глава.

— Всички така разправят.

Маги го погледна гневно, докато влизаше.

— Щом Клей го казва, значи ще го направи. Той наистина ще ми се обади.

— Може и да се обади. — Джош ѝ помогна да си свали палтото.
— Ела в хола. Направил съм ти чудесен горещ шоколад.

— Шоколад ли? Джош, ти да не би да си ме чакал? Би трябвало отговорът да е не. Защото, ако дори за момент предположа, че нарочно си замислил малката сценка на вратата, за да прогониш Клей, много ще се ядосам.

Той я погледна обиден, докато куцукаше из хола и палеше лампите.

— А пък аз си мислех, че ще искаш да обсъдим каквото съм открил по случай.

Маги зяпна широкия му гръб.

— Наистина ли имаш напредък?

— Не се прави на толкова изненадана. Нали това ми е работата. Колко пъти да ти казвам, че съм опитен детектив?

— Интересно, защо ли този факт все ми убягва? — отвърна мрачно тя.

ПЕТА ГЛАВА

Джош сипа горещия шоколад, който бе приготвил малко преди тя да се прибере. Най-сетне напрежението, което го държеше цялата вечер се разсея. Разбра, че е чакал Маги да се върна още от мига, в който тя бе излязла под ръка с друг мъж преди пет часа. Единствено силната воля го бе накарала да не започне да крачи напред-назад през последния час.

Полковника, Одеса и Шърли го увериха, че Маги никога не се прибира късно, когато излиза с Клей О'Конър, но това никак не успокои Джош. Беше сигурен, че е само въпрос на време кога О'Конър ще убеди Маги да остане до по-късно. Може би дори да прекара цялата нощ с него. Джош бе забелязал решителността в очите на брокера, когато Маги слезе в хола точно в шест. О'Конър бе поел на боен поход. В това съмнение нямаше.

Този вечер Джош бе решил, че няма да позволи Маги Гладстон да падне в ръцете на съперника му, докато той, Джош е някъде наблизо. Ако ще пада в нечий ръце или легло, то щеше да бъде неговото, каза си той.

Знаеше, че тя го привлича още от мига, в който я видя. Пожела я още първата нощ, когато тя се бе надвесила над леглото му, за да нагласи леда. Едва през последните няколко часа разбра колко силно е хлътнал, докато се измъчваше с мисълта как я докосва другият.

Безкрайно дългото чакане го накара да си признае, че необяснимо как през последните дни бе започнал да мисли за нея като за своя. Желанието наистина да я направи своя накара ръката му леко да потрепери. Чайникът дрънна тихо в ръба на чашата пред Маги.

Тя се намръщи ужасена.

— Каквото и да правиш не го изпускай. Леля Агата веднъж ми каза, че този чайник се пази в семейството от поколения.

— Макар и да си на друго мнение, не съм чак толкова смотан. — Джош постави чайника на края на масата. Обзет от неприятно чувство се зачуди какво ли ще кажат Макрей и персонала в БРБ, ако им каже,

че го смятат за непохватен и склонен към произшествия. Страхотно се бе представил тук, няма що, мислеше си Джош.

Маги се усмихна извинително, когато забеляза, че чайникът е в безопасност.

— Просто е много ценен. Дори някой ден да се наложи да продам хотела, ще изкарам достатъчно от мебелите, за да осигуря някаква финансова сигурност на Полковника и останалите.

Джош бавно се отпусна на канапето до Маги.

— Това пък откъде дойде?

— Кое?

— Продажбата на хотела. Всеки път, когато сме говорили, ти подчертаваше, че тази възможност е неприемлива за теб.

Маги въздъхна и се облегна назад. Разсеяно се заигра с дългото колие от изкуствени диаманти, което още не бе свалила. Камъчетата пролъскваха като истински диаманти на меката светлина.

— Двамата с Клей говорихме одеде — обясни Маги. — Нали ти казах, че е брокер на недвижими имоти. Очевидно доста добър.

— Знам. Видях мерцедеса и златния пръстен. — Освен това Джош бе измъкнал всичко, което успя от Полковника, Одеса и Шърли, за да разбере повече за Клей О'Конър. Не научи нищо повече от онова, което вече предполагаше.

— Май наистина трябва да изоставя хотела — продължи Маги. — Той каза, че съм наливала пари в бездънна яма, за да го поддържам. Вече от няколко седмици все ми разправя да съкратя разходите.

— Ти кога започна да излизаш с него?

— Преди два месеца. — Маги въртеше чашата в ръка. — Много е приятен, да знаеш.

— Не знам, откъде мога да знам.

— Приятен е — измърмори тя. След това го погледна с укор. — Това ми напомня, че се наложи набързо да замажа въпросите му за „общия ни приятел“ в Сиатъл, когато ме попита. Виж, Джош, трябваше да ми кажеш по-рано какво си намислил.

— А ти какво му каза? — попита Джош без никакво притеснение.

— Почти нищо. Че бил приятел, който живеел в Сиатъл. След това смених темата.

— Струва ми се, че си се справила добре.

— Както и да е, в бъдеще искам да ми казваш предварително такива неща. А сега започвай с онова, което си открил.

Джош сви рамене.

— Мисля, че спокойно можем да елиминираме теорията на Шърли за неприятностите тук. Направих някои проучвания за Рики Трошача и днес получих отговор.

— А, да. Твоите компютърни проучвания — Маги се усмихна весело. — Кажи ми какво си разбрал.

Джош прецени, че няма смисъл да си признава, че е научил всичко с едно най-обикновено телефонно обаждане в офиса и един от служителите му бързо бе направил проверката.

— Рики Ринг е излязъл от затвора преди пет години. Според досието му е бил образцов затворник — през повечето време е учил съкилийниците си да четат. След като го пуснали, той редовно посвещавал по двайсет часа на седмица за местен литературен проект. Живее си кротко и тихо в Портланд и не проявява абсолютно никакво желание да кривне от правия път. Доходите му идват от облигации и акции, които е купувал навремето, още преди да влезе в затвора. Накратко, Рики е нов човек.

— И по нищо не личи да търси отмъщение?

— По нищо.

Маги се загледа замислена в шоколада.

— Дори за миг не съм си мислила, че обяснението на Шърли става за нещо. Ами племенниците на Одеса?

— И тях проверих. И тримата живеят на Източното крайбрежие. Нито един не е пътувал до Вашингтон, а по всичко личи, че никой няма намерение да идва насам. Освен това те се справят доста добре във финансово отношение. Двама са адвокати, а третият е банкер. Все още проверявам акциите от мината на Одеса.

— Значи остава Полковника и експериментите му, нали така?

Джош се канеше да ѝ каже, че от всичко, което новият му приятел бе показал, спокойно могат да зачеркнат и тази теория. Никой нямаше да успее да превърне водата в запалително вещество. Поне не и по начина, по който подхождаше Полковника. Само че Джош прецени да остави това разкритие за по-късно. Нали трябваше да си намери още работа за идващите три седмици.

— Все още работя над теорията на Полковника и над идеята ти, че някой се опитва да пипне смарагдовата брошка на леля ти — отвърна спокойно Джош.

— Ти сигурно си мислиш, че и моята теория е също толкова шантава, колкото и на останалите.

— Защо мислиш така? — Той я погледна учуден. Тонът ѝ го бе стреснал. Това не бе приятната весела Маги, която бе опознал през изминалата седмица. — Тази вечер ми се виждаш тъжна, има ли такова нещо?

— Малко — призна тя. Остави чашата с шоколада на масата, отпусна глава назад и се загледа мрачно през прозореца към тъмната нощ. — Клей цялата вечер обсъждаше колко би било умно да продам хотела. Знам, че го казва от добро сърце. Въпреки това е много потискащо някой да изтъква всички практични причини, поради които трябва да се отърва от имота. Каза, че не правя услуга на Полковника Одеса и Шърли като го държа.

— Така ли?

Маги кимна нещастно.

— Каза още, че те щели да се уредят много по-добре финансово, ако продам хотела и им дам някаква част от парите. Не знам, Джош. Може би наистина съм глупачка, задето се опитвам да го спася. Ами ако наистина няма нищо тайнствено, което да търсиш? Ако тази огромна къща просто се разпада?

— Чакай сега. Нека да не прибързваме със заключенията. — Джош стреснато разбра, че не му се иска Маги толкова скоро да се сблъска с действителността.

За свой ужас изведнъж бе обзет от диво импулсивно желание да спаси мечтата ѝ. Лош ход, напомни си той. Не си струва да се правиш на герой.

Вече бе прекалено късно. Джош знаеше, че търси начини да спаси нещата.

— Може пък Клей да е прав, Джош. Може би наистина ще направя услуга на Полковника, Одеса и Шърли, ако продам хотела сега. Знам, че те го обичат и го приемат за свой дом, но...

— Дай ми остатъка от месеца — прекъсна я бързо той. — Просто ми дай времето, което бе определила още от самото начало. Не искам нищо повече. Става ли?

Тя изви глава на възглавницата и го погледна с овлажнели очи.

— Какво можеш да направиш, освен да докажеш, че теориите им са погрешни? Ами ако наистина не става нищо странно?

Той положи нежно длан на лицето ѝ и се приведе към нея.

— Маги, ти ме нае, за да оправя нещата. Остави ме да си свърша работата до края на месеца и тогава ще видим какво иде стане. — Усмихна се леко и нежно докосна устните ѝ със своите. — Какво имаш да губиш? Взимам евтино, нали не си забравила?

— Джош, просто не знам. В началото бях напълно сигурна, само че Клей каза...

— Забрави О'Конър, може ли? — Джош погали с палец долната ѝ устна. — Нали не си се обаждала на Макрей?

— Не, не съм. — Тя притихна изведнъж и го погледна. Устата ѝ потръпваше леко. — Наистина не виждам защо да му звъня.

— Маги, съкровище, ти си толкова мила, но и малко наивна. — Сведе устни към нейните, но този път не се отдръпна веднага след като ги докосна.

Маги се бе стегнала, докато той задълбочаваше целувката. А след това, за негово най-голямо удоволствие, тя започна да откликва. Джош усети, че тялото му реагира на мига, щом усети мекотата ѝ. Кръвта му запя и той целият потръпна от желание и нетърпение.

Когато тя трепна отново, детективът усети лекия допир на пръстите ѝ на кръста си. Внимаваше да не притисне ребрата. Джош усили натиска и тя отвори уста.

Едва контролираше прилива на страст и усети, че се бори, за да не загуби самообладание. Маги му действаше като електрически заряд. Гладът му към младата жена се усили. Бе прекалено рано да я заведе в леглото. Ако се опиташе, щеше да я изплаши завинаги. Налагаше се да пристъпва бавно. Само че не бе сигурен колко дълго ще успее да издържи. Никога не бе изпитвал подобно нещо. Поне не си спомняше.

— Джош?

— Маги, мила. Остави ме само да те докосна. Моля те. — Той я положи нежно на старото викторианско канапе и се отпусна отгоре ѝ. Тя бе мека и гъвкава под него, нежните контури на тялото ѝ приеха твърдото му стегнато тяло. Внимаваше много, искаше тя сама да реши кога да го докосне.

Джош изстена, дрезгавият звук, подтикнат от усилията, които полагаше, се изтръгна дълбоко от гърдите му. Целуна извивката на бузата ѝ, после шията. След това повдигна глава, за да я погледне и видя почудата и несигурността в красивите ѝ очи. Забеляза и пробуждането на сладката страст.

Джош се пресегна да загаси лампата и двамата потънаха в сенките.

— Джош. Джош.

Името му, произнесено от устните ѝ, прозвуча като бездиханен шепот в тъмнината. Той потръпна от желание.

— Тук съм, съкровище. — Очерта с пръст шпиц деколтето на роклята и спря в най-ниската му точка над гърдите ѝ. След това бавно върна пръсти към шията, където пулсът ѝ туптеше в меката ямка.

— Ти си много странен човек — заяви сериозно Маги. Тези думи го накараха да спре.

— Защо го казваш?

— Не знам. Просто си различен.

— В какъв смисъл? — попита той.

— Различен си от другите мъже, които съм срещала.

Джош леко се отпусна. Усмихна се.

— Мога да го преживея. Това не е най-вдъхновяващият комплимент, който можеш да направиш на някой мъж при дадените обстоятелства, но ще го разбере както преценя.

Тя докосна лицето му с нежни питащи пръсти. Забулените ѝ очи бяха много сериозни.

— А кое би било по-вдъхновяващо?

Той бавно започна да разкопчава копчетата на роклята.

— Можеше да ми кажеш, че съм невероятно сексапилен.

— Така е — отвърна тя с трогателна откровеност. — Само че предположих, че вече го знаеш.

Думите ѝ го поразиха като светкавица. Ръката му застина на передното копче. Той се надигна и я погледна.

— Маги.

— Ммм? — Тя разкопчаваше копчетата на ризата му.

— Маги, съкровище, ти сериозно ли говориш? Наистина ли ме намиращ за сексапилен?

— Да. Ти си най-сексапилният мъж, когото някога съм виждала.

— О, Маги. — Той потисна възторжения си смях и я притисна с всички сили. — Прощавам ти за всички подлички забележки, които ми подхвърляше през последните няколко дни. Дори забравих, че ми каза, че не ставам за нищо друго, освен за произшествия.

Тя се отпусна в ръцете му и се изкиска тихо на гърдите му.

— Обичаш да ти повтарят, че си сексапилен, значи?

— Обичам ти да ми го повтаряш. Харесва ми ужасно много. — Джош отново се зае с копчетата на роклята. — Най-вече защото за мен ти си невероятно, неповторимо, необяснимо сексапилна.

Тя отново се разсмя. Притисна се към него с нова настойчивост.

— Джош, трябва да има и още.

Той си пое рязко дъх, когато ребрата му възнегодуваха след силната прегръдка.

— Има и още, съкровище. — Пое си предпазливо дъх, когато тя го пусна. — Има още много. Просто ми дай шанс да ти покажа.

Отпред роклята бе разкопчана. Фалшивите диаманти се отпуснаха на гърдите ѝ. Той отмести едната си ръка, за да открие мекотата на топлата плът, обхваната в дантела. Когато докосна с палец кадифеното зърно, то потръпна и се втвърди. Усети, че тя е притаила дъх.

— Отпусни се, Маги. Довери ми се тази вечер.

— Имам ти доверие. Това е лудост. И въпреки това ти имам доверие. — Тя обви врата му с ръце и целуна стегнатата му челюст. Кракът ѝ се плъзна до неговия.

Джош усети, че тя се оставя в ръцете му и бе очарован. Топлата ѝ всеотдайност го накара да усети мъжката си сила. Усети, че му се предлага невероятен, чудесен дар, че не бива да го съсипва като поиска от Маги повече, отколкото тя бе готова да му даде в този момент.

Джош спусна ръка надолу и откри подгъва на роклята. Вдигна я бавно нагоре по бедрата ѝ и въздъхна щом усети топлината между краката ѝ. Сведе устни към едната гърда и навлажни зърното под дантелата с език. Когато тя простена тихо, той продължи по-настойчиво. Бавно спусна чорапогащника по краката ѝ чак до глезените. След това го свали внимателно. Дланите му запълзяха обратно и нежно разтвориха бедрата ѝ. Тя се опита да се съпротивлява на нежната настойчива ласка.

Пръстите му докоснаха мекото гнездо, скрило тайните ѝ.

— Джош.

В дрезгавия ѝ глас прозвуча страст. Той долови и несигурност. Джош не можеше да каже дали не е стигнал прекалено далече, дали тя не настоява той да продължи. Докосна я отново с пръсти и усети мократа ѝ топлина. Целуна я страстно и дълбоко.

— Харесва ли ти, Маги?

— Да. О, да. Моля те, Джош. — Беше се притиснала към него и мятеше неспокойно глава.

Джош си пое дълбоко дъх, за да овладее желанието си. Притисна я с длан.

— Гориш цялата, любима, нали? Гориш от желание за мен.

В отговор тя се изви към него и той плъзна бавно пръст в нея и усети как тя потръпна.

— Толкова си стегната — призна в почуда той. — Стегната, гореща и мокра. Цялата си страст и огън. — Погали я отново — малко по-силно — и тя възкликна.

— Не искам... Не мога... Джош, чувствам се толкова странно. Какво правиш с мен?

Той долови объркването и възбудата в гласа ѝ и с удивление разбра, че Маги не разбираше, че е пред мига на върховно удоволствие. Осъзна, че младата жена ще опознае страстта и желанията на тялото си, докато е в ръцете му и бе обхванат от истински възторг. Почувства се горд и смирен. Щеше да ѝ даде нещо чудесно, нещо, което никой друг мъж не ѝ бе дал.

— Не се съпротивлявай, любима. Ще бъде хубаво. Цялата ще запламтиш. Стегни се, Маги. Да, точно така, още по-силно, още по-силно. Да. — Галеше я нежно, опитваше се да предизвика удоволствието само с пръст.

Той разбра, че се случва преди нея. Не можеше да сбърка. Цялото ѝ тяло изведнъж се стегна и леки трепкащи вълни обгърнаха пръста му. В този момент Джош почти загуби контрол.

— Джош.

Тя щеше да извика. Джош усети и колкото и да му се искаше да чуе сладкия звук в момента на освобождение, знаеше, че трябва да запази тайната ѝ. Холът бе точно под спалнята на Полковника.

Джош пое устата на Маги със своята и преглътна мекия вик на удоволствие. Задържа я притисната, докато тя тръпнеше под него и

усети не по-малко удовлетворение от нея. Бе странно чувство да бъде така очарован от женската страст, че да забрави своята и да не съжалява. В този момент единственото желание на Джош бе Маги да е щастлива и да знае, че той е причината за това щастие.

Най-сетне младата жена се отпусна топла и мека под него и той остана да лежи доволен дълго, докато се наслаждаваше на мириса и тялото ѝ. Минутите се нижеха бавно.

Най-сетна Маги леко се помести.

— Джош? — прошепна тя.

— Ммм?

— Джош, това беше... наистина прекрасно.

Той се ухили в мрака.

— Да, наистина беше. Никога не бях виждал подобно нещо.

Тя тихо се засмя.

— Ти ме дразниш.

— Нищо подобно. Напълно сериозен съм. Беше чудесно. — Най-сетне вдигна глава и я целуна по върха на носа.

— Господи. Изобщо не се усетих. Дори не мислех. Искам да кажа, че ти не... — Тя замълча, защото той я целуна по устните.

— Не, не го направих. Няма нищо — увери я той. — Когато ми се случи, ще бъде дълбоко в теб, Маги. Освен това е малко рано за това. Искам да си сигурна в мен, любима.

Тя вдигна удивена глава.

— Пак ли се правиш на благороден герой?

Той се намръщи.

— Нали ти казах, че отдавна съм се отказал от тази роля.

— Не ти вярвам. — Тя проследи носа му с пръст.

Джош тъкмо се канеше да я предупреди да не си въобразява, когато нещо го спря. Тих шум някъде в къщата. Звук, който не беше обичаен.

— Джош? Какво има? — Маги се надигна след него. — Какво не е наред?

— Тихо. — Той докосна устните ѝ с пръст, за да я предупреди. Щом разбра, че е схванала, той бавно седна.

Шумът се чу отново в предното фоайе — тихо метално прищракване, което можеше да бъде единствено метал в метал. Маги седна до Джош и забързано започна да закопчава копчетата на роклята.

Той усети, че тя го наблюдава и знаеше, че иска да започне с въпросите. Очевидно знаеше кога да мълчи, защото не продума.

Детективът я докосна по рамото и постави устни до ухото ѝ.

— Остани тук. Не мърдай.

Тя кимна, след това доближи своите устни до ухото му.

— Да се обадя в полицията?

— Не. Още не. Имай готовност, обаче. — Той стана и тръгна към вратата на хола. Ослушваше се напрегнато, за да чуе отново тихия метален звук, преди да излезе в коридора. Долови го слаб и далечен и вече знаеше със сигурност, че идва от мазето.

Джош закуцука напред и безмълвно прокле все още неизлекувания си ляв крак. Мина безшумно по тъмния коридор, а босите му крака не издаваха никакъв звук, докато пристъпваше по килима. Когато стигна до вратата към стълбите надолу, се поколеба.

Тишина.

Джош отключи вратата и я отвори. Пантите не издадоха почти никакъв звук. Стълбите надолу тънеха в непрогледен мрак. Ако имаше някой, значи трябваше да вижда като котка.

Инстинктите му нашепваха, че мазето е празно. Джош изчака още малко и реши да светне. Притисна се към стената и клекна. Нямаше нужда да се превръща в мишена, ако някой се криеше в избата, или сред складираните папки на Полковника. Протегна ръка и запали.

Лампата светна и той огледа с един-единствен поглед просторното помещение. Мазето беше празно. Изправи се бавно.

— Маги? — повика я тихо той през рамо.

— Идвам. — Тя забърза както беше боса по коридора. — Всичко наред ли е?

— Да, така ми се струва. Сигурен съм, че чух нещо. Ще слеза, за да огледам. Той тръгна по стълбите, стиснал парапета, за да не натоварва допълнително навехнатия глезен. Маги го следваше като малък призрак.

Студен повей веднага привлече вниманието на Джош. Той премести поглед към двете тесни прозорчета на нивото на земята отвън, разположени почти до тавана на мазето. Едното беше отворено.

— По дяволите. — Слезе от последното стъпало и мина по циментовия под. Усещаше как Маги следи с поглед всяка негова

крачка.

— Джош, този прозорец трябваше да е затворен. Винаги го държим затворен.

— Той наистина беше затворен — каза й тихо Джош. — Лично го проверих одеве. Само че резето прилича по-скоро на детска играчка. Лесно може да се освободи от външната страна. Мътните да го вземат дано, може и само да се е отворило. Доста е старо.

Той оглежда прозореца сравнително дълго, а след това премести поглед към шкафове с папките и кашоните, натрупани отдолу. Върху шкафове бе метнато старо одеяло. Отгоре се виждаше полепнала пръст. Джош я докосна с пръсти.

— Какво откри? — Маги се приближи зад него. — Пръст ли е това?

Джош бавно кимна.

— Ако тук е влизал някой, значи се е вмъкнал през този прозорец и после е излязъл отново през него. По всяка вероятност е използвал кашоните и шкафове, за да се изкатери обратно навън.

Маги се замисли над думите му.

— Джош, прозорецът е прекалено тесен.

— Достатъчно широк е и някой слаб мъж ще успее да се провре.

— Или жена. — Маги огледа студеното мазе. Скръсти ръце на гърдите си. По лицето й премина сянка и тя доби изражение на уплашено дете. — Джош, мислиш ли, че някой е влизал тук?

— Мисля, че е много вероятно — отвърна тихо той.

— Какво може да е търсил? Тук няма нищо ценно, освен запасите с вино. Само че те са на сигурно място в металния шкаф ето там. — Маги кимна към къта, в който бяха подредени бутилките с алкохол.

— Виното няма да привлече някой крадец — отбеляза замислен Джош. — По-скоро тийнейджъри.

Очите на Маги се присвиха още повече, когато й хрумна зловеща мисъл.

— Да ти кажа ли какво мисля?

— Кажи, Маги. Какво измисли?

— Според мен някой е душил наоколо и се е опитвал да открие смарагдовата брошка на леля Агата.

Джош се направи, че не я чу. Последното му желание бе да разбие на пух и прах теорията на младата жена тъкмо тази вечер. И без това вече бе разгромил подозренията на останалите.

— Какво ще кажеш да поогледаме и да проверим дали някой от шкафовете не е бил пипан?

— Добре. — Маги се загледа внимателно към шкафовете, където Полковника пазеше данните от изследванията си и докладите, посветени на експериментите.

Спря рязко и извика тихо.

— Господи, Джош! Погледни! От тази тръба тече вода. Ако стигне до шкафовете, ще съсипе документите на Полковника.

Джош вдигна поглед от кашоните, които оглеждаше и се намръщи. Да, наистина, от свързка на тръбите отгоре се лееше вода. Докато я гледаха, тя се увеличаваше все повече.

— Подай ми гаечния ключ там от стената — нареди той и се хвърли напред, проклинайки тремавата си нестабилна походка. — Дявол да го вземе, не ти казах този, подай ми другия. Големият! Да, точно този.

Джош стигна до шкафовете, постави длани отгоре и се надигна, докато застана сред разпилените непотребни неща, поставени отгоре. Рамото му се сви от болка, но той не му обърна внимание.

Водата започваше да се събира и да обгръща шкафовете отстрани. Шкафовете, които вече скърцаха и пъскаха под тежестта на документите на полковника, се разтресоха от допълнителната тежест. Джош се молеше да не се разпаднат, докато е отгоре.

— Заповядай, Джош. — Маги му подаде гаечния ключ. — Побързай. Полковника ще бъде сломен, ако нещо стане с документите му.

— Да не мислиш, че не знам? — Джош нагласи гаечния ключ към свързката на тръбата и завъртя с всички сили. Водата бързо намаля. Той завъртя още няколко пъти и го затегна силно, за да е сигурен, че повече няма да тече.

Когато бе готов, подаде гаечния ключ на Маги и внимателно се отпусна на пода. Маги взе някакви стари парцали и започна да попива водата, която се стичаше по шкафовете.

За момент никой от двамата не каза и дума. Подпрял ръце на ханша, Джош гледаше тръбата и си мислеше за тихия метален звук,

който го бе накарал да слезе долу.

— Някой определено е бил тук, Джош. — Маги подхвърли мокрите парцали на пода. — Някой се е вмъкнал в мазето и нарочно е разхлабил уплътнението.

— И на мен така ми се струва — съгласи се Джош, замислен за тръбата.

— Ако не бяхме открили, че тече, утре мазето щеше да е наводнено. А това щеше да е фатално.

— Да, голяма каша щеше да стане. — Инцидентът тази вечер представяше в съвършено нова светлина „бонбонския“ случай, детската игра, с която се бе заел. Сега вече за Джош бе ясно, че случките в „Перегрин Менър“ не можеха да бъдат омаловажени като прояви на развихрено въображение.

— За какво се замисли? — попита с неудобство Маги.

— Че проблемите, които са възникнали може да са дело на вандал. Може да е някой местен сбърканяк, който живее като причинява такива неприятности. А може и да е дете, което прави паразии просто така, за кеф.

Маги хапеше долната си устна.

— И шерифът предложи подобна възможност, когато му се обадох след някои от инцидентите — призна тя. — Каза ми внимателно и сигурно да заключавам всичко вечерно време. След това не си направих труд да го повикам отново. Само че, Джош, това не е случаен вандал. Сигурна съм.

Джош я погледна и забеляза тревогата в очите ѝ. Въздъхна.

— Още ли мислиш, че има нещо общо със смарагдовата брошка на леля ти Агата? Маги, не искам да съсипвам теорията ти, но не ми се вижда много логично крадецът да тръгне да наводнява мазето, докато се опитва да открие някакво бижу.

Маги се намръщи.

— По-скоро прилича на опит да се съсипят документите на Полковника, нали? Мислиш ли, че може да има нещо вярно в подозренията му?

— Не — отсече Джош. — Не вярвам.

Маги барабанеше с пръсти по шкафа.

— Възможно е някой да си мисли, че може да създаде същото и да се опитва да се добере до формулата.

— По дяволите, Маги...

— Добре де, добре. Доста е невероятно.

— Напълно невероятно.

— Но не и невъзможно — опита се да се пазари тя.

Той я погледна ядосан и едва сега забеляза, че в бързината да си закопчае роклята, бе пъхнала най-горното копче в неподходящата дупка. На гърдите ѝ роклята стоеше накриво. Краят на дантеления сутиен надничаше към него. Стори му се много симпатично.

— Добре — отвърна нежно той. — Ще се примиря, че не е напълно изключено някой друг шантав изобретател да си мисли, че Полковника е намислил нещо и се опитва или да разбере докъде е напреднал с опитите, или пък да съсипе резултатите му. Ако трябва, обаче, да сме напълно откровени, тази вероятност ще остане на едно от последните места в списъка ми.

Тя кимна.

— Така вече може. Съгласна съм. И аз ще обмисля теорията ти за вандалите.

— Споразумяхме се — измърмори той. Последва кратко напрегнато мълчание, когато вече нямаше какво да се каже за вероятностите и теориите. Изражението в очите на Маги се помени.

Джош го позна в мига, в който тя разбра, че двамата са все още сами, заедно, а нощта не е свършила. Неловкост и женска срамежливост проблеснаха в морско зелените очи.

Моментът бе загубен и Джош го знаеше. Напомни си, че тази вечер не бе имал намерение да стига по-далеч, колкото и силно да бе изкушен. Усмихна се, за да ѝ вдъхне смелост.

— Защо не си легнеш, Маги? Аз ще заключа прозореца. Утре ще измисля нещо, за да не може да се отваря от външната страна. Ще поговорим на сутринта.

Маги се поколеба, след това кимна бързо.

— Лека нощ, Джош.

— Лека нощ, Маги.

Остана да гледа след нея, докато тя подтичваше нагоре по стълбите и му се струваше, че тя отнася част от него със себе си. Едва се въздържа да не я повика.

Само че Джош знаеше, че тази вечер трябва да я остави да си отиде. Трябваше ѝ време. Освен това, каза си той, споменът как Маги

тръпнеше в ръцете му, когато усети първото си истинско освобождение му стигаше за тази вечер и щеше да топли леглото му и сънищата тази нощ.

ШЕСТА ГЛАВА

Плажът бе обвит в мъгла. На хоризонта, сивото море се сливаше със сивото небе и не се виждаше къде започва едното, и къде другото. Загърнатата в подплатено яке с качулка, Маги бе застанала на самия бряг и се опитваше да овладее непокорните чувства, които бушуваха в гърдите ѝ.

Затвори очи и се замисли. Влюбваше се в Джошуа Дженюъри. Бе едновременно ужасена и възторжена от признанието си. Той бе толкова различен от всички други мъже, които бе познавала. Част от нея съзираше дълбочината в него, защото тя отразяваше значителна част от нейния характер. В сърцето си знаеше, че Джош Дженюъри е един от добрите в безчувствения свят.

И въпреки че бе сигурна в него, Маги не можеше да не признае, че има толкова много неща, които все още не знаеше за детектива. Винаги бе предполагала, че мъжът, в когото ще се влюби, ще бъде спокоен и съвсем обикновен. С Джош не беше така.

Не трябваше да му позволява да я докосва, както стана снощи. Та тя му бе работодател, за Бога. Той работеше за нея. Къде ѝ отиде здравият разум? Трябваше да поддържа дистанцията помежду им. Нещата и без това бяха достатъчно сложни в „Пeregрин Менър“. Нямаше нужда да прибавя и една взривоопасна връзка с Джош.

Само че снощи се случи нещо специално, помисли си Маги в прилив на радост. Беше се почувствала невероятно страстна и красива и свободна в ръцете на Джош. Възторгът от преживяното все още не бе отлетял напълно. Ако затвореше очи, щеше да се наслади отново на великолепния момент. Тялото ѝ веднага откликна на спомените.

— Здравсти, Маги. — Дълбокият глас на Джош разпръсна магията, в която се бе потопила. — Имах чувството, че ще те намеря тук тази сутрин.

Тя се обърна с потрепваща усмивка, когато той се появи от мъглата. Беше облечен в къс кожух над дънките. Ръцете му бяха дълбоко пъхнати в джобовете, а рунтавата яка вдигната, за да му топли

на врата. Изглеждаше толкова привлекателен и мъжествен. Колкото и да бе странно, нараняванията само подчертаваха опасното излъчване на мъжа.

— Здравсти, Джош. — Маги се опита да говори небрежно също като него, все едно че нищо не се бе случило. — Сигурно си тук, за да си искаш домашно приготвената закуска.

Той се усмихна.

— Закуската може и да почака. Исках да поговоря с теб, но не слезе в кухнята, както обикновено.

— Прииска ми се да се разходя по плажа.

Джош кимна.

— Да, и на мен. — Той извади дясната си ръка от джоба на кожуха и ѝ я подаде.

Маги се поколеба, след това пхна своята в дланта му. Топлите му пръсти веднага стиснаха нейните. Не знаеше какво да каже, докато вървяха по брега. Това бе един от малкото пъти в живота ѝ, когато езикът ѝ бе като вързан.

— Всичко е наред, нали — каза след малко Джош.

Той бързо вдигна поглед.

— Кое?

— Не бива да се чувстваш неловко, Маги. Няма да ти скоча.

— Не съм и помислила, че ще го направиш — отвърна тя.

— Напротив. Снощи ти казах, че ще ти дам време и говорех напълно сериозно.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че е честно да ти кажа, че не искам някоя краткотрайна връзка с теб, Джош, а и с когото и да е. Никога не съм си падала по тези неща. Няма да започна и сега. Дори с теб.

— Знам. — Той нежно стисна ръката ѝ. — Аз също не обичам краткотрайните връзки и флиртовете по за една нощ. Много неудовлетворителна работа.

— Тогава какво ни остава? — попита предпазливо тя.

Устата му се изви шеговито.

— Оставаме ти, аз и нещо друго.

— Джош — започна тя бързо, преди да е загубила смелостта си. — Искам да кажа, че аз съм ти клиент, ти работиш за мен, аз живея на

крайбрежието, а ти живееш в Сиатъл и сме съвсем различни хора, а като се замислиш...

— Различни ли сме?

— Различни сме — потвърди безпомощно тя.

— Не съм сигурен. Според мен имаме доста общи неща. Разбрах го още първата вечер. Трябва ти време, за да го разбереш и ти.

— Джош, моля те...

— Вечеряй с мен днес, Маги.

— Какво?

— Вечеряй с мен. В града. Истинска среща.

— Наистина ли?

Той се усмихна за миг.

— Това отговор ли е?

— Не.

— Това ли е отговорът? Хайде, Маги, рискувай.

Тя се намръщи.

— Добре, Джош. Ще вечерям с теб. Само че не очаквай прекалено много.

— Няма ли да се обидиш, ако се опитам да потърся следите, които искам? Това идва напълно инстинктивно. Аз съм опитен детектив.

Тя се усмихна против волята си.

— Ти си просто невъзможен.

— Ще се държа много прилично. Все пак напълно наясно съм, че всеки момент можеш да ме смениш за Клей О'Конър.

Маги се разсмя. Не можа да се сдържи.

— Кое му е смешното? — попита Джош.

— Представих си те да продаваш недвижими имоти. Направо не е за вярване.

Сутринта някой почука на вратата в кухнята и Маги остави зеленчуците, които белеше за супа. Надникна през пердетата и видя познатия очукан пикап, паркиран на алеята зад хотела. Усмихна се и отвори вратата на Дуайт Уилкокс, верният майстор за всичко.

— Здравсти, Дуайт. Как си днес? — Маги изтри ръце в престилката.

Дуайт наклони глава, за да я поздрави и я погледна по обичайния мрачен начин. Маги не бе виждала Дуайт в друго настроение. Днес той дори не забелязваше студа и ужасния дъжд, който се лееше навън.

Не беше стар — може би на двацет и пет, или на двацет и шест — но бе очевидно, че открива само тъга около себе си. Маги понякога се чудеше дали някога през живота си се е чувствал щастлив.

Дуайт бе облечен както обикновено за работа. Шапката покриваше непокорната му кестенява коса, бе с дочен панталон и риза в убито зелено. Освен това бе обул ботуши с дебели подметки и дъвчеше дъвка.

— Добро утро. — Дуайт не бе от хората, които си хабят приказките. Всяка дума бе максимално съкратена и не обичаше много да обяснява. — Отивам в града. Минах да видя дали не искаш да оправя котела. Спомена нещо оня ден. Донесъл съм си инструментите. — Той повдигна сандъчето в дясната ръка.

— Чудесно. — Маги отстъпи и го пусна в кухнята. — Радвам се да те видя. Не искам да рискувам с отоплителната система. Не и по това време на годината.

Дуайт кимна и изтрополи през коридора и кухнята към вратата, през която се минаваше за мазето. Маги вървеше след него. Тъкмо отключваше вратата, когато Джош се появи на стълбите. Държеше се за парапета и надничаше надолу.

— Какво става там? — попита небрежно той.

Маги вдигна поглед.

— Това е Дуайт Уилкокс, Джош. Споменах ти за него. Ще погледне котела, за да е сигурен, че всичко е наред. Дуайт, това е Джош Дженьюъри. Той ще стане в хотела няколко седмици.

Дуайт присви очи към Джош изпод козирката на шапката.

— Здравсти.

Джош кимна и заслиза надолу, куцането му едва забележимо.

— Ще дойда с теб, Уилкокс. И аз разбирам малко от електрически котлета.

— Вярно? — Дуайт не скри недоверието си.

— Достатъчно, че да знам кога нещо трябва да се смаже — увери го без следа от притеснение Джош. — Освен това трябва да си почина. Пиша цяла сутрин.

— Джош е писател — обясни бързо Маги, да не би Дуайт да не е разбрал. Дуайт бе много полезен, когато ставаше въпрос за някоя повреда, но бе трудно да се разбере какво има наум, когато някой му говори. В очите му винаги имаше изражение на предпазливост и учудване, сякаш всяка казана дума бе прекалено сложна, за да я разбере. Единственото, с което Дуайт Уилкокс се чувстваше добре, бяха инструментите му.

— Щом искаш. — Дуайт заслиза към мазето. Джош слизаше след него.

— Как върви обядът? — попита той, когато мина покарай Маги.

— Не се притеснявай. Няма опасност да умрем от глад.

— Гледай да не ме ощетиш.

— Обещана ти беше само закуска, чай и вечеря — напомни му тя.

— Да, но няма да е зле да ме възнаградиш за допълнителната работа, която върша.

— Какво допълнителна работа? — В следващия момент бе обхваната от подозрения. — Джош Дженюъри — изсъска Маги, — ако намекваш, че трябва да те компенсирам за уменията ти на... — Тя не намери подходящите думи.

— На любовник ли? — помогна ѝ той.

— И по-точна дума бих могла да намеря.

— Каква например?

— Я върви по стълбите, където беше тръгнал, за да не реша да ти помогна да слезеш по-бързо.

— Дадено. Между другото, за тази вечер направих резервация. Полковника ми препоръча заведението. — Джош се ухили и тръгна надолу по стълбите. Държеше се за парапета и не отпускате тежестта си на крака.

Маги стоеше на вратата и наблюдаваше и двамата мъже. След това се върна в кухнята, за да довърши супата. Зачуди се защо ли Джош бе пожелал да отиде с Дуайт в мазето.

В седем същата вечер Джош и Маги се настаниха на запазената маса в уютния малък ресторант, кацнал на скалите над морето. Маги се огледа. Бе събота вечер и заведението бе пълно. Приятният шум на

разговорите се смесваше с потракването на чинии и чаши. Прекрасен аромат на прясно сварена съомга се носеше от съседната маса.

Щом поръчаха и сервитьорката се отдалечи, Джош се отпусна назад с доволно изражение.

— Какво облекчение да те изведе от къщата, любима. До този момент дори не бях усетил какви натрапници са Полковника и другите, когато става въпрос за връзката ни. Имам чувството, че ако някой от тях ме хване, че съм прекрачил чертата с теб, ще се окажа пред дулото на пушка, изправен пред свещеник.

Маги знаеше, че се изчервява, но се опита да заговори небрежно.

— Полковника и Одеса са малко старомодни. Шърли може би ще бъде по-толерантна. След като е била момиче на гангстер, сигурно има по-свободни схващания.

— Не разчитай. Шърли ще се окаже същата като другите двама. — Джош отпи от виното си. Очите му блестяха.

Маги се изчерви още повече. Не спираше да обръща вилницата за салата между пръстите си.

— Виж, не се притеснявай. Не ни грози сватба под заплаха от пушка, заради малката игричка на канапето снощи.

— Аз не си играех, Маги. Бях напълно сериозен.

Тя се намръщи, защото не бе сигурна как да го приеме. Най-добре бе да промени темата.

— Джош, ти защо слезе след Дуайт тази сутрин?

Той се ухили закачливо.

— Притеснявам ли те, Маги? Затова ли смени темата?

— Да. Ще ми отговориш ли?

— Добре. Ти си клиентката. — Приблужи се и скръсти ръце на покривката. Смехът изчезна от очите му. — Искях да разбера дали Уилкокс ще се изненада, когато види, че мазето не е наводнено.

Маги разшири очи.

— Подозирал си Дуайт, че се е промъкнал снощи през прозорчето?

— Възможно е. Той е достатъчно слаб, за да мине, а и го бива с инструментите. Освен това, като твой техник, има свободен достъп до хотела. Могъл е спокойно да саботира и комините, и хладилника.

— Да, но Дуайт... — Маги се разсмя. — Обзалагам се, че не е реагирал по никакъв начин в мазето. Права ли съм?

— Напълно. Той дори не мигна. Не трепна.

— Такъв си е Дуайт. Съжалявам, че теорията ти издиша, но по лицето на Дуайт не можеш нищо да разбереш. Той не е трепнал и мигнал още от деня, в който се запознах с него. Едва ли би реагирал по някакъв начин, дори на стълбите към мазето да имаше алигатор, измъкнал се от канала.

— Така ли? — Джош се замисли.

Маги му се усмихна.

— Защо не забравиш за Дуайт? Не е възможно той да е причинил неприятностите в хотела. Момчето си има умения, но, честно казано, не е способен да замисли тези гадости. А и какъв мотив би имал, за да ги извърши? Ти защо го заподозря.

— Маги, нека да ти обясня нещо. Ти си ми клиентка. По правило, всички останали са заподозрени. Това е начинът, по който работя аз.

Тя го гледаше удивена.

— Всички ли?

— Всички — потвърди го.

— Стига, Джош. Дори Полковника, Одеса и Шърли ли?

— Да. Дори те. — Джош отново отпи от виното и извърна поглед към тъмнината навън.

— Не е възможно. Какъв мотив биха могли да имат тримата постоянни обитатели?

Джош отново насочи поглед към нея, очите му студени и напрегнати.

— Нали искаше варианти? Ето ги. Ще започнем с Полковника. Казал е на всички, че е гений и че е на прага да открие ново гориво в неограничено количество за нуждите на света. Ами ако дълбоко в себе си знае, че опитите му са една смешка и е започнал да се страхува, че ще бъде изобличен?

Маги се намръщи.

— Мислиш, че ще се опита да съсипе собствените си документи, за да не го обвинят, че е измамник ли?

— Много от инцидентите, за които ми разказа, тръгват от мазето на хотела, където Полковника си държи нещата. Ако е решил да унищожи всичко и да направи да изглежда така, сякаш шпиони или

вандали са нахлули, ще разкаже на всички, че експериментите му са забавени, най-вероятно за години.

— Мислиш, че Полковника ще рискува да съсипе хотела, единствено за да защити илюзиите си ли? Не мога да повярвам — заяви Маги.

Джош се усмихна мрачно.

— Това само показва колко си наивна, Маги.

— Не съм наивна. Просто познавам Полковника от години и не вярвам, че би извършил нещо грубо, или бе прибегнал до насилие.

— Той е бил военен — напомни й мило Джош. — Години е изучавал начините за насилие. Той е обучен и в методите на саботаж. Ако не ти харесва той да е лошият, какво ще кажеш за Шърли.

— Сега пък Шърли?

— Аха. Живяла е с една илюзия години наред. Въобразява си, че голямата ѝ любов, Рики Трошача Ринг я е зарязал, защото е решил, че тя го е изпортила. След като е убедена, че я е напуснал затова, а не защото си е намерил друго гадже, нека се успокоява по този начин. Може да е превъртяла и да е решила да извърши инцидентите, за да убеди приятелите си, че Рики все още мисли за нея и търси отмъщение.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Съжалявам, Джош. И това обяснение не струва.

Той кимна.

— Добре, това е друга възможност. Одеса знае, че ти искаш да продадеш хотела, но също така знае, че всички останали, включително и любовникът ѝ, Полковника, предпочитат да живеят тук.

— Любовник? Полковника? — Маги бе шокирана. — Те са просто добри приятели.

— Ти да не би да си въобразяваш, че хора на тази възраст не се наслаждават на секса? Вярвай ми, Маги, те са повече от просто добри приятели.

— Но те спят в различни стаи. — Маги се притесни.

— Тяхното поколение все още държат на дискретността. Особено пред по-младите.

— Да, но...

— Както и да е. Исках да ти кажа, че е възможно, заради чувствата, които изпитва към Полковника, тя не те подтиква открито да

продадеш хотела. Може би разбира, че финансово ще са много по-добре, ако все пак го направиш, затова е причинила инцидентите с надеждата ти да решиш, че хотелът ти носи повече неприятности, отколкото печалба.

Маги изпъшка.

— Сега вече се хващаш за сламки, господин Частен Детектив.

— Имам новини за теб, съкровище. Имал съм случаи, когато хората са убивали други заради много по-незначителни мотиви, от тези, които вече ти изброих.

Маги остана загледана в него.

— Разбирам, че бизнесът, с който си се заел те е превърнал в циник — каза нежно тя. — Нищо чудно, че очите ти стават толкова студени понякога. И името ти е особено подходящо, нали?

Той присви очи.

— Бизнесът не ме е направил циник, Маги. Направи ме реалист. Видял съм достатъчно прояви на човешката природа и знам, че хората са способни на невероятна жестокост и алчност.

— Затова си имаш мото на базата на личния опит, така ли?

Той се намръщи.

— Какво мото?

— „Не си струва да се правиш на герой.“ — Устата ѝ бавно се изкриви. — Горкият Джош. Сигурно всеки ден е битка за теб.

— Каква битка?

— Да се опитваш да не се правиш на герой. За съжаление, трябва да ти призная, че тази роля ти идва отвътре.

— Как ли пък не — отвърна веднага той. — Много отдавна съм я зарязал.

— Не съм толкова сигурна. — Тя се приведе напред. — За всички други измисли мотиви, ами аз?

— Вече ти казах, че си ми клиентка — изръмжа той.

— И това ме прави невинна?

— Не мисля, че ти си извършила онези неща, Маги — отвърна Джош и в гласа му прозвуча раздражение. — Нека сменим темата.

— Добре. Щом искаш. Има нещо дребно, което ме тормози целия ден — призна тя. — Професионален въпрос.

Той я погледна косо.

— Какъв?

— С всички жени клиентки ли се любиш?

— Не, по дяволите. В интерес на истината политиката ми по този въпрос е много строга. Да се обвърже емоционално с някоя клиентка, е най-глупавото нещо, което един частен детектив може да направи.

— Ясно. — Изведнъж Маги се почувства много по-весела. Джош не беше от мъжете, които биха пристъпили собствените си правила. Фактът, че бе направил изключение за нея, стопли сърцето на Маги.

Приглушен шепот от хола посрещна Маги и Джош, когато влязоха в хотела след няколко часа. Джош изруга тихо, но не особено разпалено.

— По дяволите. Телевизорът е пуснат. Май трите бавачки ни чакат. — Той свали палтото на Маги и го закачи в антрето.

В очите ѝ проблеснаха искрици смях.

— Колко мило. Точно както направи и онази вечер, когато Клей ме изведе на вечеря. Не знам какво щях да направя, ако толкова много хора не се грижеха за морала ми.

Джош се ухили веднага.

— Просто се опитвам да те пазя от бедите, Маги.

— Може и да се наложи да продам хотела, за да имам някаква самостоятелност — отвърна тя и пое по коридора към хола.

Джош я последва и се зачуди какво искаше да каже. Може би му подсказваше по доста заобиколен начин, че нямаше да има нищо против, ако тримата моралисти си бяха легнали. Тази мисъл го зарадва.

Забеляза, че Маги спира на вратата. Усмихна се на това, което видя вътре и се обърна през рамо.

— Телевизорът работи, но няма да е зле да видиш пазачите ми.

Джош надникна през рамото ѝ и видя, че Полковника, Одеса и Шърли спят дълбоко, докато телевизорът гърми.

— Тази вечер поне няма да се притеснявам, че ще ме заставят с пушка да се изправя пред свещеника.

— Казах ти да не се притесняваш.

— Да, май ми каза. — Джош мина покрай нея, влезе и загаси телевизора. След това запали лампата. — Хайде, сънчовци, ставайте.

— Какво става? Какво става? — Полковника мигна няколко пъти и се изправи. — А, ти ли си Дженюъри. Как ме стресна.

Одеса се размърда и отвори очи.

— Боже. Кое време е станало! — Усмихна се мило на Маги. —
Върнали сте се. Добре ли прекара, миличка?

— Беше чудесно — увери я Маги.

Шърли се прозя и посегна към обсипаните с фалшиви диаманти очила. Сложи ги и се вгледа в Джош.

— Крайно време беше да се приберете. Добре ли прекарахте?

— Всичко си беше наред, докато не се прибрахме и не ви заварихме да ни чакате. — Джош изви едната си вежда към Шърли. —
Не трябваше. Все пак не сме деца.

Шърли изсумтя.

— Идеята беше на Полковника.

— И защо е бил толкова загрижен? — попита спокойно Джош.
— Нали ми се плаща да се грижа за Маги, забравихте ли?

— Ами Полковника каза, че било все едно да платиш на лисицата да пази кокошарника — прозя се отново Шърли. — Но пък си изпълнихме задачата. Сега вече можем да си лягаме.

— Добра идея. — Одеса се изправи и придърпа пуловера си около себе си. — Тук не е ли малко хладно?

— Ще проверя термостата — предложи Полковника. — Хайде, мила. — Кимна на Джош. — Вие двамата нали също ще се качвате?

— Не съм сигурен — отвърна Джош. — Още не съм решил какво да правя през останала част от нощта. Мислех си дали да не се нахвърля на Маги тук пред телевизора.

Одеса се усмихна с обич.

— Престани да се шегуваш, Джош. Време е да си лягаме. — Тя тръгна към вратата, като очакваше всички да я последват.

Джош остана загледан след нея, докато малката група се оттегляше към стаите си. След това погледна Маги. Забеляза веселия ѝ поглед, а зад веселието се спотайваше обещание. Потисна стона си. Изкушаваше се, но вече бе прекалено стар, за да се натиска, с когото и да е на канапето пред телевизора.

Протегна ръка към Маги и я привлече към себе си. После я поведе нагоре след другите, вече на средата на стълбите. Когато тя се обърна и го погледна въпросително, той леко се усмихна и се наведе към ухото ѝ.

— Следващия път, когато се доближа до теб, ще бъде в легло — прошепна той. С удоволствие забеляза как тя се изчерви. За съжаление тази реакция разпали желанието му. След миг Джош пожела галантно лека нощ на Маги под дискретните погледи на Полковника, Одеса и Шърли. Изчака я да си влезе в стаята и с искрено неудоволствие се прибра.

Затвори вратата, разхлаби връзката и погледна компютъра на бюрото. Бе ясно, че известно време няма да успее да заспи. Щеше само да се почувства още по-неудовлетворен, ако си легнеше както бе полувъзбуден.

Книгата го чакаше.

Чакаха го и въпроси без отговори. А се предполагаше, че трябва да си свърши работата. Джош погледна часовника. Бе почти полунощ, но Макрей бе нощна птица.

Джош отиде до телефона и набра домашния номер на съдружника си. Седна на леглото и отпусна рамене на таблата.

Колегата му се обади още след първото звънене.

— Да? — Макрей му се стори разсеян.

— Дженюъри е.

— Не бих казал — отвърна Макрей. — По моя календар е още декември.

— Макрей, не ти ли омръзнаха тези смешки със сезоните?

— Как ще ми омръзнат, след като съдружникът ми се казва Дженюъри? До късно работиш, а? — изкиска се Макрей. — Лекарят не ти ли каза да го даваш по-леко? Би трябвало да си почиваш. Как са ребрата и глезенът?

— Почти нормално. Как е в офиса? — Джош намести телефона между рамото и ухото, докато разкопчаваше копчетата за ръкавели на бялата риза.

— Точно така. Първо важните неща. Питай за офиса. Знаеш ли, Дженюъри, ти не водиш нормален живот. Това ти е проблемът. Крайно време ти е да си намериш жена и да си родите деца, виж мен. Поне да имаш причина вечер да се прибиращ.

— Я ми отговори на въпроса. В момента не съм в настроение за лекция.

— Не се юркай, приятел. Трябва да ти призная — знам, че ще останеш шокиран — ама тук успяваме да се справим и без теб.

Приключих с анализа на Козуел и си имаме нов клиент, който иска охрана за електронната си фирма. Какво да ти кажа бизнесът върви супер.

— Радвам се. Слушай, сега. Имам още няколко въпроса към теб.

— Да проверя още някой застаряващ гангстер ли?

— Забрави ги гангстерите. — Джош махна вратовръзката и я подхвърли на близкия стол. — Защо не пробваш един тип Дуайт Уилкокс. Живее в Перегрин Пойнт от три години. Той е техникът тук в хотела. Едва ли ще намериш нещо, но поне пробвай.

— Лесна работа. Ще накарам Каръл да провери в компютъра още утре сутринта.

— Добре. Да ми се обадиш веднага щом разбереш нещо.

— Ще излезе ли нещо от този случай? — Макрей бе заинтригуван.

Джош се замисли за инцидента с водата.

— Май да. Сигурно някой дребен келеш. Нещо за акциите на „Лъки“?

— Компанията е банкрутирала преди години. Май всичко е било лъжа и измама от самото начало. Тази мина не става за нищо.

— Значи никой не се опитва да отнеме акциите на госпожа Хокинс — отбеляза Джош. — Сигурен бях, че е задънена улица. Просто исках да провериш за всеки случай. А, Макрей...

— Кажи?

— Има две неща, които искам да пуснеш по пощата утре сутринта.

Макрей слушаше, докато Джош му обясняваше какво иска. След това Макрей се преви от смях.

— Ти се майтапиш. Искаш да ти пратя досието? Това пък защо ти е?

— Просто го направи, става ли?

— Става. Ще го пусна още утре. Ще бъде при теб след ден-два. А няма ли да ми кажеш защо ти трябва текуща справка от банката, кръвна група и семейно положение?

— Не ти влиза в проклетата работа, Макрей.

— Чакай малко. Ще позная и сам. Паднал си по клиентката, нали? Още откакто ми каза, че не била бабка, имам подозрения. Мама му стара. Искаш ли един съвет, Дженюъри?

— Не.

Макрей не му обърна внимание.

— На твоето място, щях да ѝ подаря цветя, вместо подробните данни от досието ти. Много по-романтично е. Искаше ми се да поговоря с теб за отношението ти към жените. Не ми е приятно да те нараня, приятелю, но хич те няма по тази част. Не ги разбираш как мислят. И това е защото си посветил прекалено много време на работата.

— Макрей, държа да ти напомня, че съм старши партньор в БРБ.

— Да, шефе. — Макрей все още се заливаше от смях, когато затвори.

Джош също затвори и остана загледан пред себе си. След това се изправи и свали ризата. После се зае с обувките и панталоните и отиде бос до гардероба. Извади дънките, пхна се в тях и се върна при лаптопа. Отвори, включи го и се зае за работа.

Както се случваше все по-често напоследък, Джош скоро се потопи в романа. Заговорът се получаваше истински като в живота. Тъкмо водеше главния си герой Адам Карлайл към капан, когато на вратата се почука.

— Джош?

Гласът на Маги, мек и предпазлив, върна Джош бързо към реалността. Нещо не беше наред.

Скочи и прекоси стаята с две бързи крачки, а глезенът не го заболя както обикновено. Отвори и Маги застана на прага. Бе готова да си ляга, отново облечена в познатия халат от първата вечер. Стори му се нервна, но изпълнена с решителност.

— Какво има? — попита Джош и веднага огледа коридора. Навсякъде цареше тишина.

— Всичко е наред. Просто се чудех дали няма да искаш да ме целунеш за лека нощ. Това е. — Усмихна се притеснено и се загърна с реверите на халата.

Обзе го облекчение, смесено с гняв, заради страха, който му бе причинила.

— Да те целуна за лека нощ значи? По дяволите, госпожице, помислих си, че се е случило нещо. Не го прави повече.

Тя се сви и отстъпи назад.

— Виж, щом толкова те затруднявам, забрави. По дяволите, толкова неловко се получи. Страхувах се, че ще стане така. Не биваше да го допускам. — Усмихна му се мило и отстъпи още една крачка. — Извинявай. До сутринта.

Джош се намръщи, когато Маги се обърна и избяга към вратата на стаята си.

СЕДМА ГЛАВА

Ръката на Маги бе на бравата, когато пръстите на Джош я стиснаха за китката.

— Я чакай. Къде си мислиш, че отиваш? — Гласът му бе тих, докато я обръщаше към себе си.

Маги се обърна с пламнало лице и видя, че той се усмихваше — бавна усмивка, намекваща за чувствена заплаха, която стори неподозирани неща с Маги. Щом го видя гол до кръста, тя бе обзета от невероятен копнеж. Зачуди се дали нещо в стомаха ѝ не се разтопява. Топлината вътре бе непоносима.

— Не исках да те изплаша — измърмори тя, силно притеснена, нещастна, че се бе поддала на импулса преди малко.

— Работех. — Джош я привлече до себе си. — Когато почука на вратата, се бях замислил за нещо съвсем различно и се стреснах. Попитай ме отново.

Бе толкова близо до него. Топлината на кожата му завладя сетивата ѝ. Постави ръце на раменете му и се наслади на мускулестата сила, която усети.

— Не мога да те попитам отново. Изхабих всичката си смелост първия път.

Устата му се изви на една страна и той вдигна брадичката ѝ с пръст.

— Ами ако аз те попитам?

Тя се усмихна.

— Добре.

— Ще ме целунеш ли за лека нощ?

— Наистина ли искаш?

— Наистина — увери я той.

Тя се намръщи притеснена.

— Нали не го казваш просто така.

— Не.

— И не се опитваш да ме засрамиш? — продължи да настоява тя.

— Не.

— Защото не искам да ми правиш услуги. Искам да кажа, че ако не те интересувам, както ти ме интересуваш, просто ми го кажи направо — заяви тя.

Джош тихо изруга.

— Така, както го даваме, ще събудим бавачките.

Бе очевидно, че той иска да продължат започнатото снощи, каза си Маги. Пое си дълбоко дъх, затвори очи и се изправи на пръсти. След това повдигна лице към него.

Не се случи нищо.

— Джош? — Тя отвори очи и откри, че той я наблюдава развеселен.

— Чакам — обясни той.

Подразнена, тя постави ръце на раменете му, за да има опора и докосна устните му със своите, бързо и доста неумело.

— Това целувка ли е, според теб? — попита я той с огромно любопитство.

— Няма да е нищо, ако не ми помогнеш — измърмори тя.

— Значи искаш помощ. По дяволите. Трябваше да кажеш още одеде.

Преди Маги да се сети да протестира, той я стисна за китката и я дръпна към стаята си. След това затвори вратата и я подпря на нея. Надвеси се над младата жена, поставил ръце от двете страни на главата ѝ.

— Хайде да опитаме отново. — Джош приближи устни до нейните. — Целуни ме.

Маги преглътна смеха си, който се опитваше да избликне от облекчение и безпокойство и обви врата му с ръце. Отдаде се на горещата целувка с огромно удоволствие. Май започвам да се пристрастява към целувките на Джош Дженюъри — каза си тя. В тези момент той не знаеше какво е студ.

Джош се приближи до нея и пъкна босото си стъпало между пантофите ѝ. Тя усети стегнатия му крак между бедрата си. Когато плъзна ръка по гърба ѝ и обхвана бедрата ѝ през халата, тя въздъхна до устните му.

Халатът се разтвори и кракът му повдигна нощницата. Обзета от възбуда, тя усети как топлината на тялото му я прогаря. Стисна го и се

почувства дива и необузdana.

— Маги — прошепна с дрезгав клас Джош. — Маги, скъпа, искаш ме, нали? — Беше като замаян. — Много смелост ти е трябвало, за да дойдеш при мен.

Тя скри лице на рамото му.

— Да.

— Всичко е наред, любима. Защо трепериш? И аз те желая. Безкрайно много.

Пое я на ръце и я понесе към леглото.

— Джош. — Маги бе ужасена. — Ребрата ти. Глезенът ти. Пусни ме. Ще се нараниш.

— Няма да вървим дълго, Маги. Ще се справя. Просто бъди нежна с мен, когато стигнем. — В гласа му се долавяше чувствен смях, докато изкачваше стъпалата под балдахина.

Тя го наблюдаваше неспокойно как я оставя и отмята завивката.

— Не бива да вдигаш тежко, докато си в това състояние. Сигурен ли си, че си добре?

— След малко ще разбереш сама. — Джош я накара да отпусне пръсти, защото отново бе стиснала реверите на халата.

— Джош?

Той спря и се вгледа в очите ѝ.

— Ти решаващ, Маги. Ако предпочиташ да почакаш, ще почакаме. Ще те разбере. Така исках още от самото начало. Не съм имал намерение да те карам да бързаш.

Тя си пое дъх и поклати глава.

— Не. Не искам да чакам.

— Радвам се — отвърна искрено той и смъкна халата от раменете ѝ.

Маги се разтрепери, когато той започна да вдига нощницата през главата.

— Отпусни се, любима. Ще бъде много хубаво. И за двамата. — Джош пусна нощницата на пода и остана загледан в нея. Подръпна леко и нежно първо едното зърно, а след това и другото. — Не се притеснявай.

— Не е това. — Тя се прегърна с ръце и скри гърди от очите му. — Студено ми е. Нищо повече.

— Защо тогава не се пъхнеш под завивките? — Джош повдигна завивката и я покани в уютната топлина на леглото си. — Ще запаля камината.

Тя тръпнеше под жаркия му поглед, докато той я наблюдаваше как се намества в леглото. Дръпна завивката чак до брадичката си. На Маги ѝ се искаше да се държи небрежно, но знаеше, че като се скри под завивката, сама издаде колко е напрегната. Не бе свикнала някой мъж да стопля голото ѝ тяло само с поглед, както го правеше Джош.

Когато се зави, тя остана загледана в Джош, докато той палеше огъня в каменната камина, коленичил, за да разпали дървата с опитна ръка. Пламъците лумнаха.

Джош се загледа в огъня, докато се разгаряше.

— Колко си красива, Маги — каза той най-сетне, без да обръща глава. — Казах ли ти го вече?

— Не. — Странното бе, че тя се трогна от тези думи. Искреността в гласа му бе непогрешима. Джош не бе от хората, които раздават комплименти с лека ръка. — Благодаря ти.

Джош се изправи.

— Просто исках да го знаеш. Веднъж някой ми каза, че не ме бива много с жените. Не съм бил достатъчно романтичен, нещо такова.

Маги преглътна с усилие.

— Според мен, ти си най-романтичното нещо, което някога ми се е случвало.

Джош я погледна за момент, а след това бавно се усмихна.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Радвам се. — Той щракна лампата и стаята потъна в приятен интимен сумрак. Отблясъците на огъня хвърляха мек блясък върху леглото.

Огрян от пламъците, Джош бавно разкопча дънките и ги свали. Не откъсна очи от Маги нито за миг, докато сваляше боксерките и пристъпваше към леглото.

Маги го погледна, омагьосана от силната му възбуда. Той ме желае, помисли си тя. Тази мисъл я изпълни с копнеж и увереност в женската ѝ сила.

Престана да стиска юргана и го отметна.

— Аз дойдох само за целувка за лека нощ. — Маги се усмихна, когато Джош се плъзна до нея.

— Ще бъде една невероятна целувка. — Постави длан на голото ѝ рамо и я погали нежно чак до извивката на бедрото.

Където и да я докосваха пръстите му, кожата ѝ пламваше. Огънят пулсираше в нея и всичките ѝ сетива тръпнеха от възбуда и нетърпение.

След това Маги се отпусна напълно и Джош я привлече до себе си. Най-сетне напрежението и несигурността се стопиха, изместени от все по-силна страст.

Точно така, каза си младата жена, докато главата му се спускаше над нея. Него бе чакала цял живот. Джош бе героят на мечтите ѝ.

Погледна го скришом, докато той се надвесваше. С питаци пръсти докосна мускулестата извивка на рамото и силните гърди. Толкова обичаше да го докосва, обичаше силата и властното му отношение.

Маги целуна гърлото на Джош и долови стона му. След това кракът му се плъзна между бедрата ѝ отново, ала този път го нямаше грубият дънков плат.

— Толкова си красива — прошепна Джош, свел устни над гърдата на Маги. — Толкова гореща. Имам нужда от огъня ти, за да се стопля. Понякога си мисля, че винаги ми е било студено. — Плъзна ръка надолу по корема ѝ, после премина още по-надолу. Пръстите му се заровиха в остриите косъмчета. — Отвори се за мен, любима. Приеми ме в топлината си.

На вратата се почука в мига, в който Маги разтвори крака, за докосването на Джош.

— Дженюъри? Там ли си, човече? — повика го тихо Полковника.

— По дяволите. — Джош изпъшка и отпусна чело на рамото на Маги. — Не мога да повярвам. Каж ми, че само ми се е сторило.

Тя не успяваше да мисли трезво, поддала се на възторга и омаята на страстта, затова притисна главата на Джош, стисната между дланите ѝ и се загледа в балдахина. Опита се да разбере какво става.

Полковника почука втори път.

— Дженюъри, буден ли си?

— Джош? — Маги прокара пръсти през тъмната му коса. — Това е Полковника. На вратата е.

— Няма друг с по-малко късмет — изръмжа Джош и вдигна глава с огромно нежелание. — Дори и аз.

Превъртя се на една страна и дръпна дънките. След това се провикна:

— Почакай, Полковник. Идвам.

Маги усети как в нея напират смях, когато забеляза мрачното лице на детектива. Опитваше се да скрие колко ѝ е забавно, но Джош забеляза. Погледна я ядосан, след това се наведе над леглото и подпря ръце от двете ѝ страни така, че да не може да мръдне.

— Ти — нареди той много тихо, — да не си посмяла да мръднеш. И да не си посмяла да гъкнеш. Нито пък да надничаш. Ясно?

— Да, господине! — Тя се ухили от възглавницата и подръпна игриво космите на гърдите му. Чувстваше се много дръзка.

Джош потисна стона си и се изправи. След това стисна юргана и го дръпна така, че да завие Маги цялата.

Маги лежеше сгушена, беше ѝ топло и приятно, докато се вслушваше как Джош минава през стаята и отваря вратата.

— Какво има, Полковник?

— Ако искаш вярвай, но котелът се е развалил — заяви Полковника. — Ставаше ми все по-студено и по-студено. Когато станах да наглася термостата втори път, разбрах, че не работи. Може да е някоя дребна повреда, но последния пък, когато това стана, предположихме, че е саботаж, нали ти разказахме. Не можем да докажем, обаче. И въпреки това, някой е скапал проклетото чудо.

— Нали работеше добре, след като Уилкокс го оправи? Лично бях при него.

— Нещо, обаче, се е скапало. Отивам долу да проверя. Реших, че може да искаш да дойдеш с мен. Няма нужда да будим дамите. Те само ще се разтревожат.

— Дадено. Идвам с теб — отвърна Джош.

Маги изчака двамата мъже да затворят вратата и стъпките им да заглъхнат надолу по стълбите. След това отметна завивката и седна. Приятното чувство бързо си отиваше, докато си мислеше за новия инцидент.

Смъкна се от леглото, намери халата си и бързо го облече. Щеше да тръгне след мъжете, за да провери какво става. Полковника сигурно ще си помисли, че е била в своята стая и се е събудила от студа.

Маги се приближи до камината, за да постави решетката отпред, когато я привлече светлият екран на компютъра. Беше обърнат към стената и затова не го бе забелязала одева.

Сигурно Джош бе работил до късно, каза си тя. Бе трогната от усърдието, с което той се занимаваше с нейния случай. Определено си струваше всяка похарчена за него стотинка.

Младата жена любопитно се приближи, за да прочете какво пише на екрана. И без това се бе чудила как работят истинските детективи.

„Вървах по тъмния коридор и спирах пред всяка врата, за да доловя шум. Административната сграда бе затворена преди часове. Човекът от охраната разчиташе изцяло на навиците си и в момента обикаляше, както обикновено, третия етаж. Прецених, че ми остават около трийсет минути, докато стигне на дванайсетия.

Намерих стаята на Столинг в самия край на коридора. Погледнах бързо ключалката и веднага ми стана ясно, че ще вляза без всякакъв проблем. Може би дори прекалено лесно. Човек като Столинг, който се канеше да открадне милиони и бе готов да прикрие кражбата с убийство, не можеше да използва толкова проста заключалка. Докоснах бравата внимателно, все едно че бе жена.

Нищо работа. Цялата тайна е в китката. Предполагах, че ще вляза вътре за петнайсет секунди. Та това си бе направо покана.

Последния път, когато приех подобна покана, за малко не ме убиха. Но какво пък! По рождение умея да се приспособявам.

Заех се с ключалката. Оказа се, че съм сбъркал. Отне ми дванайсет секунди, за да отключа. Не можех да си обясня как е възможно Столинг да е оставил толкова лесен достъп в офиса си.“

Маги седна и се загледа в екрана, удивена от прочетеното. По всичко личеше, че Джош пише книга!

Докато работеше като библиотекарка бе свикнала с компютрите. Наведе се над клавиатурата, за да прегледа целия текст на екрана. Прехвърли набързо написаното и стигна до началото. Наистина беше книга. Криминален роман, съдейки по съдържанието.

Беше измамена! Не се бе сдобила с частен детектив, а с писател. Нищо чудно, че Джош прекарваше толкова време в стаята си. В безплатно осигурената му стая. Ясно защо настояваше толкова много да си получи домашната храна и чая и кифличките. Писателите, които не бяха публикували нищо бяха известни с уменията си да мрънкат — вечно нещо им липсваше и си търсеха вдъхновение. Джош сигурно е решил, че е попаднал в рая, когато си е осигурил това уютно местенце.

Маги скочи на крака, вбесена, че е била излъгана. Джош дори не бе известен писател, каза си мрачно тя. Ако беше, със сигурност щеше да е чувала за него. Бе прочела стотици криминални романи.

Огледа се с присвити очи. Крайно време бе да разбере с какъв човек си има работа, реши тя. Приблужи до скрина и започна да отваря чекмеджетата.

Чорапи, боксерки и слипове бяха подредени спретнато вътре. Другите две се оказаха празни. Тя нахлу в банята и прегледа пособията за бръснене на полицата.

След това се насочи към гардероба и огледа няколкото ризи, хубавото сако и вратовръзката. Двата сака, които бе мъкнала по стълбите с толкова усилия още първата вечер си стояха на пода. Маги коленичи и ги придърпа към себе си. Бяха отворени и празни.

Изпълнена с гняв, защото не намираше нищо, което да ѝ разкрие истинската самоличност на Джош, затвори гардероба и огледа малката стая. Погледът ѝ падна на нощното шкафче до леглото.

Приблужи се и отвори чекмеджето. Изчерви се, когато забележа малко пакетче, оставено до химикалката и бележника. Той, очевидно бе готов за секс. Сигурно е бил бой скаут. Хлопна чекмеджето и бързо се върна при компютъра.

Бавно се настани пред екрана и се зачете.

— По дяволите. — Джош коленичи пред оголените вътрешности на котлето, след като бе отстранил предния панел. Докосна една жичка, прекъсната на две. — Виж го ти гадняра. Разрязал я е.

— Саботаж — измърмори Полковника. — Знаех си аз.

Джош кимна.

— И на мен така ми се струва. Не може да се каже кога е прекъсната, но трябва да е било скоро. Най-вероятно докато двамата с Маги сме били на вечеря.

— Искаш да кажеш, че някой се е вмъкнал, докато ние с Одеса и Шърли сме гледали телевизия ли?

— Възможно е. — Джош си спомни как двамата с Маги ги бяха намерили и тримата заспали пред телевизора.

— Вече не чуваме като едно време — призна Полковника. — Да не говорим, че телевизорът беше пуснат доста силно. Някой може и да се е вмъкнал и да е прерязал жицата, а ние изобщо не сме чули. Така трябва да е било.

Джош се подпря на котлето и се изправи. Искаше му се да си бе облякъл риза, преди да тръгне надолу. Мазето бе студено.

— И двата прозореца са затворени — отбеляза той, но пресече помещението, за да ги провери. — Затворени и заключени.

— Какво, според теб, става тук, Дженюъри? Ти си експертът.

— Мисля — отбеляза Джош, — че трябва да свържем тази жица, ако искаме да не умрем от студ. След около час цялата къща ще бъде като хладилник. Утре сутринта ще огледам наоколо, за да видя откъде е влизано.

Полковникът кимна. Изглеждаше доста впечатлен.

— Добре. Ами дамите?

Джош го погледна косо и се зачуди дали Полковника има представа къде точно се намира Маги в този момент. Не му се искаше тя да се почувства неловко пред старомодните обитатели на хотела.

— Ще им разкажем всичко утре сутрин. Сам каза, че няма смисъл да ги тревожим през нощта.

— Добре, тогава ще си лягам. Освен ако не прецениш, че искаш да ти помогна.

— Не, това е най-обикновен разрез. Ще се справя. Имам достатъчно опит с подобни неща. — Джош отново се наведе през жицата.

— Сигурно използваш доста електроника в работата си, нали? — отбеляза Полковника, очевидно доволен от този факт.

— Да и не е възможно да викаш техник всеки път, когато нещо се развали. Научаваш се да се справяш сам. — Джош използва джобното си ножче, за да оголи жицата около мястото на срязването.

— И аз така си помислих. Добре тогава, ще говорим на закуска.

— Добре. — Джош се успокои, когато разбра, че Полковника няма представа къде се намира в този момент Маги. Съсредоточи се над прерязаната жица, а възрастният човек се заизкачва по стълбите.

След няколко минути Джош върна предния панел на мястото му, изтупа ръце и огледа мазето. Прозорците не бяха отваряни, защото никой отвън не би успял, не и след като той ги подсили тази сутрин. Това означаваше, че саботьорът е влязъл през вратата от коридора.

Което пък означаваше, че натрапникът се е вмъкнал през централната част на хотела, или през някоя врата, или прозорец, докато вътре е имало хора. За пръв път, поне доколкото Джош знаеше, вандалът се бе вмъкнал така дръзко. Мръсникът бе минал през фойето, все едно че си е бил у дома.

Джош се намръщи, докато се изкачваше към първия етаж. Не му стана приятно, че онзи, който причиняваше инцидентите, е станал по-дързък. Това бе знак, че саботажите и вандализмът скоро ще придобият застрашителни размери. Както вървяха нещата, накрая някой щеше да пострада.

Трябваше да сложи край на всичко това, преди нещата да излязат от контрол, реши Джош. Беше се надявал присъствието му в къщата да обезкуражи злосторника, но очевидно това не бе достатъчно. А сега бе започнал да действа още по-настъпателно. Отчаяните хора стигат до отчаяни постъпки.

Джош провери всичко на първия етаж и всички ключалките. Прозорците и вратите бяха заключени. Може би някой вътрешен човек? Дали това бе възможно, чудеше се Джош, докато се качваше. Умуваше над заподозрените и мотивите им, както бе разказал на Маги.

Съмняваше се, че Одеса или Шърли биха могли да развалят електрическо котле. От друга страна, не бе нужно човек да има задълбочени технически познания, за да се сети как се прерязва жица. Ами случая с тръбата? Някой определено бе влязъл отвън и бе пипал.

Или просто някой от обитателите се бе опитал да представи деянието като работа на външен човек.

Възможностите и мотивите се рояха в ума на Джош, докато изкачваше стълбите и вървеше към стаята си. Първото, което видя, бе седналата пред компютъра му Маги. Синкавият отблясък на екрана придаваше призрачен вид на лицето ѝ. Тя вдигна поглед, когато той влезе.

Джош веднага забеляза подозрението и гнева в погледа ѝ и стомахът му се сви от отчаяние. Какъв глупак! Как можа да забрави компютъра и книгата, когато Маги почука на вратата му и поиска целувката за лека нощ? Сега щеше да се наложи да плати цената за глупостта си.

— Маги, съкровище. — Джош тихо затвори вратата и остана там, докато се опитваше да си събере мислите. Умът му, завладян от толкова много неизвестни само преди миг, сякаш се обви в паяжини. Трябваше да ѝ обясни, каза си отчаяно той. Трябваше да я накара да разбере. Пое си дълбоко дъх и опита отново. — Сигурно се чудиш за написаното.

Тя се отпусна назад на стола, кръстоса крака под халата и скръсти ръце. Погледна го презрително.

— Предполагам ще ми кажеш, че след като се представяш за писател, си искал да напишеш нещо, в случай че се появи някой прекалено любопитен натрапник. Да не би да си въобразяваш, че ще ти повярвам, че си избрал криминалния жанр и си седнал да натракаш някоя и друга глава от романчето, за да убедиш всички, че си писател.

Джош я наблюдаваше внимателно, защото не бе сигурен какво е настроението ѝ. Имаше чувството, че стъпва върху много тънък лед.

— Аз сам го написах — призна той.

— Знам. — Тя скочи и пристъпи до прозореца. Ръцете ѝ все още бяха скръстени на гърдите, а брадичката гордо вирната. — След като прочетох първите няколко страници, веднага се убедих.

— Маги, знам какво си мислиш.

— Нима?

— Да. Мислиш си, че си излъгана. Че си повикала частен детектив, а си се озовала с измамник.

— А така ли е?

— Не, по дяволите. — Джош вмъкна палци в гайките на колана и се изправи. Бе готов за битка — една от най-важните битки в живота му. В този момент разбра, че залогът е огромен, много по-значим, отколкото си бе давал сметка. Но пък никога досега не бе желал жена, както желаше Маги Гладстон. — Дай ми възможност да ти обясня, Маги. Поне това ми дължиш.

Та остана с гръб към него и се загледа през прозореца.

— Ти наистина ли си Джош Дженюъри?

— Да, по дяволите. Казах ти да се обадиш на онзи телефон, който ти дадох, нали не си забравила? Казах ти да зададеш всички въпроси, които имаш, че съдружникът ми ще ти отговори. Дори ако искаш ще ти осигури и доказателства.

— Ти истински частен детектив ли си? Собственик ли си на „Бизнес разузнаване и безопасност“?

— Да, по дяволите. Мога да ти покажа разрешителното си. Чуй ме, нещата не са така, както изглеждат. Върша това, за което си ме наела.

Джош усещаше огромно отчаяние. Много добре знаеше, че сам не би се доверил нито на думата на някой, нито на документ, ако не познаваше добре човека. Затова не очакваше Маги да му повярва. Та те се познаваха едва от няколко дни.

— Сигурен ли си, че не си начинаещ писател, приятел на истинския Джош Дженюъри, например? Може би истинският Дженюъри не е имал никакво намерение поеме моя случай, както и останалите агенции, с които се свързах.

— Аз съм истинският Джош Дженюъри.

Маги не му обърна внимание.

— Може и да не си. Може да си само негов приятел. Тъкмо затова, а и защото пишеш криминален роман, той е решил да се престори и да ти отстъпи самоличността си за един месец. Все пак не е кой знае колко трудно да замажеш очите на трима пенсионери и на една наивна хотелиерка.

— Маги, казвам ти, че...

Тя кимна замислено.

— Да, наистина, нещата са се наредили чудесно. Налагало се е да се възстановиш след инцидент. Разполагал си със свободно време и си искал да напишеш книга. Чудесно! Очертава ти се безплатна

ваканция и възможност да поработиш над ръкописа на книгата. Освен това дори ще имаш възможност да се правиш на истински частен детектив, при това в продължение на няколко седмици. Истински късмет.

— По дяволите, Маги.

— И за да стане още по-засукано и интересно, решаваш да прелъстиш клиентката. Така ли постъпвате вие мъжагите от големите градове? Чудно забавление, няма що.

Това бе капакът. Джош профуча през стаята толкова бързо, че в първия момент дори не усети рязката болка в левия крак. Тя го проряза толкова силно, че се намръщи, но въпреки това продължи напред. Сега го чакаха по-важни неща.

Когато застана до Маги, постави длани на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Аз съм истинският Джош Дженюъри — изсъска той през стиснати зъби. — Аз съм старши партньор в БРБ. Аз съм този, който разследва случая, който ми повери. Освен това се опитвам да напиша книга. Давам ти личната си гаранция, че не си измамена. Ще открия кой стои зад всички инциденти. При това съвсем скоро.

— Значи получавам това, за което плащам.

— Да, по дяволите. Точно така е. Признавам, че отначало приех работата, защото се възстановявах след произшествие. Лекарят и съдружникът ми ме накараха да замина за известно време. Честно си признавам, че този случай приличаше на детска игра. Реших, че ще успея да го разреша в рамките на един месец, а междувремежно ще поработя над книгата.

— Ами великата сцена на прелъстяването.

Той изпъшка.

— Любима, ти си първата клиентка, която съм се опитал да прелъстя. За момента се оказва, че нямам никакъв успех. Маги, връзката ни няма абсолютно нищо общо със случая. Давам ти честната си дума.

— Поне малко харесваш ли ме?

Той остана шокиран, когато забеляза, че тя вече се усмихва. Не можеше да повярва на очите си.

— Маги, това е много повече от просто да те „харесвам“. Уверявам те, че те желая безкрайно много. Никога не съм срещал жена,

която да желая повече. Моля те, повярвай ми.

— Хм.

Той постави ръце на раменете ѝ и се опита да ѝ наложи с волята си да му даде шанс.

— Виж, любима, тази вечер не мога да ти дам доказателство. Не очаквам да вярваш на всяка моя дума. Просто те моля да почакаш, докато съм в състояние да ти докажа, твърденията си. Вземи решението си тогава.

— Може и така — съгласи се бавно тя.

У него се надигна надежда.

— Утре се обади на онзи номер, който ти дадох, а ако изчакаш още ден-два, ще ти покажа още нещо. Нещо, което със сигурност ще докаже кой съм.

— Доказателство значи. Това ли е всичко, което можеш да измислиш? — Маги смръщи отчаяно нос. — Както и да е, Джош. Аз ти вярвам.

— Наистина ли? — Той я гледаше поразен. — Без доказателства?

— Забрави за доказателствата. Никой не би измислил подобна смехотворна история като твоята. — Маги мина под ръцете му и пристъпи към леглото. Подскочи и се настани на дебелия матрак. — Ще дойдеш или не?

— Маги?

Не можеше да повярва. Тя му се усмихваше по женски прелъстително. Бе готова да приеме думата му. Джош пристъпи колебливо към леглото.

— Ти сериозно ли говориш? Наистина ли искаш да прекараш нощта в леглото ми?

Тя се засмя тихо.

— Истината, Джош е, че ти си същият като героя Андрю Карлайл в книгата. Ти си от добрите.

ОСМА ГЛАВА

В мига, в който Джош проникна в нея, имаше чувството, че е открил част от себе си, която дори не бе предполагал, че липсва. Топлата женственост на Маги го покори и го накара да се почувства завършен. За частица от секундата, в която видя всичко с кристална яснота, Джош разбра какво се случва. Сега вече е моя, помисли си той, когато тялото ѝ се стегна около него. Тя е създадена за мен.

В следващия миг кристалната яснота на прозрението изчезна, пометена от възбудата, която го покори. Бе в план на чудесно физическо усещане. С нея бе толкова хубаво... много по-добре от когато и да е преди. Мислите му се разпръснаха, когато първичното удоволствие от акта завладя сетивата му. Ала чувствата и желанията си останаха дълбоко в него, дори когато Джош се предаде на сладкото удовлетворение.

Усещаше силата, с която Маги го притискаше, докато навлизаше дълбоко в нея. Усети леко пробождане, когато ноктите ѝ се врязаха в раменете му. Той попиваше с устни тихите ѝ викове, когато тя напълно се отдаде на помитащата страст.

— Обвий ме с крака, любима — успя да каже той, когато усети как тялото ѝ се стяга.

Тя го послуша и скръсти крака на кръста му, предлагайки се цялата. Джош изпъшка, когато навлезе още по-дълбоко.

— Толкова дълбоко — прошепна той до устните ѝ. — Толкова съм дълбоко в теб, че ми се струва, че съм част от теб.

— Така е — отвърна протичко тя. След това главата ѝ се замята неспокойно на възглавницата. — О, Джош!

— Да, любима. Сега. Точно така. Направи го сега. Не мога да се сдържам повече. Да! — Той се вряза в нея за последен път, когато усети първите нежни тръпки на освобождението ѝ.

Чувството бе невероятно еротично. Ласките ѝ бяха интимни и неповторими. Тялото му заплашваше да избухне всеки миг, а след това

наистина избухна. Улови устните ѝ със своите, за да потисне и своя дрезгав вик на задоволство, докато тя стенеше тихо.

Когато всичко свърши, Джош я притисна до себе си. Тя заспа до него, спокойна и отпусната, доказателство за доверието ѝ.

Джош остана да лежи неподвижен и притихнал. Вглеждаше се в сенките на балдахина и се опитваше да разбере какво става с него. Чувстваше се различен. Нещо важно се бе променило в света му. Маги бе причината за тази промяна. Бе наистина новата ценност в живота му.

Щеше да я защитава, обеща си Джош. Каквото и да му струваше, щеше да я пази и да се грижи за нея.

Най-сетне заспа.

Маги се събуди и не успя да си спомни къде се намира. Протегна се лениво и се зачуди защо леглото ѝ се струва различно. Когато стъпалото ѝ докосна мъжкия крак, тя замръзна удивена. В следващия миг спомените нахлуха.

Снощи Джош я беше любил.

И беше чудесно. Най-прекрасното преживяване в живота ѝ.

Сгуши се до непознатата досега мъжка топлина. Ръката на Джош я прегърна, а другата се отпусна върху гърдата ѝ.

— Джош?

— Да? — Той не бе напълно буден.

— Джош, буден ли си?

— Не. — Притисна я по-близо и палецът му започна да си играе със зърното. — Остави ме на мира. Сега сънувам.

— В такъв случай... — Маги се усмихна и погали с ръка широките му гърди. Пръстите ѝ се спряха на гъстите косъмчета под корема и ги подръпнаха леко.

— Играеш си с огъня, госпожице. — Джош ухапа рамото ѝ.

— Обещания, обещания. Аз... О, Боже. — Пръстите обхванаха мъжествеността му — топла и пулсираща. — Май наистина си играя с огъня.

— Нали ти казах.

— Тази игра може и да ми хареса.

— Изглежда схващаш доста бързо. Може би дойде време да ти покажа някои тънкости. — Джош мързеливо се размърда и започна да се смъква надолу по тялото ѝ. Устата му бе на гърдата ѝ, той пхна единия си крак между бедрата ѝ, а в следващия миг застина.

— Джош, какво има?

— По дяволите — Джош вдигна глава, а след това се изправи и седна. Погледна часовника до леглото. — Шест и половина е.

— Е, и? Снощи си легнахме късно. — Тя посегна към него, за да го дръпне обратно в леглото.

Погледна я с присвити очи.

— И Полковника, и Одеса, и Шърли скоро ще станат. Нямам никакво желание да се сблъскаш с някой от тях, когато се връщаш в стаята си.

— Не се притеснявай, Джош. — Тя му се усмихна подкупващо. — Ще внимавам.

— Разбира се, че ще внимаваш. Веднага ставаш, измъкваш се от това легло, обличаш халата и се връщаш в стаята си.

Маги бавно се изправи, леко учудена от тона му. Обви ръце, около коленете си и наведе глава на една страна, за да го погледне.

— Наистина ли се притесняваш, че Полковника и останалите ще разберат, че сме прекарали заедно нощта?

— Ще бъде неловко и за теб, и за тях. — Джош стана. Посегна и дръпна завивките.

В следващия миг Маги остана чисто гола по средата на белия чаршаф.

— Мисля, че няма да ме затрудни особено да се справя с неловката ситуация.

Джош я погледна, очите му бяха топли, докато се радваше на топлината, която се излъчваше от нея.

— Няма да те затрудни, докато аз имам право на глас. Трябва да защитавам и работата си, нали така? Хайде, Маги, да вървим.

— Не съм дете, Джош.

— Не си. Само че не си и най-опитната жена на света. — Той си намъкна дънките.

— Тази забележка не беше особено приятна. Може ли да ти напомня, че аз бях тази, която започна всичко снощи? — Погледна го с

горда усмивка. — Ако трябваше да те чакам теб да направиш първата крачка, сигурно щях да си спя сама в стаята.

— Някой друг път ще спорим кой е поел инициативата в тази връзка.

Той се наведе, стисна я за китката и я дръпна леко, за да слезе от леглото. Маги въздъхна и се призна за победена. Остана послушна, докато Джош ѝ нахлузваше нощницата през главата и връзваше халата.

— Винаги ли си толкова кисел рано сутрин? — попита тя, докато той я побутваше към вратата.

— Различно. — Обърна се, стисна бравата и я целуна звучно. — Понякога съм във върховно настроение. За съжаление тази сутрин не е така.

— Ето на това му казвам аз лош късмет.

— Точно така.

Той отвори вратата и я побутна леко към коридора. Първия човек, когото Маги видя, бе Одеса. Възрастната жена бе на най-горното стъпало и се канеше да слезе надолу. Гледаше право във вратата на Джош.

— Добро утро, мила — поздрави весело Одеса. По нищо не личеше да се е притеснила, че Маги излиза от стаята на Джош. — Добре ли спа?

Маги чу как Джош изпъшка от другата страна на вратата. Въпреки дръзките ѝ думи само преди миг, тя усети как се изчервява. Опитва се да си придаде незаинтересован вид.

— Добро утро, Одеса. Спах чудесно, благодаря. — Най-доброто, реши Маги, бе да се държи така, сякаш нищо необичайно не се бе случило. — Ами ти?

— Посред нощ направо замръзнах. Сигурно Полковника е оставил термостата на прекалено ниска температура. Затова пък сутринта бе топло и приятно. Как е Джош тази сутрин?

— Джош — отвърна Джош и излезе от стаята си с решително изражение, — се чувства наистина чудесно тази сутрин.

Одеса понечи да каже нещо, но преди да заговори, Шърли беше сложила ръка на дръжката на своята врата.

— Здравейте всички. — Тя нагласи очилата с фалшивите диаманти на носа си. Усмихна се щастлива на Маги и Джош. — Значи вие двамата сте решили да се отдадете на големия сън, така ли?

Поздравления. Знаех си аз, че е въпрос на време. Ще трябва да организираме годишно парти, нали Одеса?

— Годишно парти ли? — Маги усети как стомахът ѝ се преобръща. Зад нея Джош все още стоеше на вратата.

— Разбира се — потвърди Одеса. — Сигурна съм, че в мазето беше останало още малко шампанско. Обърна се тъкмо когато Полковника излезе от стаята си. — Нали имаме останало шампанско, Полковник?

— Май да. Какво ще празнуваме? — Полковникът се огледа и видя застаналата на вратата на Джош Маги. Стресна се от изненада. — Ясно. Картинката ми е ясна. Май ще правите важно съобщение.

— Нали са много сладка двойка? — попита Шърли, когато ги погледна, без да крие обичта си. — Напомнят ми за началото на връзката ми с Рики.

— Знаеш ли, мила — обърна се небрежно Одеса към Маги. — Не ми е приятно да повдигам този въпрос, но според мен, вие двамата с Джош сте създадени един за друг. Нали така, Полковник?

Полковникът кимна, без да откъсва поглед от Джош.

— Да, скъпа, май наистина каза такова нещо.

Одеса се усмихна отново.

— А те вече са сгодени. Това е просто прекрасно.

Първоначалната неловкост на Маги отстъпваше пред нахлуващата паника. Разбра, че очаква Джош да овладее положението, но той не казваше и дума. С крайчеца на окото си забеляза, че той просто стои на вратата, подпрял се с едното си рамо на касата, ръцете му бяха скръстени на гърдите. Искаше ѝ се да му изкрещи, за да го накара да престане с тази игра, преди нещата да излязат от контрол. Очевидно той нямаше намерение да прави подобно нещо.

— Добре — каза Маги и се опита да се засмее шеговито. — Позабавлявахте се, но стига вече. Не прекалявайте. Никакви шеги повече, ясно? Прекалено рано сутринта е за подобен вид хумор.

— Че кой се шегува? — попита невинно Шърли. — Просто се радваме за теб, мила. Крайно време бе да си намериш истински мъж. Нямам нищо против любезния Клей О'Конър, но всеки виждаше, че той не е за теб.

Полковникът погледна строго Джош.

— Вече определихте ли дата?

— Не — отвърна Джош с удивително спокоен глас. — Ще се уточним в най-скоро време.

Полковника кимна отново, доволен.

— Поздравявам и двамата. Ще се видим на закуска. Не бързайте. Можем и ние да оправим нещата една сутрин. Докато бях военен приготвих съвсем прилично кафе. Колегите офицери ми казваха, че лъжичката стои изправена вътре. — Той подаде ръце на Шърли и Одеса. — Да вървим, дами.

— Да вървим. — Одеса пое дясната му ръка. — Умирам от глад.

— И аз. — Шърли щастливо пое другата ръка на Полковника. След това се усмихна доволно на Маги. — Надявам се и вие двамата да имате апетит като нашия. Ще ви чакаме.

Маги стоеше, без да помръдва, докато тримата приятели се скриха от погледа ѝ. След това се въртна към Джош. Той изви едната си вежда, щом забеляза, че тя го гледа, обзета от леден гняв.

— И какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — засъска тя. — Те си мислят, че сме сгодени.

— Да, и аз останах със същото впечатление.

— А защо им го позволи? — сопна се тя. — Защо не каза нещо? Защо не се опита да обясниш?

— И как, според теб да обясня, че излизаш от стаята ми в шест и половина сутринта, при това облечена в нощница?

— Нямаше нужда да ги оставяш да си въобразяват, че сме сгодени — повиши глас Маги. Имаше чувството, че е хваната в капан. — През всичкото време стоя като пън. Това никак ли не те притесни? Че те вече са те повели към олтара.

— А какво можех да им кажа? — попита тихо Джош. — Може би трябваше да заявя, че съм прекарал нощта с теб, въпреки че намеренията ми не са нито честни, нито почтени. Те нямаше да го приемат за нещо нормално, Маги. Не забравяй, че са от различно поколение.

— Ти пък откога започна да се интересуваш от одобрението на хората? — Очите на Маги се разшириха, когато се сети за нещо. — Джош, нали не се страхуваш, че ще те погнат с пушка? Знам, че се шегувахте, но не си мисли, че Полковника би опитал подобно нещо. Не и в днешно време.

Джош сведе поглед към скръстените си ръце, а след това вдигна очи към притеснения ѝ поглед. Сивите му очи отново бяха станали студени и неразгадаеми.

— Може би просто не исках да разстройвам никого, Маги. Не забравяй, че съм тук, за да си свърша работата. Трябва да се държа професионално. И без това пристъпих определена граница. Изобщо не трябваше да те водя в стаята си снощи. Но стореното, сторено, нека да си свърша работата, без да настройвам никого срещу себе си. Така само ще стане значително по-сложно. Трябва да ми сътрудничат, за да успея да разреша случай.

Маги се почувства така, сякаш я бе ударил. Инстинктивно отстъпи крачка назад, когато осмисли думите му.

— Остави ги да си мислят, че сме сгодени, единствено за да можеш да решиш случая, така ли?

Той се намръщи.

— Така е най-добре, Маги. Само за още няколко дни ще разбере какво става. Имам няколко подозрения и искам да ги проверя, а след това ще заложа капан на този, който стои зад така наречените инциденти в хотела.

— Ясно. — Маги преглътна с усилие. Джош щеше да си тръгне след няколко дни.

— Междувременно не искам никой да ми мъти водата повече отколкото вече е размътена. Не мога да си позволя да задействам алармата на този, който причинява неприятностите. Нека всичко да изглежда нормално. Честно казано, това не е най-лошото, което можеше да се случи тук.

— Така ли?

Джош се замисли.

— Не е. Всъщност, колкото повече мисля, толкова повече вярвам, че постъпката ни беше правилна.

— Нищо не разбирам. — Устата на Маги пресъхна. С ужас усети, че всеки момент ще избухне в сълзи.

— Да, това малко недоразумение ще работи в наша полза — заяви Джош. — Не разбираш, ли Маги? Това е свършеният капан.

Маги го гледаше и усещаше как ѝ прилошава.

— Не те разбирам.

Джош се оттласна от касата на вратата и влезе обратно в стаята си.

— Не се притеснявай, любима. Ще ти обясня подробностите допълнително. Междувременно просто поддържай версията с годежа, става ли? Нека всички повярват, включително Полковника, Одеса и Шърли.

— Ама, Джош... — Маги замълча, когато детективът тихо затвори вратата под носа ѝ.

Тя остана загледана онемяла, а след това се завъртя рязко и хукна към стаята си. Зарече се да не плаче, докато сваляше халата и нощницата. Метна ги на леглото и се отправи към малката баня. Нямахше да плаче.

Само че думите на Джош, че „недоразумението“ било удобно прикритие бяха прекалено много за наранените чувства на Маги. Какво, всъщност, бе очаквала, питаше се нещастно тя. Разбира се, че той нямаше да се остави да бъде въввлечен в истински годеж. Никой не бе чак толкова честен и почтен в днешни дни. А и последното, което тя искаше, бе да го насили да постъпи „както трябва“.

Когато влезе под душа, сълзите ѝ се смесиха с водата. Чак когато се разплака, тя си призна какво в действителност се беше случило през изминалите няколко дни.

Беше се влюбила в Джош Дженюъри.

Телефонът в кухнята иззвъня тъкмо когато Джош и Полковника разказваха подробностите около прерязаната жица на електрическо котле за отоплението. Маги скочи, за да се обади.

— Ало?

— Джош Дженюъри, ако обичате — помоли рязък мъжки глас.

— Момент, ако обичате. — Маги покри слушалката с ръка и погледна Джош. — За теб е.

— Добре. — Той стана и по слушалката. — Да? А, ти ли си, Макрей. Не, не прекъсваш нищо, освен закуската. Казвай каквото има и не ми се прави на интересен. — Последва ново мълчание. Джош се намръщи. — Макрей, изобщо не е смешно. Подмятанията ти със студа не ме интересуват. Кога най-сетне ще си го набиеш в дебелия глава? Каж ми какво си открил за Уилкокс?

Маги и останалите млъкнаха, щом чуха името на Дуайт Уилкокс. Полковника отново доби замислено изражение, а Одеса гледаше недоволно, докато Шърли се пулеше очарована.

— Той Дуайт ли разследва? — обърна се Одеса към Маги.

— Май да. — Маги отново се зае с грейпфрута. Не ѝ се говореше.

— Уилкокс знае кое къде е в мазето — отбеляза тихо Полковника. — Освен това е доста добър техник.

— Не знам — измърмори Шърли. — Просто не мога да си представя Дуайт да замисли всички тези дивотии. Моят Рики все казваше, че ти трябва много ум, за да станеш добър престъпник. Тъпаците ги хващали рано.

Джош не обърна внимание на коментарите на масата. Бе измъкнал бележник от близкото чекмедже и бързо драскаше някаква информация.

— Добре, Макрей. Не е много, но поне е нещо. Искам да провериш и друго, може ли? Виж дали Джони има време да провери самия хотел и земите. Не, не знам какво търся. Поне в момента. — Джош огледа четирите любопитни лица. — Стари легенди... нещо свързано с пари, или съкровища... абе нещо интересно. Да, може. Точно така. Обади ми се, щом разбереш. Спокойно.

— Кажеш? — Маги погледна предизвикателно Джош, когато той седна отново на масата. — Какво е открил Макрей за Дуайт.

— Не е много. — Джош погледна страницата с бележките си. — Уилкокс е имал неприятности със закона преди няколко години.

Шърли го зяпна.

— Нашият Дуайт е мошеник?

— Не точно. — Джош откъсна страницата, сгъна я и я пъхна в джоба си. — Бил е задържан за кражба. Лежал осемнайсет месеца. След това е останал чист.

— Кражби значи? — Маги остави грейпфрута и лъжичката. — Сигурен ли си?

Джош кимна.

— Това още не означава нищо. Бил е още дете по онова време и не се е измъкнал.

— Нищо чудно — натякна Шърли. — Нали ви казах, че не е особено умен.

— Да, но означава, че младежът има криминални наклонности — отбеляза Одеса. Намръщи се към Маги. — Мила, дали не е най-добре да не му даваме повече работа?

— А кого ще повикаме? — Маги си взе препечена филийка. — Нали в Перегрин Пойнт е пълно с техници.

— Въпреки това можем да пуснем обява и да си намерим друг — настояваше Одеса.

Маги остави хляба.

— Нали леля Агата го е наела?

Полковника кимна сериозно.

— Точно така. Преди две години. Малко след като той се премести да живее тук. Казваше, че е много доволна от работата му.

Джош вдигна ръка.

— Вижте, няма защо да обсъждате какво смятате да правите с Дуайт Уилкокс точно сега. Не искам Маги да променя каквото и да е. Така само ще подплаши човека, който стои зад инцидентите, които предполагаме, че са повече от просто инциденти.

Полковника кимна отново.

— Напълно прав си, Дженюъри. Нека да продължим да се правим, че просто ни е споходил лош късмет.

— Точно така, лош късмет. — Маги се изправи и пристъпи към мивката. Тя си помисли за всички лош късмет, който я бе сполетял по-рано тази сутрин, когато излезе от стаята на Джош и се натъкна на Одеса. — Напоследък все ни спхожда лош късмет, нали!

— Не е нещо, с което няма да успеем да се справим — отвърна сухо Джош.

Същия следобед Маги седеше до Джош в черната тойота. Не го бе молила да я придружи до града. Напротив, дори положи всички усилия да разубеди Джош да идва с нея. Само че той настоя. Маги вече бе разбрала, че когато Джош решише да прави нещо, нямаше начин да го отклони от набеязаната цел.

— Не ми трябва помощ, за да напазарувам, Джош. Мога и сама. — Маги гледеше през прозореца към сивия океан. След малко щеше да започне нова буря. Виждаше как дъждът приижда от морето. До половин час щеше да плисне.

— Няма проблем. — Ръцете му стискаха волана с лекота и умение. — И аз трябва да купя някои неща за себе си.

— Можех да ти купя пяна за бръснене, ножчета, или каквото там ти трябва — измърмори тя.

— Да, но ми се искаше да поизляза. — Джош я погледна. — Защо си нацупена днес?

— Не съм нацупена.

— Да бе. В това настроение си, откакто се натъкна на Одеса и другите пред стаята тази сутрин. Нали не се притесняваш заради фалшивия годеж?

— Ами ако се притеснявам?

— Маги, вече ти казах, че всичко ще се получи както трябва.

— Оставих всичко на теб, а виж какво стана. — Маги се обърна и го погледна вбесена. — Ти си виновен за всичко, Джош. Частен детектив бил. Можеше поне да провериш дали навън няма някой, преди да ме изхвърлиш. Ама не. Не можа. Търпение нямаше да ме разкараш от стаята си.

— Ти наистина си вбесена. — Джош я погледна учуден.

— Точно така. Цялата тази работа не ми харесва, Джош. Изобщо не ми харесва.

— Спокойно. След няколко дни всичко ще си дойде на мястото.

— Направо супер. И какво ще стане? Какво, според теб, да кажа на Полковника, Одеса и Шърли, когато си заминеш? — писна Маги. — Ще решат, че си ме зарязал. Ще ме съжаляват.

Джош огледа пътя пред тях.

— Кажим им, че си променила мнението си и си решила да се откажеш от годежа. Те ще те разберат.

— Те няма да ме разберат. Ще решат, че случилото се между нас не е нищо повече от флирт за една нощ и ще са напълно прави.

— Тогава не им казвай нищо.

Тя го гледаше и не можеше да повярва.

— Ти да не би да си луд? Какво ще правя, след като си заминеш? Ще се преструвам, че продължаваме да сме сгодени ли? Как си мислиш, че ще стане тази работа?

— Готов съм да ти помогна — отвърна тихо Джош. — Ще продължим с годежа още няколко месеца и ще им кажем, че сме решили друго.

— Да, разбира се. А как ще ги лъжем, след като ти си в Сиатъл, аз в Перегрин Пойнт?

— Мога да идвам за уикендите известно време. Ти можеш да отскачаш до града. Нека да сме честни, Маги. Ние с теб се привличаме. Снощи беше страхотно. Знаеш го не по-зле от мен. Защо да не продължим да се виждаме?

Маги затвори очи.

— Би ли престанал с тези разсъждения за връзката ни? Май не разбираш какво се опитвам да ти кажа? Не искам фалшив годеж.

— Дори за да разрешим случая ли?

Маги изпъшка и насочи вниманието си към силния дъжд, който прииждаше откъм морето.

— Чувствам се като хваната в капан.

— Не се притеснявай — отвърна без следа от притеснение Джош. — Нали ме повика, за да те спася, забрави ли вече? Все ще измисля нещо.

— Ти си този, който все разправя, че не си струва да се правиш на герой.

— Този път не се правя на герой. Аз те въвлякох в този годеж. Ще намеря начин да те измъкна, без да се чувстваш неловко.

— Не се чувствам неловко — отвърна вбесена Маги. — Да, всъщност неловко е. Полковника и останалите са толкова старомодни и искат да ме защитават.

— Кажи ми истината, Маги. Ти беше безкрайно смутена, когато излезе и видя Одеса сутринта, нали?

Тя въздъхна.

— Да.

— Годежът беше единственият начин да се оправят нещата — продължи Джош.

— Много удобен начин — изсъска приглушено Маги. — Вмести се в прикритието ти за нула време.

Джош замълча за момент.

— Затова ли си толкова притеснена? — попита най-сетне той. — Ядосана си, защото използвам измислен годеж за прикритие ли?

— Не искам да говоря повече по този въпрос — заяви младата жена. Вече бяха влезли в града и той бавно зави на паркинга пред

супермаркета. — Злото вече е сторено, така че поне да се надявам, че ще излезе нещо от него.

— Повярвай ми, Маги. Снощи ми вярваше.

— Тази сутрин, обаче, си научих урока, нали?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Маги прибираше пликете с покупките в багажника на колата, когато Клей О'Конър ѝ махна от другата страна на улицата.

— Маги — провикна се той и излезе от офиса си. — Стори ми се, че си ти.

Маги се изправи и се обърна, за да помаха. Центърът на Перегрин Пойнт се състоеше от две пресечки с магазини. Фирмата за недвижими имоти на О'Конър се намиращ точно срещу магазина за хранителни стоки. Очевидно Клей я бе забелязал от прозореца на офиса си. Маги наблюдаваше как Клей се оглежда за коли, след това бързо пресече улицата, без да си прави труд да отиде до ъгъла на пешеходната пътека. В този студен ден бе облечен в красив пуловер с едра плетка и вълнени панталони. Косата му бе внимателно подредена, ефект, който се постигаше с доста пяна. Диамантът на масивния му златен пръстен проблесна, когато той мръдна ръка. Все едно че бе излязъл от мъжко модно списание.

Щом видя Клей с веселото открито лице и лъчезарна усмивка, Маги веднага го сравни с Джош. При Клей всичко бе очевидно. Ала вместо да се почувства спокойна от този факт, тя си каза, че той е обикновен и скучен. Затова пък Джош я караше да се сеца за старата поговорка, че тихите води били най-опасни. С него мислеше все за страст и опасности, напомни си Маги.

— За малко да не те видя — оплака се Клей, когато стигна при нея. — Не познах колата. На кого е? На онзи писател ли?

Маги се изчерви. Веднага ѝ хрумна, че измисленият годеж ще създаде много проблеми в бъдеще. Не трябваше да разказва на всички, предупреди се тя. Нямахше нужда целият Перегрин Пойнт да разбира. Дори докато го мислеше, тя разбра, че клюките в такова малко градче не могат да бъдат спрени, че усилията ще бъдат напразни.

— Здравей, Клей. Колата е на Джош. Дойде с мен, за да си купи някои неща, тъкмо ме докара. — Маги постави нов плик в багажника. Колебаеше се дали да не каже на Клей истината.

— Знаеш ли, Маги, мислих много за този тип. — Красивото лице на Клей стана сериозно. — Не искам да те стряскам, но не ти ли се струва странно, че той се появи точно сега.

Маги се стресна, но бързо се опомни. Намръщи се и вдигна поглед към Клей.

— Странно ли?

Клей сви рамене и се подпря с една ръка на капака на тойотата.

— Ами ти тъкмо затвори за зимния сезон, а той се появява на вратата и иска да остане цял месец. Връщам те у вас, след като сме излизали на среща и той чака на вратата. След това разбирам, че сте вечеряли в града. А сега вече пазарува с теб. Май бързо е успял да стане част от семейството, а?

Маги прехапа долната си устна.

— Нали знаеш как е, Клей. Той е единствения гост в хотела, затова е най-добре да стане част от домакинството за този един месец. През повечето време не го виждаме. Все си стои на втория етаж и работи над книгата си. — Тези думи вече са истински, каза си мрачно Маги.

Клей я наблюдаваше замислен.

— Ти изобщо виждала ли си тази книга?

— Да, виждах я. — Маги с облекчение призна истината. Напоследък се бяха събрали прекалено много полуистини и измислици. — Криминален роман е. Много вълнуващ, като съдя по това, което видях.

— Хм.

— Какво има, Клей.

Той ѝ се усмихна по своя очарователен начин.

— Маги, не ми обръщай внимание. Просто ревнувах.

Маги се почувства нещастна. И малко виновна.

— Клей, съжалявам, ако съм те подвела да си мислиш, че изпитвам към теб по-силни чувства, отколкото имам. Искам да кажа, че компанията ти ми е много приятна, но не бих искала да си мислиш, че...

Чаровната усмивка на Клей стана доста по-замислена. Той докосна устните ѝ с пръст, за да я накара да замълчи.

— Не се притеснявай, Маги. Аз съм голямо момче. Знам, че за теб връзката ни, поне за момента, е напълно неангажираща, но имам

намерение да променя нещата. Междувременно ще успее да се справя с конкуренцията.

Маги започна да кипи от раздражение. Получаваше се ужасно неловко.

— Клей, тук не става дума просто за конкуренция. Не бива да си мислиш, че играя игрички, но двамата с Джош доста се сприятелихме, откакто той дойде в хотела. Това е.

Усмивката на Клей стана още по-широка.

— Не се притеснявам. Всичко ми е ясно. Все пак Дженюъри ще си замине след две седмици, а аз ще съм още тук, нали?

— Клей, много мило от твоя страна... наистина.

— Аз съм мил човек по природа — продължи замислен той. След това стана много сериозен. — Маги, оде те говорех сериозно. Ти не знаеш почти нищо за този Дженюъри. Ако направи нещо, с което да те притесни, нали ще ми се обадиш веднага?

— Ама, Клей...

— Просто ми обещавай, скъпа. Искам да знаеш, че можеш да ми се обадиш във връзка с всичко, което възникне в хотела.

— Като какво например? — попита Джош бавно и заплашително, когато се появи между две паркирани коли.

Маги трепна, когато чу гласа му. Обърна глава и забеляза, че той носи малък хартиен плик в ръка. На него се виждаше емблемата на аптеката на Перегрин Пойнт.

— А, ето те и теб, Джош — започна отчаяно тя. — Тъкмо се чудех какво ти се е случило. — Тя погледна демонстративно към часовника си. — Мили боже, виж кое време стана. Трябва да вървим. Започва да вали.

Джош не ѝ обърна никакво внимание. Небрежно подмяташе малкия плик, докато се усмихваше предизвикателно на Клей.

— Какво чух, че се притесняваш за нещо в хотела ли?

Клей махна ръка от покрива на тойотата и я натъпка в джоба.

— Просто двамата с Маги си приказвахме като добри приятели. Близки сме вече от няколко месеца, нали така, Маги?

— Ами, да. Да, така е, Клей. — На Маги ѝ се искаше да пропълзи в някоя дупка и да се скрие. Никога не ѝ се беше случвало да бъде причината за сблъсък между двама възрастни мъже. Беше ужасно

притеснително. — Вижте, ние наистина трябва да вървим. До скоро, Клей. Джош, би ли побързал? Имам си работа в хотела.

— Разбира се, любима. — Джош обърна гръб на Клей, заобиколи колата, за да отвори вратата на тойотата и да настани Маги вътре. След това заобиколи отново, за да се настани зад волана. — До скоро О'Конър.

Маги помахна на Клей, докато Джош излизаше от паркинга.

— Честно, Джош, държа се безобразно грубо.

— С кого?

— С Клей. И не смей да се държиш така, сякаш нищо не се е случило. Беше неучтив и го знаеш много добре.

— Този тип се опитваше да те предупреждава да стоиш далече от мен, нали?

Маги вирна брадичка.

— Той просто изтъкна колко малко знам за теб, че е странно как така си се появил неочаквано в хотела.

— Появих се, защото ти ме нае — изръмжа Джош. — А ти не го забравяй.

— Само че аз не мога да го кажа на Клей, нали?

— Не и преди да си свърша работата — съгласи се хладно Джош. — А ти какво му каза?

Маги въздъхна.

— Не много. Че напоследък си станал част от домакинството.

Джош избухна в смях.

— Просто стар приятел на семейството, така ли? О'Конър трябва да е доста по-тъп, отколкото изглежда, ако повярва.

— Не е нужно да говориш за Клей по този начин. Той не е тъп. Просто е мил човек — което не може да се каже за тези около мен.

— Така ли? — Джош рязко намали. Отби от пътя и спря на празен паркинг. Гъсто избуяли дървета скриваха колата от преминаващия трафик.

— Какво правиш? — погледна го вбесената Маги.

— Искам двамата с теб да поговорим, а не мога да го направя в хотела. Там винаги има прекалено много хора. — Джош изключи мотора и остана смълчан дълго, впил замислен поглед в притъмнялото море.

Маги усети, че разговорът им ще се бъде важен.

— Джош? Да не би нещо да не е наред?

— Какво мислиш за това, Маги?

— Какво мисля за начина, по който се държа с Клей ли? Нали вече ти казах. Реших, че е много грубо. Опита се да се правиш на мъжкар. Трябва да ти призная, че не се почувствах много добре. Със сигурност знам, че съм една от малкото неомъжени жени под петдесет тук в Перегрин Пойнт. Все едно че двамата сте ме избрали някъде в тълпата и трябва да се счепкате за мен.

— Забрави сцената с О'Конър. — Джош постави ръце на волана.
— Кажи ми какво мислиш за книгата.

Маги се обърна рязко към строгия му профил.

— Книгата ли?

— Ти единствена си я чела до този момент. Снощи, докато бях долу и се занимавах с котлето, си имала време да прочетеш доста голяма част. Докъде стигна?

— Джош, съжалявам, че прочетох написаното. Не биваше да надничам по този начин. Нали разбираш, че се страхувах да не бъда измамена.

— Докъде стигна? — повтори Джош, разграничавайки думите, за да постигне по-добър ефект.

— Две глави — призна тя.

— И какво мислиш?

Маги леко се усмихна.

— Мисля, че романът ти е страхотен, Джош.

Той рязко завъртя глава към нея, а от погледа му се излъчваше напрежение.

— Кажи ми истината.

— Истината е, че съм прочела страшно много криминални романи и те уверявам, че твоят ще се нареди сред най-добрите — продължи тихо тя.

Той въздъхна дълбоко.

— Наистина ли?

— Наистина. Главният ти герой, Адам Карлайл, е чудесен. Опитва се да живее обграден от цинизъм, но отдолу се крие роден герой. Това е просто чудесно. Той е добър човек. Готов е да се сражава за слабите и невинните, дори в моментите, когато мрънка, че не си струва да се прави на герой. Много прилича на теб, нали Джош?

— Не, по дяволите. Той е просто плод на въображението ми.

— Според мен е повече от това — отвърна Маги. — Той е твоето второ аз. Разрешава случаи, които на пръв поглед са ясни, също както е било при теб, има невинна жертва и истински злодей. Тъкмо случаите, където няма съмнение кое е добро и кое е зло. А той се впуска в битка срещу истинското зло.

— С Адам Карлайл е винаги лесно и просто — отвърна тихо Джош. — От време на време му се налага да прекрачи чертата, за да раздаде правосъдие.

— Просто се прави на герой. Дълбоко в себе си читателят обича истинските герои и моментите, когато справедливостта тържествува. Освен това, струва ми се, че читателите имат нужда от подобни романи. Така засищат някаква вътрешна потребност. Ти си се насочил право към сърцето на читателя, Джош. Ще постигнеш невероятен успех.

— Нали не го казваш просто така?

— Джош, не мога да повярвам, че имаш съмнения. Винаги си толкова самоуверен.

Той махна пренебрежително с ръка.

— Нали ти казах, че твоето мнение е единственото, което имам, освен моето, разбира се.

— Каж ми нещо друго. Адам Карлайл ще си има ли приятелка, която да му помогне да разреши случая? Обичам романите, в които се появява здрава връзка между главния герой и някоя дама. Не ми е приятно, когато той е вълк единак и спи с клиентките си. Искам да кажа, че това направо ме дразни.

Джош се обърна към нея, а в очите му блестяха весели искри. Той разкопча предпазния ѝ колан и притисна длан на тила ѝ. Привлече я към себе си.

— Каза много за Адам Карлайл. В някои отношения може и да си права. Той не спи с клиентките си, също като мен. — Докосна нежно устните ѝ със своите.

— Радвам се да го чуя — въздъхна притеснена Маги.

— Да, май трябва да се замисля да му осигуря постоянна партньорка. — Джош я привлече още по-близо. Белият плик от аптеката се смачка между тях.

— Какво е това? — попита Маги и сведе поглед.

— Нищо. — Джош я привлече отново в ръцете си.

— Чакай малко. Сигурно сме смачкали това, което си купил. — Маги взе хартиения плик и понечи да го остави на пода. Той се изплъзна от ръката ѝ. — Опа.

— Аз ще го взема — Джош бързо посегна, за да прибере съдържанието на плика, но очевидно не бе достатъчно бърз.

Маги забеляза шарената кутийка с презервативи.

— Джош. Не е възможно. Кажи ми, че не си ги купил в аптеката на Перегрин Пойнт. Как можа!

— Много лесно. Просто си отворих портфейла и подадох парите. След това цялата кутия беше моя. — Джош пъкна издайническата кутия обратно в плика и го подхвърли на задната седалка. — Какво толкова? Нали не си забравила, че спим заедно?

— Случило се е един-единствен път — изсъска Маги. — Спали сме задно един-единствен път, Джош.

— И какво от това?

— Как какво? Всички в Перегрин Пойнт ще разберат — извика тя. — Колко пъти да ти кажа, че това е един малък провинциален град? Как може да ми причиниш подобно нещо?

— Аз пък си помислих, че така прикритието ни просто става по-достоверно — отвърна невинно Джош.

— Прикритие ли? — Маги отвори уста. В нея набъбна ярост. Тя посегна към гърлото му с две ръце.

Джош стисна китките ѝ и се изсмя тихо.

— Маги, Маги, успокой се. Просто се шегувах.

— Играеш си с репутацията ми. Това изобщо не е подходяща тема за майтапи — сопна се тя.

Той се усмихна, за да я успокои.

— Любима, до ден-два всички ще знаят, че сме сгодени, така че клюките ще се разнесат.

— Ние не сме сгодени. Това не е наистина. — Тя стисна юмруци. — В гърдите ѝ се разгоря безсилие. — По дяволите, как може да усложниш толкова много нещата?

— Маги, няма ли да престанеш да се притесняваш? Казах ти, че ще се погрижа за всичко.

— Да, сигурно. Трябва, обаче да ти кажа нещо, Джош. Великият ти план да се преструваш за известно време, че наистина сме сгодени,

а след това да се стопиш по пътя си към залеза, просто няма да го бъде. — Маги грабна чантата си и извади кърпичка. Издуха носа си, побесняла заради сълзите, които заплашваха да потекат. Нямахте да си позволи да заплаче втори път, зарече се тя.

Без да каже и дума, Джош я привлече до гърдите си. Не каза нищо, когато тя заплака.

— Толкова е уничително — подсмърчаше Маги и бършеше очи в ризата на Джош. — Не знам защо се държа по този начин. Напоследък преживях твърде много стрес.

— Сигурно. — Джош продължаваше да я притиска до себе си. Нямахте нищо против, че тя е намокрила ризата му. — Маги, не е нужно годежът да е измислен.

— Какво? — Тя се размърда до него, открила спокойствие, уют и топлота в ръцете му.

— Казах, че не е нужно да се преструваме. Можем да го направим наистина.

Маги притихна. След това бавно вдигна глава и го погледна.

— Истински годеж?

Той леко се усмихна и стисна брадичката ѝ с пръсти. Прокара бавно палец по долната ѝ устна.

— Защо не? Според мен добре се разбираме. Привличаме се. Защо да не опитаме? Мисля, че ще се получи.

Тя се отдръпна бавно, за да се опита да разбере казаното.

— Господи. Пак се правиш на герой, нали?

Той се намръщи.

— Какво общо, по дяволите, има това с геройствата?

— Ти имаш общо. — Маги се отдръпна в своята половина. — Правиш се на герой. Предлагаш да направим годежа истински, защото видя, че измисленият ме разстройва. Чувствах се отговорен. Няма да стане, Джош.

— Няма ли?

Маги изпъна рамене и закопча отново предпазния си колан.

— В никакъв случай. И аз си имам гордост. — Тя си попи очите и пусна смачканата кърпичка обратно в чантата. — Аз не съм някоя слабохарактерна невинна, безпомощна жертва. Мога и сама да се грижа за себе си. Засега поне, се справях чудесно.

Джош се отпусна на вратата и я погледна през присвити очи.

— Ти да не би да си въобразяваш, че съм чак толкова безчувствен, че да се обвържа в брак само за да се направя на герой? Я помисли отново, Маги. Казах ти и преди, че дните ми на герой са вече минало.

Тя долови гнева в думите му и забеляза, че той не е в добро настроение. Дори изглеждаше твърде опасен.

— Защо тогава предложи да направим истински годеж, а не да го оставим просто като част от прикритието по случая?

— Вече ти казах защо. Имаме достатъчно общи неща, за да сме сигурни, че бракът ще потръгне. Аз съм почти на четирийсет. Време ми е да се задомя. Ти си почти на трийсет, а досега не си срещала истински герой, който да те помете в страстта си и да ти сложи пръстен.

— Имам възможности — ядоса се тя. — Не съм чак толкова загубена. Вземи Клей, например.

— Я стига, Маги. Не е възможно да говориш сериозно. Клей вече ти беше омръзнал, когато се появих аз.

— Ти пък откъде знаеш? — попита побесняла тя.

— Беше повече от очевидно, когато се прибра след онази среща с него — обясни Джош. — Трябва да си ми благодарна, че те отървах от него.

— Не съм казала подобно нещо.

— Не беше нужно да го казваш. Аз съм частен детектив, нали не си забравила? Много ме бива да забелязвам нещата, когато са ми пред очите.

— Така ли? Слушай сега, господин Частен детектив. Когато реша да се сгодя наистина, ще го направя, защото обичам мъжа, и защото той също ме обича. Няма да стане, защото тази връзка му осигурява добро прикритие за случая, над който работи в момента. Няма да го бъде и защото мъжът прекалява с чувството си на отговорност, или защото е решил, че му е крайно време да се задоми и не може да си намери нищо по-добро.

— Разбрах те. — Джош почука с пръст по волана.

В колата настъпи тягостно мълчание. Дъждът бе достигнал брега и сега барабанеше по капака на тойотата. Маги се размърда нервно. Прииска ѝ се да не бе реагирала чак толкова емоционално заради думите му. Прииска ѝ се да е по-дръзка и безразсъдна. Прииска ѝ се да

може просто да се наслади на страстта и приключенията, които изникваха пред нея. Прииска ѝ се снощната случка да не бе толкова важно събитие за нея.

Искаха ѝ се толкова много неща, но най-вече да не се бе влюбила в Джош Дженюъри.

— И така — продължи Джош, след като няколко минути мисли над проблема. — Мислиш ли, че някой от идващите дни ще се влюбиш в мен?

Маги обмисли двата възможни отговора на този въпрос. Или можеше да се разкреци и да се разреве истерично заради несправедливостта на този свят и липсата на чувствителност при мъжете, или можеше да се държи като зряла отракана жена. С огромно усилие се спря на второто.

— Кой знае? В момента толкова много неща ми висят на главата. — Маги си наложи да се усмихне ведро и погледна часовника. — Не трябва ли вече да тръгваме? Стана доста късно.

Джош продължи да мълчи още няколко минути, а след това, без да каже и дума, запали колата и потегли.

Много по-късно същата нощ, Джош бе сам в стаята си, докато залагаше капан за натрапника в „Пeregрин Менър“. Замисълът му бе простичък, както винаги ставаше с повечето умно измислени неща. Ако подозренията му се окажеха правилни, тук нямаше работа с гений на криминалната мисъл. Нямаше защо да си блъска главата над нещо сложно.

Освен това Джош имаше чувството, че трябва час по-скоро да премахне досадния натрапник. Беше наясно, че опасностите се увеличават след инцидента с електрическото котле. Който и да бе слизал в мазето, за да извърши поразията, бе станал или по-дързък, или бе отчаян. Затова трябваше да го спре.

Когато остана доволен от плана си, Джош взе решение да го приложи още на следващия ден.

Така че тази вечер не му оставаше нищо интересно, с което да се занимава. Маги вече си бе легнала и очевидно нямаше никакво намерение да се промъкне по коридора, за да дойде при него втори път. А на него никак не му се работеше над книгата.

Същевременно знаеше, че няма да може да заспи, не и след разговора с Маги днес следобед в тойотата. Не и след начина, по който Клей О'Конър бе предупредил Маги да не се захваща с непознати. Не и след като Маги отказа да признае, че се е влюбила в него.

Джош се замисли над тези три неща, а след това се изправи на крака. Пристъпи до прозореца и погледна към нощното море.

Защо ли Маги се съпротивляваше на чувствата си към него, чудеше се Джош. Задаваше си този въпрос още от сутринта. Снощи бе толкова сигурен. Отдаде му се с цялото си сърце, бе готова на всичко. Жена като Маги не бе в състояние да се престори, че изпитва такава страст. Освен това, тя се уважаваше прекалено много, за да започне някоя краткотрайна връзка за развлечение. В това Джош бе убеден.

Когато, обаче, най-спокойно се съгласи да направят годеж пред погледа на Полковника, Маги се разбесня. Джош бе принуден да отстъпи и да каже, че годежът ще се окаже умело прикритие за него, докато се занимава със случая. Очевидно не бе преценил риска достатъчно добре, защото тя се бе разбесняла още повече.

Това, което Джош не разбираше, бе защо тя се разстрои чак толкова много. Ако бе разгадал правилно сигналите, тя бе луда от любов по него. Да не говорим, че бе от хората, които държат на дълготрайните връзки. Защо тогава отхвърли предложението му да направят годежа истински?

Джош се отдръпна от прозореца, обхванат от безпокойство. Може пък Макрей да беше прав. Май хич го нямаше в отношенията с жените. Може би му липсваше усета към романтиката, или нещо друго.

Джош се отказа да мисли по този въпрос и се насочи към нещо по-практично. Щеше да обиколи отново къщата. Вече бе проверил един път ключалките навсякъде по прозорците и вратите, но нямаше да е зле да провери още веднъж.

Излезе тихо от стаята и заслиза по стълбите. Глезенът вече не го пробождаше, когато вървеше, а ребрата се обаждаха единствено, когато се превърташе в леглото. Какво облекчение да се почувства почти нормално отново.

Джош мина през всички стаи на първия етаж, след това отново провери малките прозорчета в мазето. След като се почувства уверен, че всичко е наред, се заизкачва бавно по стълбите към втория етаж.

Спря пред стаята на Маги. Не устоя и предпазливо натисна бравата. За най-голяма изненада, вратата се отвори.

— Маги? Не се страхувай. Аз съм.

Тя се изправи в леглото.

— Чух те, че ходиш напред-назад. — Гласът ѝ прозвуча предпазлив, но не и уплашен. — Ключалките ли проверяваше?

— Да. — Той затвори вратата и остана загледан в нея, без да излиза от сенките. — Долу всичко е наред.

— Добре.

— Маги?

— Какво има, Джош?

Зачуди се как да подходи, за да заговори отново за връзката им. Думите му бяха. Въпреки това не можеше да се насили да излезе. Отново се замисли как да подходи, каква причина да намери, за да остане поне малко.

Тя изглеждаше толкова примамлива в леглото с пуснатата по раменете коса. През прозореца влизаше достатъчно от бледата лунна светлина, за да може Джош да я вижда. Гледката го накара да потръпне от желание. Желаше я толкова силно, че усещаше болка.

— Ами аз, аз съм готов с капана — каза най-сетне той. Започна да обикаля из стаята и да разглежда нещата ѝ, полуприкрити в сенките. Докосна парфюма на тоалетката и прокара пръсти по кориците на няколко книги. Не може да са друго, освен криминални романи, помисли си той, защото в тъмното не можеше да прочете заглавията. Може би един ден и неговата книга щеше да е на тази тоалетка. На нея ѝ бе харесало прочетеното. Толкова се зарадва, когато го чу днес следобед.

— Разкажи ми за плановете си — подкани го тихо Маги.

Той се изправи до леглото, загледан в нея.

— Ще ми трябва помощта ти.

— Какво очакваш да направя?

— Искам да представим нещата така, сякаш сме заминали за ден-два. Нека хората да мислят, че отиваме някъде двамата. В Сиатъл, или в Портланд. Където и да е. Важното е всички да си мислят, че не сме някъде наблизо.

— Ясно. — Стори му се замислена и далечна. — Сигурно това бе имал предвид, когато каза, че годежът ще ни осигури добро прикритие.

Той се насили да не реагира.

— Може ли да не говорим точно сега за годежа? Просто ми кажи, че ще ми помогнеш и ще организираме нещата така, сякаш заминаваме за няколко дни.

— Добре. Ще го направя. Така или иначе, репутацията ми е загубена. Какво значение има, че всички в Перегрин Пойнт си мислят, че съм отишла на секс купон за уикенда. Може точно това да сътвори чудеса с имиджа ми. И какво ще стане, след като хукнем на този страстен уикенд?

— Вечерта ще се върна и ще дебна.

— Ще дебнеш? — Това й се стори много интересно. — Наистина ще дебнеш, така ли? Както става в криминалните романи.

— Наистина ще дебна от засада — потвърди той, развеселен от ентузиазма й.

— Да не би да си мислиш, че натрапникът ще удари, когато ни няма?

— Според мен това е добра възможност. Той сигурно е отчаян и разгневен. Като пуснем слуха, той ще бъде окуражен и ще действа.

— Колко вълнуващо — каза Маги. — Ще ти помогна да заложеш капана, Джош, само че при едно условие.

— Какво е това условие?

— Да ми позволиш да дебна с теб.

Той се намръщи.

— Дебненето не е забавление, Маги. Това е досадна работа, първо. А второ, ще го правя от колата. Има известни физически нужди, които се налага от време на време да облекча. За един мъж е много по-лесно да върши тази работа, нали ме разбираш.

— Глупости! Като дете ходехме на къмпинг. Мога да използвам храстите, ако се наложи.

Джош се опита да намери по-убедителен аргумент.

— Надявам се да хвана този тип, Маги. Ако се появи, ще му се нахвърля. Най-малкото имам намерение да се приближа достатъчно, за да го видя кой е. Нещата могат да загубеят.

— Затова ти трябва партньор, който да ти пази гърба — заяви тя. — Няма да успееш да ме разубедиш, Джош. Аз съм ти клиентка, не го забравяй. Аз давам заповедите. Щом ще правиш засада, настоявам да ми позволиш да ти помогна.

Той присви очи.

— Обещаваш ли да се подчиняваш на заповеди?

— Обещавам — съгласи се възторжено тя.

— Говоря ти сериозно, Маги. Ако дойдеш с мен, ще правиш точно каквото ти кажа и няма да поемаш рискове. Ясно ли ти е?

— Разбира се.

Джош тихо изруга.

— Добре, можеш да дойдеш.

— О, Джош. — Маги скочи от леглото и го прегърна. — Благодаря ти, много ти благодаря. Не мога да ти опиша колко много означава това за мен. — Прегърна го с всички сили. — Истинска засада.

Щом усети топлите ѝ гърди до своите, тлеещата страст у него се превърна в пламъци. След като първоначално се стресна, той побърза да я привлече до себе си.

Само че Маги вече се бе отдръпнала.

— Върви да поспиш, Джош. Май утре вечер ще будуваме. И двамата трябва да си починем. До утре.

Беше права. Това бе най-лошото.

— Да. Разбира се. Ще се видим на сутринта.

Трябваше му много воля, за да излезе и да се отправи към своята стая.

Така бе най-добре, каза си Джош, докато се връщаше. Поне тя бе отново ентузиазизирана и приятелски настроена. Ако внимаваше, щеше да си върне изгубеното тази сутрин след блестящата идея за фалшивия годеж.

Една мисъл го порази и той бързо се усмихна. Засадите и дебненето обикновено бяха дълги и много досадни. А един мъж и една жена на предната седалка на колата трябваше да правят нещо, за да убият времето.

Джош се развесели — дори бе обзет от оптимизъм — когато най-сетне се съблече и си легна. Заспа веднага.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В пет на следващата сутрин, Джош се бе притаил в очакване в коридора на дискретно разстояние от вратата на Одеса. Прочисти любезно гърлото си и погледна многозначително часовника си, когато Полковника се появи по чехли и халат.

— Точно на време, Полковник.

Полковника вдигна стреснато поглед. След това се намръщи страшно и мустаците му помръднаха.

— Какво, по дяволите си мислиш, че правиш, млади човече? — изръмжа тихо той.

— Искях да поговоря с теб насаме — измърмори Джош. — Прецених, че това е най-подходящото време да те хвана. Освен това, след малката сценка, която бяхте организирали на Маги вчера сутринта, мисля, че си го заслужаваш.

— Сценка ли?

— Толкова точно се появихте всички, че не можеше да бъде просто съвпадение. Излязохте наистина едновременно от стаите си. Доста интересна засада, Полковник, не можеш да не си признаеш. Затова реших и аз да направя засада тази сутрин.

Полковника въздъхна.

— Ние с Одеса винаги сме били дискретни. Ти как разбра?

— Ставам рано. Освен това има отличен слух — ухили се Джош. — Вече съм направил кафе. Дяволите да го вземат, дори ще направя по две яйца. Аз съм спал съвсем сам като истински джентълмен, но се обзалагам, че твоят апетит ще бъде впечатляващ.

— Ти нямаш ли уважение към по-възрастните? Това ви е лошото на вашето поколение. Ако беше служил под мое командване, щях да те оправя аз теб. — Полковника затегна колана на халата и последва Джош надолу. — Ти нали няма да споменеш пред Маги, а?

— Защо? Страхуваш се, че тя ще те попита дали постъпваш честно и почтено ли? — Джош погледна сухо Полковника.

По-възрастният мъж се изчерви от притеснение.

— Вчера сутринта те сложих на мястото ти.

— Така беше. Само мога да ти кажа, Полковник, че не избра момента както трябва. Заради малката ви сценка за малко да загубя войната.

Полковника го погледна остро.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — продължи Джош, — че тази роля на патриарх, дето си я избра за пред вратата ми, накара Маги да се дръпне от мен. През последните двама и четири часа измисля причини защо да не се омъжи за мен. Нямах представа колко е изобретателна.

— Не можела да се омъжи ли? — Полковника го погледна гневно, когато стигнаха края на стълбите и се отправиха към кухнята. — И защо да не може да се омъжи за теб? Виж, нали нямах съпруга и десет деца, които да си скрил някъде? Защото, ако е така, господинчо, няма да търпя поведението ти.

— Нямам нито деца, нито съпруга. — Джош влезе в кухнята, която вече миришеше приятно на прясно сварено кафе. Той грабна кафеарката и напълни две големи чаши. — Вчера, обаче, ти прибърза. Сега Маги е нервна. На мен ми предстои работа, да не говорим, че се налага да оправям кашата, която ти забърка.

— Глупости. — Полковника пое чашата и седна на малката масичка. — Ще ѝ дойде умът в главата. Просто гледай да направиш това, което е добре за нея. Тя е момиче от малък провинциален град. Обича старомодните традиции. Не го забравяй.

— Намеренията ми са честни и почтени — отвърна бавно Джош. Отпиваше от кафето и наблюдаваше внимателно Полковника. — Такива бяха още от самото начало. Кое е много повече, отколкото мога да кажа за теб.

Полковника вирна гордо глава и очите му проблеснаха.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това? Гледай сега, ако говориш за намеренията ми към Одеса, трябва да се извиниш веднага. Намеренията ми винаги ще си останат напълно почтени.

— Защо, тогава още не си се оженил за нея? — попита спокойно Джош.

Полковника въздъхна.

— Заради проклетите акции от проклетата ѝ златна мина. Страхувам се тя да не си помисли, че се опитвам да ѝ пипна

богатството. И аз си имам гордост, млади господине.

— А сещал ли си се да отидеш при адвокат и да направите предбрачно споразумение, за да защитиш имуществото ѝ?

— Веднъж повдигнах въпроса. Много тактично, разбира се. Само че моята Одеса е романтичка. Тя не пожела дори да чуе за предбрачен договор.

Джош прецени, че е редно да рискува.

— Ами ако ти кажа, че акциите на Одеса не струват нищо?

Полковника остана шокиран.

— Ти сигурен ли си, младежо?

— Накарах колегите в офиса да проучат нещата. Искях да проверя теорията на Одеса, че племенниците ѝ се опитвали да се доберат до акциите. Минната компания, от която е купила акциите си преди двайсет години, е банкрутирала преди деветнайсет. Мината не струва абсолютно нищо.

— Винаги съм се чудил за тези акции. Тя така и не получаваше доходи от тях, поне така ми се струваше. Само че един мъж не може да си позволи да се рови във финансите на жената. Това не е добре.

— Частните детективи го правят непрекъснато — обясни уморено Джош. — Много детективи разнищват всичко и се оказва, че работата винаги опира до пари.

— Интересно. — Полковника се оживи. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че и тук нещата опират до пари?

— Такова предчувствие имам. Изключих всички други възможни мотиви. Или става въпрос за пари, или за някой психопат. Честно казано, аз бих заложил на парите. Обичам да съм наясно с мотивите, стига да мога да се добера до тях. Тези шантави истории направо ме побъркват.

— Да, разбирам те. — Полковника се облегна назад на стола и погледна Джош. — Какъв ти е планът? Нали имаш план? Сигурно затова те заварих да ме причакваш пред стаята на Одеса тази сутрин?

— Да, господине, имам план. Само че ще ми трябва малко подкрепление откъм къщата. Искам някой да се грижи за Одеса и Шърли, в случай че нещата се объркат. Това ще означава да останеш буден почти през цялата нощ.

Полковникът бе доволен.

— За мен ще бъде чест да ви помогна, господине. Мога да остана на пост. Горе е старият ми пистолет. От доста време не съм го използвал, но някои неща не се забравят.

— Ако всичко мине по план, няма да се наложи да го използваш. Само че ще се чувствам по-спокоен, ако си буден и въоръжен довечера.

— Разбира се.

Джош скръсти ръце на масата.

— Виж сега как ще процедираме, Полковник. Двамата с Маги заминаваме от градчето за Сиатъл. Щом тръгнем от хотела, искам да се обадиш на Дуайт Уилкокс и да му кажеш, че се притесняваш за електрическото котле. Кажи му, че отново има проблем, и че искаш той да провери отново. На всяка цена му намекни, че ние двамата с Маги сме заминали.

Полковника присви очи.

— Наистина ли мислиш, че Уилкокс стои зад тези инциденти?

— Според мен той върши саботажите.

— Нали не мислиш, че му плащат петролните компании?

— Ами, не. Не, честно казано не смятам, че някой се опитва да ти открадне изобретението, Полковник.

Полковника кимна.

— Това бе просто една теория, разбира се. Не ми е приятно да го кажа, но Одеса е права. Това момче не е достатъчно умно, за да замисли подобно нещо и да го осъществи, без да го хванат.

Джош се усмихна мрачно.

— Точно така, полковник. Ще го пипнем. Още тази вечер.

В единайсет без пет същата вечер, Маги се настани на колене на предната седалка на взетата под наем кола, с която щяха да дебнат. Джош ѝ бе казал, че всички от околността вече са виждали черната му тойота. Тя се пресегна на задната седалка и дръпна нов плик с чипс.

— Остава само още едно от големите пликчета — докладва тя.

Джош тъжно огледа извивката на дупето ѝ, очертало се под плътно прилепналите дънки.

— Няма нищо. Все още имаме солените бисквити със сиренето и соса. А пък с шоколада още не сме започнали.

— Винаги ли ядеш по толкова много, когато си в засада? Никога не съм виждала толкова много вредна храна на едно място. — Маги се обърна и се настани на предната седалка.

— Нали ти казах, че наблюдението е досадна работа. — Джош отпи от кутията кола. Отпусна се назад на седалката, впил поглед в хотела.

Голямата къща се виждаше между дърветата, където преди два часа бе паркирал безличната кола, взета под наем. Хотелът приличаше на готически замък под бледата лунна светлина. Причудливите архитектурни орнаменти накараха Джош да си помисли за картинките, които бе виждал в детските книжки.

Между клоните се виждаше вратата на кухнята и ниските прозорци към мазето. Освен това пред него бе и единственият път към къщата.

— Мислиш ли, че той ще мине просто така с колата си, ще излезе и ще си свърши мръсната работа? — попита Маги и лапна един чипс.

— Естествено, че няма да се пробва от другата страна. Плажът е прекалено опасен тази вечер, заради прилива и бурята, която приближава. Дори да стигне до къщата, ще трябва да открие пътеката в тъмното и да се изкачи. Прекалено трудно и опасно е. Имам чувството, че Уилкокс ще мине по лесния път.

Маги го погледна косо.

— Май в този бизнес много разчиташ на предчувствията.

— Аха. — Джош посегна към скута ѝ и си взе чипс.

— Джош?

— Да? — Той схруска чипса.

— Чудех се дали смяташ да останеш в този бизнес до края на живота си?

Въпросът го стресна. Обърна се към нея и забеляза, че тя го наблюдава напрегнато.

— Какво?

— Чудех се дали ще управляваш „Бизнес разузнаване и безопасност“ след като продадеш книгата си.

— Не е сигурно, че ще я продам, Маги.

— Според мен ще я продадеш.

Увереността ѝ го накара да потръпне от удоволствие. Джош изпъна рамене и се настани отново на седалката. Загледа се към входа на къщата, докато обмисляше въпроса ѝ.

— Не знам какво ще правя, ако продам книгата.

— Още ли обичаш работата си?

— Какво значение има дали я харесвам? Това е просто работа. Добре се справям. Осигурява ми добър живот, доста добър, ако трябва да сме честни.

— Да, но доставя ли ти удоволствие? — настоя тихо Маги.

Джош я погледна с искрено любопитство.

— Какво се опитваш да кажеш?

Тя схруска ново парче чипс.

— Нищо.

— Маги, не ми ги пробутвай такива. Опитваш се да ми кажеш нещо. Давай направо.

Тя се размърда притеснена.

— Просто от няколко дни имам чувството, че си изхабен. Чудех се дали това не е истинската причина, за да дойдеш тук на крайбрежието за цял един месец.

Джош изпъшка.

— И ти започна като Макрей. Психолози аматьори.

— Значи е истина, така ли? Тук си, защото се чувстваш изхабен в Сиатъл.

Той бавно въздъхна.

— Да. Така е.

— Какво се е случило по време на „произшествието“, заради което бе с патерици, когато дойде? — попита тихо тя.

— Един случай с отвличане се скапа. Нещата станаха доста сложни, когато погнах кретена, отвлякъл момичето. Опитваше се да я използва като щит.

Маги го погледна ужасена.

— И какво стана?

— Момичето бе спасено. Кретенът заминава в затвора.

— Господи, Джош, могъл е да те убие! — Маги се намръщи. — Пак си се правил на герой, нали?

— Казах ти, че не си струва да се правиш на герой. Хлапето, което спасих бе само на деветнайсет. Дори не ми благодари. Напротив,

мразеше ме, че съм я спасил. Похитителят се оказа нейно гадже. Тя си въобразявала, че ще избягат заедно и ще си живеят като в приказка. Не повярва нито на баща си, нито на мен, когато ѝ казахме, че е влюбена в мошеник, който имал намерение да пипне парите и да я зареже. Последното, което чух, беше, че ме обвинява, задето съм ѝ съсипал живота.

— Келешче. Сигурно не е утешение, че след някоя и друга година ще ти бъде благодарна?

— Не са ми притрябвали благодарностите ѝ. Правех услуга на баща ѝ. Не можех да му откажа. Той е шеф на голяма корпорация, която ползва услугите на БРБ. Свърза се с мен, когато получил бележката за откупа, защото не искал да се разчуе. Изобщо не трябваше да се съгласявам. Подобни задачи са винаги много объркани.

— Какво ще стане, когато се върнеш?

— Какво може да стане? Започвам работа отново.

— Ами книгата?

— Ще работя над нея, когато мога.

— Джош, един месец почивка няма да ти стигне — обясни колебливо Маги. — Знаеш ли, като се замислиш, ти дори не използва пълноценно месеца, който си беше отделил. Ето че пак си на работа. Просто поредния случай.

— Вярвай ми — изръмжа Джош, — че това не е просто поредния случай.

— Не можеш да го наречеш и ваканция.

Той се замисли. Бе започнал много добре с романа, бе открил жената, с която искаше да прекара остатъка от живота си и в момента бе устроил засада на Дуайт Уилкокс, за да го хване в момента, когато се опитва да влезе с взлом.

— Права си. Не е точно ваканция. Но поне е интересно.

Тя покашля леко и лапна нов чипс.

— Трябва да си вземеш допълнителен месец, за да останеш на крайбрежието, след като приключиш със случая.

Джош застина на място, когато най-сетне осъзна, че тя се опитва да му каже нещо важно.

— Тук ли? Мислиш, че трябва да остана още един месец тук в Перегрин Пойнт?

— Нали сам каза, че е хубаво място, за да напишеш книгата си. А и ти се отразява добре тук. Помагаш много, ако трябва да съм честна. Спипаш ли Дуайт Уилкокс в момента, когато върши мизериите си, това означава, че още утре сутринта трябва да си търся нов човек за всичко.

Джош за малко не се задави с кока-колата. Успя да преглътне смеха си.

— Маги, да не би случайно да ми предлагаш двумесечна работа като момче за всичко?

— Заплащането няма да е кой знае какво, защото не мога да си позволя да ти плащам много. Ще бъде пак легло и храна, страхувам се. Поне докато успея да вдигна хотела отново на крака.

— Ясно.

— Приеми го като промяна — продължи възбудено тя. — Ще ти се отрази страхотно два месеца да се заемеш с нещо коренно различно. Да не говорим, че ще имаш чудесната възможност редовно да работиш над книгата си. Кой знае? Може дори да ти хареса тук. Виж ме мен. Обожавам това място.

Джош допи колата и внимателно остави кутийката на пода. Заговори тихо.

— И аз.

Маги престана да дъвче чипса. Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли?

— Много ме изкушаваш с това предложение, Маги.

— Така ли? — Тя го наблюдаваше напрегнато.

— Да. Само че има един-единствен начин да ме накараш да приема.

— Какъв? — попита веднага тя.

Той извърна глава и я погледна. Стомахът ѝ се беше свил от очакване. Джош се страхуваше, че отново бърза. Напомни си, че тя бе започнала този абсурден разговор. Освен това си напомни, че на човек му се предоставя възможност само веднъж. Всичките му инстинкти подсказваха да действа, а той бе склонен да следва инстинктите си.

— Единственият начин да ме накараш да приема предложението ти, Маги, е ако се съгласиш тая работа с годежа да остане, докато живея в хотела.

Тя бе озадачена.

— Ама, Джош...

— Говоря ти сериозно, Маги. Прекалено стар съм за игрички. Ако остана, ще прекарвам нощите в твоето легло. Не искам нито Полковника, нито Одеса, нито Шърли — нито пък жителите на Перегрин Пойнт — да си мислят, че с теб сме най-обикновени любовници. И аз, както и ти, си имаме гордост. Градчето е малко. Хората ще говорят.

— Разбирам те, Джош. — Тя се хвърли към него и го прегърна с всички сили през врата. Очите ѝ бяха широко отворени и питащи в сумрака. — Искаш да ме защитиш от клюките. Така е, защото си много галантен. Много мило от твоя страна.

Джош се усмихна бавно.

— Трябва да ти кажа нещо, Маги. Изобщо не съм мил. Вече ти казах, че искам да пробваме и да направим годежа истински. Това е цената ми, ако искаш да остана като общ работник в хотела.

Маги замълча за момент. Той веднага разбра, че тя се разкъсва между съмнения и желание. Знаеше, че тя го желае, но все още не бе наясно с връзката им. Пазеше се да не задълбочи нещата, защото двамата все още не се познаваха достатъчно добре. Разбираше я.

Маги си пое дълбоко дъх.

— Добре, Джош. Добре, ще го направя. Докато си тук, ще продължим с годежа.

Джош усети как го облива облекчение. Имаше два месеца, за да повлияе на решението ѝ, каза си доволен той. След два месеца, тя сигурно щеше да го е опознала достатъчно добре и да се чувства сигурна по отношение на намеренията му.

— Току-що си осигури нов техник — каза Джош. Наведе глава и започна да я целува бавно, за да може тя да почувства силата на желанието му.

Откликът ѝ бе мигновен. Желанието на Маги му подежда като опият, бе също толкова силно, колкото и неговото.

Джош изпъшка и се намести леко на седалката, за да нагласи Маги между бедрата си. Джош я усети колко е мека до възбуденото му тяло и това усещане разпрати тръпка на желание в него.

— Маги... — Джош застина на място, щом забеляза някаква сянка с ъгълчето на окото си.

— Джош?

— Бинго!

Маги се напрегна.

— Какво има?

— Уилкокс. Тук е. Освен това е подранил. Сигурно е решил, че след като двамата с теб сме заминали, няма никакъв проблем. Решил е, че Полковника и останалите вече са заспали.

Маги се изправи бързо и се взря в мрака.

— Сигурен ли си? Нищо не виждам.

— Не дойде с кола. Вървял е пеша. Сигурно е паркирал по-надолу по пътя. Забелязах, че носи нещо под ръка. Сигурно инструменти. По дяволите. — Джош се отдръпна от Маги и отвори вратата на колата. Бе изключил светлините в купето.

— Джош? Внимавай. Моля те.

— Добре. Да не мърдаш! Разбра ли?

— Може би трябва да тръгна след теб — предложи Маги. — В романите, които съм чел, героят винаги се озовава в някакви неприятности, когато няма подкрепление.

Джош се завъртя, за да избие тази мисъл от главата ѝ.

— Не. Няма да идваш с мен. Не те искам да се въртиш около къщата. — Затвори вратата и се взря през дърветата към хотела. Повече не погледна назад. Страхуваше се Маги да не реши, че трябва да хукне след него, че той е решил да я пусне да дойде.

Искаше тя да е на сигурно място.

Сянката на Уилкокс напредваше към къщата. Докато бе сред дърветата, го виждаше ясно. Уилкокс нито веднъж не провери дали някой го следи. Беше устремен към целта си. Човекът си имаше мисия.

Джош приближи, прикрит в най-тъмните сенки на дърветата, за да се дръпне веднага, ако на Уилкокс му дойдеше ума в последната минута и се огледаше.

Младежът вървеше покрай сградата право към кухненската врата. Джош поклати глава от удивление при дързостта му. Наблюдаваше го как оставя пакета и пъхва ключ във вратата.

Очевидно не му е било трудно да си извади ключ за задния вход, мислеше Джош. Не е никакъв проблем. Джош реши, че е време да се погрижи за нови охранителни мерки, когато всичко това приключеше.

Удиви се, когато разбра, че вече приема „Пeregрин Менър“ за свой дом.

Джош изчака Уилкокс да влезе в тъмната кухня, преди да го последва. Спря на задната врата и се ослуша, докато Уилкокс трополеше по плочките в кухнята. Когато се увери, че работникът е във фойето и се е насочил към мазето, Джош тихо се вмъкна в кухнята.

Излезе във фойето, щом чу тежките му стъпки по стълбите надолу. Дотук добре. Сега само трябваше да затвори вратата на мазето, да заключи, да викне шерифа и да съобщи за натрапника. Докато чакаше пристигането на шерифа, Джош щеше да пази прозорците на мазето.

Лесна работа.

Детска игра.

Фасулска работа.

Никакви геройства не бяха нужни.

Така трябваше да се върши работата — просто и безпроблемно.

Джош усети характерния мирис на керосин, когато понечи да затвори вратата към мазето.

В този момент се сети какъв е бил пакетът у Уилкокс. Този път нямаше инструменти за поредния инцидент, само керосин.

Уилкокс се бе отчаял, това бе повече от ясно. Смяташе да подпали хотела. Фактът, че запалителната течност миришеше толкова силно, означаваше, че работникът вече се е заел със задачата си.

Дотук с простичкия план и заключването на вратата, преди да се обади на шерифа. Керосинът щеше да съсипе завинаги документите на Полковника, а дори най-малката искра щеше да подпали хотела.

— *Стой, не мърдай, мръсно!* — Джош запали лампата и се втурна надолу по стълбите.

Светлината блесна и Уилкокс спря да разлива керосина по циментовия под. Беше се насочил бавно към шкафовете с нещата на Полковника.

Уилкокс вдигна стреснато поглед. Поне Джош реши, че техникът се е стреснал. Изражението му почти не се промени. Маги бе права. Уилкокс не се издаваше по никакъв начин.

Дуайт остави керосина на пода.

— Дръпни се, Дженюъри. Закъсня. — Бръкна в джоба си и извади запалка.

Джош изруга и се отказа да разубеждава глупака да не довършва започнатото. Стигна най-долното стъпало и се хвърли напред, в мига, в който Уилкокс щракна със запалката и докосна вадичката керосин.

Джош се стовари тежко върху злосторника и двамата заедно паднаха на пода. Докато се търкаляха, Джош чу свистенето на огъня.

От последното стъпало проехтя вик.

— Джош!

Беше Маги. Джош я чу как хукна надолу по стълбите. Усети мириса на горящ керосин и му се прииска да извика, да ѝ нареди да не влиза в този огнен капан.

Наложи си да не се занимава с нищо друго, освен с неотложната задача. Това бе най-важното. Не можеше да се справи с пожара, преди да обезвреди Уилкокс.

А пък Уилкокс, който знае как бе успял да извади нож в дясната ръка. *Много го биваше с всякакви инструменти.*

Джош му нанесе силен удар и се опита да се изправи.

Уилкокс замахна с ножа. Вече изгубил опора, Джош се метна настрана, за да отбегне острието, препъна се и падна тежко върху слабия си ляв глезен. Проряза го болка. Също и бяс.

— Ти, копеле гадно! — Джош ритна с левия крак, без да обръща внимание на силната болка. Нямаше избор. Налагаше се да използва десния си крак, за да стъпи здраво на него.

Ударът попадна над китката на Уилкокс. Ножът отлетя настрана. Уилкокс залитна. Всякакво желание да се бие го напусна. Той се срина в отчаяна обезверена купчина на пода.

След само миг пяната от пожарогасителя заля всичко.

Джош затвори очи, докато бялата пяна премина по лицето му и покри ризата.

— Насочи го към огъня, Маги.

— Опитвам. Много е тежък.

Джош избърса пяната и отвори очи. Маги се бореше с огромен пожарогасител. Поне бе успяла да овладее пламъците.

Остави пожарогасителя и се усмихна доволна.

— Успяхме. Спасихме хотела.

Джош я погледна, след това погледна и тубата керосин, оставена малко настрана. Усети как му прилошава, когато си представи какъв

ужас можеше да настане. Искаше му се да разтърси Маги, заради поетия риск.

— Не ти ли казах да останеш в колата? Това нещо можеше да се взриви като бомба — заяви спокойно Джош, едва успял да овладее настроението си.

— Но не стана — заяви весело тя. — Овладях огъня навреме, а ти пипна Уилкокс. Страхотен екип сме, нали Дженюъри? Какво ще кажеш да зарежеш стария си приятел Макрей и да си вземеш нов съдружник. В Перегрин Пойнт няма детективска агенция.

Преди Джош да измисли какво да отговори се чу вик от стълбите. Полковника припна надолу, стиснал стар пистолет в ръка. Одеса и Шърли бяха зад него, загърнати в халатите си.

— Я виж ти! — извика доволно Полковника. — Пипнали сте го. Знаех си, че владееш бойни изкуства. Казах го още първия път, когато те видях, помниш ли, Дженюъри?

Джош си пое дълбоко дъх и се овладя. Обърна се към Уилкокс. Време бе да получи някои отговори.

— Добре, Уилкокс. Кой ти плати, за да свършиш тази работа?

Последва мълчание, докато всички обмисляха въпроса му. Джош знаеше, че трябва да пипа бързо, ако иска да стигне до дъното на нещата. Ако Уилкокс успееше да дойде на себе си след шока и болката, щеше да размисли и нямаше да проговори.

— Нищо не ми е платил — измърмори Уилкокс. — Каза, че ще разпространи из целия град, че имам досие, ако не го направя. Никога повече нямаше да си намеря работа. Не виждаш ли? Нямах избор. Той ме накара. Това е изнудване. И все се оплакваше, че не било както трябва.

— Мили боже — хлъцна Маги.

Уилкокс се обърна към нея и погледна с нещо като съжаление.

— Ти трябваше да продадеш хотела още след първите случки. Оказа се голям инат. Това беше проблемът. Не бях виновен аз. Казах му го.

— Нима? — попита тихо Маги. — А той какво ти каза?

— Да се връщам и да пробвам друго. — Уилкокс държеше счупената китка. — Затова се връщах. И виж какво стана.

— Да — съгласи се Джош. — Понякога животът е гаден. Според мен не е нужно ти сам да поемаш цялата вина.

Уилкокс го погледна напрегнато.

— Не можете да го пипнете. Той си е покрил следите. Много е умен. Не е тъпак като мен. Ще бъде моята дума срещу неговата.

— Няма. — Джош поклати глава. — Аз ще го притисна. Просто ми трябва малко информация. Стига да знам някои неща, веднага ще го пипна.

— Много ми се ще да видя как ще стане — намръщи се Уилкокс. — Как ще го пипнеш? Направи живота ми истински ад.

— Кажи ми кой те забърка в това, Дуайт — настоя тихо Джош. — Аз ще го подреда.

Уилкокс го погледна нетърпеливо.

— Сериозно ли?

— Сериозно.

— Много искам да видя как ще стане — кимна Уилкокс. — Да, много. Гад мръсен. Заслужава си го.

Маги се намръщи.

— Кой го заслужава, Дуайт?

— Оня нагласения от недвижимите имоти. Нали го знаеш. Дето носи пръстенче. О'Конър — уточни Дуайт.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Джош стоеше напълно неподвижен в тъмните сенки в офиса за недвижими имоти на О'Конър. Вече чакаше от три часа. Бе станало два сутринта. Нито една кола не бе минала по главната улица на Перегрин Пойнт през последния час.

Едно от най-трудните неща в тази работа, мислеше си Джош, бе чакането. Сега, след като щеше да си сменя работата, нямаше да му се налага да дебне нощем. Щеше да прекарва вечерите си сгушен в леглото с новата си шефка.

Зачуди се как да каже на Маги, че иска да остане в Перегрин Менър за постоянно — не просто за месец, или за два.

Джош посегна разсеяно да разтрие болезнено подутия глезен. Маги искаше да му сложи лед, но той ѝ каза, че моментът не бил подходящ за оказване на първа помощ. Нямаше представа колко О'Конър ще чака Дуайт Уилкокс да му докладва, но Джош предполагаше, че няма да е дълго. След като Уилкокс не се появеше, О'Конър щеше да стане нервен. А когато станеше нервен, най-вероятно щеше да унищожи всичко, което бе използвал, за да няма доказателства.

Джош вече се забавляваше, като прехвърляше папките на светлината на малко фенерче във формата на химикалка. Ако се налагаше, можеше да претърси офиса и без светлина — отвън блестяха достатъчно неоновы надписи ѝ осветяваха офиса. Откри това, което търсеше в малко заключено чекмедже. Държеше необходимата папка в ръце.

Джош чу мъркането на мерцедеса още отдалече. Усети прилив на адреналин, както винаги ставаше в подобни моменти.

О'Конър паркира сребрилата кола пред офиса и слезе. Джош го наблюдаваше как бързо се оглежда, а след това извади ключовете от джоба на скъпия балтон. Бе толкова нервен, че ги изпусна на тротоара.

Беше се свил, за да се предпази от студа, докато бързаше към вратата на офиса с вдигната яка, а след това трескаво пъкна ключа.

Дори не си направи труд да запали лампите.

Джош наблюдаваше от сенките как Клей се насочва към малкото заключено чекмедже. Изчака да чуе как другият мъж си поема рязко дъх.

— Това ли търсиш? — Джош се протегна и запали. Небрежно потупа документите, които държеше до крака си.

— Дженюъри! — Клей гледаше папката и помръдваше нервно с уста. — Какво, по дяволите, правиш тук? Ще подам оплакване и ще те арестуват.

— Така ли? — Джош заобиколи бюрото и се настани на стола на собственика. Отвори папката и погледна уличаващите го документи. — Не бих казал, че това е просто опис на имотите в района, нали О'Конър? Само че Маги няма никакво намерение да продава. Затова ти се опита да я убедиш.

— Какви ги говориш, по дяволите? — лицето на Клей вече бе придобило грозен червен оттенък. Бе започнал да заеква. — Тази папка е частна собственост.

— В тази папка е споразумението за продажба на „Перегрин Менър“ на нюйоркска строителна фирма, при това за никакви пари.

— Това е просто една оферта. Ние брокерите винаги се договаряме с клиентите. Така си изкарваме прехраната.

— Да, само че хотелът не е за продан. И ти отлично го знаеш. — Джош разлисти документите. — Добра комисионна има за теб, нали? Не са обичайните шест процента.

— Това е такса за уточняване условията по продажба на обекта — беснееше О'Конър. — Няма нищо незаконно.

— Само ако хотелът се продаваше и само ако бе уведомил купувача за истинската стойност на собствеността. А ти не си го направил, нали? — Джош погледна любопитно О'Конър. — Не си казал на никого, включително и на Маги, колко точно са готови да платят от нюйоркската фирма за това парче земя, нали? Кога започнаха да проявяват интерес?

— Малко след смъртта на Агата Гладстон — отвърна напрегнатият Клей. — Няма нищо необичайно в това.

— Само че си пропуснал да споменеш за интереса им пред Маги. Решил си сам да обереш точките пред нюйоркските играчи. Купуваш

им земята за смешни пари и прибираш тлъста комисионна. Добра работа, ако успееш.

В очите на О'Конър се появи необичаен блясък, ясно различим дори на слабата светлина. Бе виждал този блясък неведнъж по лицата на хора, спипани на местопрестъплението.

Първото им предположение беше, че човекът, който ги е хванал, ще се заинтересува, ако му предложат добра сделка. Те смятаха, че всеки си има цена. Нещата опираха до добър бизнес.

— Те искат да направят скъп курорт на крайбрежието — обясни разпалено Клей. — Големите предприемачи като тези, които искат сделката трябва да стоят в сянка, когато започват да разработват нов район. Ако хората разберат, че те се канят да купуват, цените ще скочат. Най-добре е всичко да е скрито-покрито. Това е.

— Да, така се прави добрият бизнес. — Джош затвори папката и се опита да си спомни колко пъти бе чувал това извинение през годините. — Само че в този случай, няма да има сделка, нали така? Защото не успя да накараш Маги да продаде. А ти не си имал намерение да ѝ разкриеш истинската цена на хотела и прилежащите земи. Ако не осигуриш евтина сделка на нюйоркчаните, губиш.

— Хотелът не ги интересуваше. Това бе просто една стара къща. Те искаха земята.

— Затова изработи план. Принуждаваш Маги да продаде и представяш нещата така, сякаш всичко се разпада. Ако я убедиш, че е прекалено скъпо да поддържа този имот, тя ще вдигне ръце и ще се откаже. Само че Маги излезе голям инат, нали?

— Противен инат. Нямах представа какво трябваше да преживея, докато се опитвах да я накарам да продаде. Наложих ми се да се преструвам, че си падам по нея. Дори бях готов да легна с нея, ако се стигнеше дотам. Какво пък. Не бе кой знае колко зле. Може би дори щеше да е забавно. Тя е симпатична, стига да харесваш тези невинни сладки госпожички.

Джош скочи от стола като стрела. Дори не забеляза болката в крака, когато заобикаляше бюрото, за да сграбчи нищо неподозиращия О'Конър за яката.

— Какво, по дяволите... — В очите на О'Конър блестеше страх и гняв.

— Тази вечер май си бил отчаян, нали? — Джош блъсна О'Конър в стената. Приближи се към него. — Решил си се на драстични мерки. Ти имаш ли представа какво е наказанието за умишлен палеж в този щат, О'Конър?

— Палеж ли? Не знам за какво говориш. Казах на Уилкокс да разстрои нещо.

— Да, ама не го е направил. Очевидно си го притиснал малко повече. Тази вечер се е опитал да подпали хотела.

О'Конър изглеждаше искрено удивен. След това се олюля.

— Господи! Какво е станало?

— Никой не бе наранен, ако питаш за това. Няма да те обвинят в опит за убийство.

— Убийство ли? — Бе очевидно, че на О'Конър му прилошава. Бронята му започна да се пропуква. Облиза се.

— Виж, нали каза, че всички са добре. Никой не е пострадал. Нека да приключим и да склучим сделка. Става ли? Нищо лошо не е станало. Ще си разделим комисионната, стига двамата с теб да успеем да убедим Маги да продаде. Хайде, Дженюъри. Ти спиш с нея. Целият град го знае. Ще я убедиш да продаде.

— Забрави — заяви Джош. — Твоят проблем, О'Конър, е, че от време на време, когато се отегча, обичам да си играя на доброто ченге и лошото ченге. Познай кой ще бъде добрият тази вечер?

Малко преди съмване, Джош влезе в стаята си. В хотела цареше тишина. След като говориха с местния шериф, всички си легнаха. Детективът дори не си направи труд да запали лампите. Съблече се на тъмно, прозя се и отметна юргана на огромното легло с балдахин.

— Здравсти — обади се Маги с мек сънен глас. — Чудех се кога ще се прибереш. Май в твоята работа има доста за писане.

Джош се усмихна бавно, докато я гледаше. Чудесно чувство на радост и задоволство нахлу в сърцето му.

— Щях да приключа с документите много по-бързо, ако знаех, че ме чакаш тук.

— Че къде другаде? — Маги отвори ръце и се усмихна. В очите й блестеше любов. — Добре дошъл у дома на моя герой.

У дома, помисли си Джош, докато се приближаваше. Вече си бе у дома.

Отдаде се на топлотата на Маги. Никога не се бе чувствал по-прекрасно.

— Просто не мога да повярвам — заяви Одеса поне за стотен път на следващата сутрин. — Струваше ми се толкова мило момче.

— Никога не съм го одобрявала — заяви Шърли. — Винаги казвах, че О'Конър е мекушав.

— На мен ми е жал за Дуайт — обади се Маги, докато пренасяше понички с мед на масата. — Него са го изнудвали. Интересно как ли Клей е разбрал за миналото му?

— Веднъж Уилкокс се е изпуснал, докато поправял нещо по поръчка на О'Конър. — Джош намаза поничката с мед. — О'Конър проверил нещата, след като се свързал с нийоркчаните. Сетил се, че може да използва човек като Уилкокс, за да накара Маги да продаде.

— Добре, че всичко свърши — добави доволно Полковника. — След първи можем да отворим хотела и през пролетта финансовото ни състояние ще бъде чудесно. Не изгубихме много време, благодарение на нашия човек, Дженюъри. Справи се чудесно. Браво.

— Благодаря — сведе скромно глава Джош. — Обичам да си свърша добре работата, когато ми плащат добре.

В очите на Маги заискри смях, докато отхапваше от поничката.

— Получавах това, за което си платил. Аз все това казвам.

— Понякога дори малко повече, отколкото очакваш, нали? — Джош отхапа от своята поничка.

Полковника си прочисти гърлото.

— Като говорим за неочаквани неща, ние с Одеса бихме искали да ви съобщим нещо. Тази сутрин се сгодихме и ще се оженим час по-скоро.

Одеса се изчерви както подобава на една дама.

— Толкова се вълнуваме.

Маги остави поничката.

— Ще се жените? Вие двамата? Че това е чудесно. Поздравления. Много се радвам за вас. Как така изведнъж?

— Да — обади се и Шърли. — Как така след толкова много време?

— Сигурно те са ни повлияли — отвърна весело Одеса. — Полковника ме изненада тази сутрин, а аз побързах да кажа „да“, преди да е решил нещо друго. Очевидно си е въобразил, че мога да се усъмня, че се жени за мен заради акциите ми. Вече му казах, че му имам пълно доверие. И винаги съм му имала доверие. Той е съвършеният джентълмен. — Погледът ѝ бе пълен с очакване, когато се обърна към Джош. — А вие двамата определите ли датата?

— Не — отвърна бързо Маги, без да даде възможност на годеника си да проговори. — Въпреки че и ние имаме новини. Джош ще остане още месец-два. Има намерение да се насочи към друга работа и още опипва почвата. Ако всичко върви както трябва, може дори да остане в Перегрин Пойнт за постоянно.

Полковника се намръщи.

— Ако питате мен, това ми се струва доста несигурна работа. Какво ти става, Дженюъри? Не можеш ли да се решиш?

— Аз вече съм решил — заяви Джош. — Чакам Маги да реши.

— Защо отлагаш, Маги? — погледна я остро Шърли. — От мен да знаеш, че едно момиче не бива да си пропуска шанса.

Маги усети как се изчервява. Всички на масата, включително и Джош, я наблюдаваха.

— Хич не се опитвайте да ме сплашите. Отказвам да бързам. Джош има нужда от време, независимо от това, което казва. Искам да е сигурен.

— Сигурен съм — побърза да отговори Джош.

— Не, не си — изстреля в отговор Маги.

— Ти си тази, която все още има въпроси. — Джош облиза потеклия по пръста му мед и се изправи. — Пощата пристигна, така че май е време да се заема да накарам Маги да вземе решение.

Маги го погледна ядосана, въпреки че той вече бе с гръб към нея. Забеляза, че тази сутрин отново куца. Ядосаният поглед стана загрижен.

— Не се торМОЗИ, Маги — изкиска се Шърли. — Джош е твърдо момче. Ще се оправи.

— Сигурно. Обаче не биваше отново да наранява този глезен.

— След няколко дни няма дори да помни какво е било — успокои я Полковника.

— Точно така — съгласи се Джош, докато куцукаше обратно в кухнята, стиснал малка купчинка пликове в ръка. — След няколко дни ще съм като нов. Няма страшно. — Разгледа писмата. — Така, ето го. — Избра бял плик от купчината и го подхвърли на скута на Маги.

— Какво е това? — Тя се намръщи, но взе плика.

— Отговори. — Джош седна и започна да маже нова поничка с мед.

Маги скъса плика и изсипа съдържанието му на масата. В първи момент не можа да разбере какви са всичките документи пред нея, които изглеждаха твърде важни и официални, разрешителни и сведения.

След това забеляза, че всички заверени документи са с името и описанието на Джошуа Дженюъри. Вдигна рязко глава и срещна наблюдателния поглед на детектива.

— Това са всички сведения за теб, нали?

Той кимна.

— Всичко, за което се сетиш е тук, Маги.

— Така ли? — Завладя я гняв. Подпря се с длани на масата и се изправи. — А те ще ми кажат ли дали ме обичаш, Джош? Ще ми кажат ли? Защото това е единственият въпрос, на който така и не ми отговори. Вече знам всичко друго за теб.

— Маги... — Джош понечи да се изправи, защото реакцията ѝ го стресна.

— Не ми трябват данни за теб, Джош. — Маги взе документите и ги запрати във въздуха. — Единственото, което искам е да знам дали ме обичаш колкото те обичам аз, по дяволите! Съвсем простичък въпрос, Джош.

— Ти ме обичаш? — Докато Джош я гледаше, по устните му започваше да пълзи бавна усмивка, която стопляше очите му. — Маги Гладстон, ти ме обичаш!

Маги едва съдържаше сълзите си. Избърса ги с опакото на ръката си.

— Разбира се, че те обичам, дръвник такъв.

— Сигурен бях, любима, но ти никога не ми го беше казала. Все повтаряше, че имаш нужда от време.

— Казвах, че ти имаш нужда от време. Тъкмо за да разбереш дали ме обичаш, или не. Измисляше най-различни глупави причини за годежа ни. Каза, че щял да бъде чудесно прикритие. Нещата между нас можели да се получат, затова си струвало да дадеш шанс на годежа. След това се съгласи да останеш още месец или два, за да си върнеш желанието за работа. И през всичкото това време нито веднъж не каза, че ме обичаш.

— Може би защото на никого не съм казвал тези думи, а и не бях сигурен как да ти ги кажа на теб.

— О, Джош. — Тя отново избърса очи.

— Обичам те, Маги. — Джош отмести стола се назад и заобиколи масата, за да я прегърне. Притисна я до себе си, без да обръща внимание на усмихнатите лица на Полковника, Одеса и Шърли. — Влюбих се в теб още първата нощ, когато отвори вратата и ми каза, че не съм това, което си поръчала и не съм приличал на частен детектив.

— Джош.

— Ще остана повече от месец-два, любима. Прецених, че имам нужда от нещо повече от ваканция. Трябва да си сменя работата.

— О, Джош — Маги го прегърна през кръста и го притисна до себе си.

Джош си пое дълбоко дъх.

— По-леко, любима. Ребрата ми пак пострадаха снощи, докато се търкалях по пода на мазето.

— Господи! Знам само, че днес трябваше да си лежиш. — Маги отстъпи назад и го погледна целия. — Май трябва да те заведем до клиниката в Перегрин Пойнт, за да те прегледат основно.

— А, не. Никакви повече лекари — заяви той. — Трябва ми почивка и спокойствие. Дойдох тук да се възстановявам, доколкото си спомням. Досега така и не ми остана време, но ще започна от този момент. Искам да съм в сравнително добър вид за сватбата си.

Маги вдигна глава и се усмихна очарована.

— А тя кога е?

— Какво ще кажеш за края на месеца? — предложи Джош.

— Краят на месеца ли? — Маги бе ужасена. — Не мога да се приготвя за сватба до края на месеца.

— Аз пък мисля, че ще се справим. — Джош се усмихна широко към останалите трима на масата. — Ще има кой да ни помага.

— Може да стане двойна сватба — предложи весело Полковника. Обърна грейналото си лице към Одеса. — Няма смисъл да посрещаме гости два пъти в толкова кратък период.

— Прав си — съгласи се Джош. — Ще трябва да внимаваме за бюджета, докато хотелът започне отново да приема платежоспособни гости.

— Говориш като роден хотелиер — отбеляза Маги. — Мисля, че доста ще напреднеш в бизнеса, Джош.

Въпреки че не разполагаха с много време, повечето от жителите на Перегрин Пойнт дойдоха на двойната сватба в хотела. Малкият паркинг бе пълен с коли, а пристигащите паркираха един зад друг по пътя. Гостите бяха поканени на първия етаж в голямата къща и изпълниха красивите стаи със смях и веселие.

По време на тържеството, Джош най-сетне успя да остане сам. Излезе на терасата и си погледна часовника. Намръщи се. Макрей рядко закъсняваше.

Тъкмо започваше да се замисля, когато чу някаква кола да се приближава по пътя. Стисна парапета на терасата и се приведе напред, без да откъсва очи от стария син олдсмобил. Отпред бяха седнали двама мъже. Макрей слезе пръв и заобиколи до багажника.

— Брей, Дженюъри. Какъв си се нагласил. — Макрей погледна преценяващо официалния костюм на Джош в черно и бяло. — Поздравления, приятелю. Навреме ли идваме за тържеството?

— Все още има шампанско. — Джош погледна спътника на Макрей, който тъкмо слизаше от колата.

Мъжът бе в края на шейсетте. Бе много едър, як като скала, очевидно в отлично здраве. Сивият шлифер подчертаваше раменете му и те изглеждаха поне деветдесет сантиметра.

— Това той ли е? — попита тихо Джош.

— Той е. Извинявай, че закъсняхме. Отне ми известно време, докато го намеря. Точно бе започнал курсът по огромяване. Щом му казахме кой го чака, той заряза всичко и се втурна към колата.

Едрият мъж се заклатушка по стъпалата и подаде ръка.

— Ти ли си Дженюъри?

— Аз съм Дженюъри. — Джош му стисна ръката. — Благодаря ти, че дойде.

— Веднага мога да ти кажа, че съм малко нещо нервен. След всички тези години...

Остър женски писък прекъсна думите на мъжката.

— Рики!

Джош се обърна и забеляза Шърли, застинала на вратата. Тази вечер тя бе ослепителна, защото се бе накичила с почти всички дрънкулки с изкуствени диаманти от доста богата си колекция. Очите ѝ издаваха колко е шокирана, докато наблюдаваше едрия мъж пред нея.

— Здравей, Шърли. — Рики Трошача Ринг стоеше несигурно на светлината на терасата. — Мина много време, сладурче. А ти си все така хубава, както те помня.

— Рики, ти ли си това? Нали не сънувам?

— Май аз съм този, който сънува — каза Рики с дрезгав глас. — Мислех, че отдавна си намерила някой. Някой достоен за теб, Шърли. Не можах да повярвам, когато Макрей се появи, за да ми каже, че живееш на крайбрежието и не си женена.

Шърли пристъпи колебливо напред.

— Аз пък си мислех, че ме мразиш. Мислех си, че вярваш, че аз съм те изпортила преди години.

Рики бе искрено изумен.

— Не, сладурче. Ти никога не би ме изпяла. Знаех го. Беше честно вярно момиче. Федералните ме спипаха. Имаха всякакви записи. Проклетата нова технология. Изобщо нямах шанс. Аз си бях старомоден. Щом ме прибраха ми стана ясно, че няма да се вместя в новите подходи на работата. Нямах да мога да върша старата работа при съвременните условия, нали ме разбираш?

— Рики, ти да не би да си влязъл в правия път? — попита Шърли, невярваща.

— И не смятам да се отклонявам, сладурче. Всичко ми е наред откакто излязох от затвора. Знам, че не съм това, което заслужаваш. Знам го още от онова време. Не ти се обадох, след като ме затвориха, за да не ти обърквам живота отново. Казах си, че ти трябва ново начало. А пък тези хора тук ми обясниха, че стига да не се обръщам назад, ти няма да ме отблъснеш.

— Не бих го направила. — Шърли се хвърли в прегръдките му, а изкуствените диаманти тихо издрънчаха. — Боже, как ми липсваше, любими. Ти си върхът. Така и не спрях да мисля за теб. Нито за миг.

— И аз не съм спирал да мечтая за теб, сладурче. — Рики я прегърна.

— Най-добре да ги оставим сами — прошепна Джош на Макрей. Той отвори вратата на хотела.

— Карат те да се просълзиш, нали? — Макрей погледна към събралите се гости. — Няма ли да ме запознаеш с булката? Нямам търпение да се запозная с жената, която ще ме направи единствен собственик на БРБ.

Джош се усмихна, щом Маги се появи сред гостите. Тя приближи до него, великолепна в богатата рокля от дантела и сатен. Той си каза, че никога не е виждал по-красива жена през живота си. Тя бе всичко, за което бе мечтал. Тя бе бъдещето.

— Ето те и теб, Джош. Търсих те. Време е да разрежем тортата. — Тя наведе глава на една страна, когато погледна Макрей. — Вие ли сте бившият му партньор?

— Аз съм Макрей. Искам само да кажа, госпожице Гладстон...

— Госпожа Дженюъри — поправи го сухо Джош.

Макрей се засмя.

— Искях да ви кажа, госпожо Дженюъри, че съм силно впечатлен от вас. Не вярвах някоя жена да прогони леденият студ от този човек. Мога само да призная, че сте невероятна жена.

— Господи, та Джош изобщо не е студен човек — засмя се тихо Маги. — Той просто крие истината за себе си като се прави на непристъпен.

— Така ли? — Макрей изви иронично едната си вежда към Джош, който се усмихна.

— Така е. Човек просто трябва да го опознае, за да разбере... — Маги прекъсна мисълта си, когато забеляза двойката на терасата. — Този с Шърли кой е? Тя го целува.

— Рики Ринг — обясни Джош. — Накарах Макрей да го издири и провери. Чист е от години. Май така и не е забравил Шърли. Просто се страхувал, че не е достатъчно добър за нея. Затова не й се е обадил.

Очите на Маги се разшириха от радост.

— Значи ти си уредил двамата с Шърли да се съберат отново? Джош, та това е чудесно. Толкова си мил. Нали е много мил, Макрей?

— Толкова мил, че свят да ти се завие — съгласи се Макрей. — Някой от вас ще ми каже ли кой е най-прекият път до шампанското?

— Право по коридора — насочи го Джош. — Другият младоженец сипва. Не можеш да го пропуснеш. Носи същия смешен костюм като моя. Казвай му Полковник.

— Ще го намеря. — Макрей тупна Джош по рамото и се отправи да намери Полковника.

Маги се обърна към Джош.

— Шърли изглежда толкова щастлива. Наистина е много мило, че си открил Рики Ринг. Тя дали ще ни напусне, за да отиде да живее в Портланд?

— Няма да се учудя. Да вървим да нарежем тортата. Одеса и Полковника ни чакат. — Джош хвана Маги за ръката, доволен, че тя е само негова. *Тя вече е госпожа Джошуа Дженюъри*, припомни си той. Тя му бе съпруга. Животът не можеше да стане по-хубав.

— Знаеш ли, Джош има нещо, за което се бях замислила.

— Какво?

— Партньорството ни — каза Маги. — Възможностите са много.

— Да, хотелът ще се развива чудесно. — Джош вече имаше планове. Щом Макрей купеше дела му от БРБ, той възнамеряваше да инвестира пари тук в „Перегрин Менър“.

Маги го погледна с блеснали очи.

— Не мислех за хотела. Мислех си дали да не отворим първата частна детективска агенция в Перегрин Пойнт.

Джош рязко спря.

— Какви ги говориш?

— Сигурна съм, че споменах тази идея преди.

— Не, не си — заяви мрачно Джош.

— А защо да не стане? — усмихна се ентузиазираната Маги. — Ще ти направим офис тук в хотела. Ще работиш над криминалния роман за Адам Карлайл, когато не се занимаваш с някой случай — както ще бъде през повечето време, защото в Перегрин Пойнт няма да имаш много работа.

— Аз бих казал никаква.

— Е, от време на време ще ни подхвърлят по някой и друг случай. Хората в малките градчета са същите като в големия град. А и на теб от време на време ще ти се прииска да се правиш на герой. Това ти е в природата.

— Маги...

— Можем да наречем агенцията „Разследвания Дженюъри“. Когато не съм потънала в работа покрай хотела, ще ти помагам със случаите.

— Много ти благодаря.

— Нямам търпение да науча основите на детективската работа, Джош.

Джош не се сдържа. Разсмя се. Няколко минути по-късно, все още усмихнати, двамата с Маги разрезаха тортата и вътре откриха малка кутийка.

Изражението ѝ, когато отвори кутийката и съзря смарагдовата брошка на леля Агата, бе незабравимо.

— Джош! — Очите на Маги грееха, когато вдигна поглед към него. — Ти си я открил. Намерил си брошката на леля Агата. Как успя?

— Нали все ти повтарям, че съм опитен следовател. Много ме бива да откривам разни неща.

Тя го прегърна през врата, а гостите изръкопляскаха.

— Ти си съвършеният герой — прошепна тя до гърлото му и го притисна силно.

— Ами, да. Научих, че от време на време си струва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.